

PERENNIAL

BESTSELLER

Thérèse Raquin

Émile Zola

A grim tale of adultery, murder and revenge.

Thiếu Phụ Đam Mê

Emile Zola

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

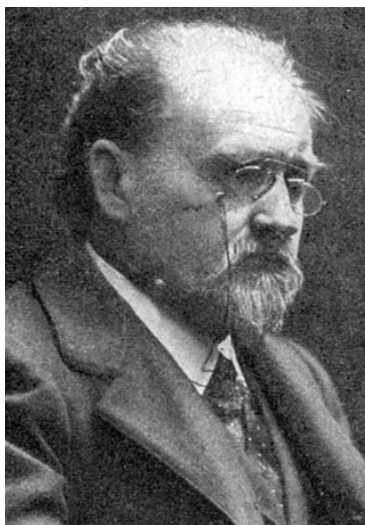
Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

Chương 1
Chương 2
Chương 3
Chương 4
Chương 5
Chương 6
Chương 7
Chương 8
Chương 9
Chương 10
Chương 11
Chương 12
Chương 13
Chương 14
Chương 15
Chương 16
Chương 17
Chương 18
Chương 19
Chương 20
Chương 21
Chương 22
Chương 23
Chương 24
Chương 25
Chương 26
Chương 27
Chương 28
Chương 29
Chương 30
Chương 31
Chương 32

-

Nhà văn Émile Zola

Chương 1

Đầu đường Guénégaud, nếu đi từ bến cảng sang, người ta sẽ thấy ngõ Cầu Mới, một loại hành lang hẹp và tối tăm chạy dài từ đường Mazarine đến đường sông Seine. Ngõ này quá lắm chừng ba mươi bước bề dài và hai bước bề rộng, được lót bằng những tấm đan vàng nhợt, cũ sòn, bong ra, tiết một mùi ẩm mốc nồng nặc, còn khung viền quanh vuông vức, đen vì cấu bẩn.

Vào những ngày hè đẹp, khi ánh mặt trời nặng nề chói chang trên các đường phố thì một luồng sáng trắng nhợt rơi xuống các cặp kính bẩn và lê lét thảm hại trong ngõ. Còn những ngày mùa đông khắc nghiệt, những buổi sáng sương mù, các cửa kính chỉ hắt bóng tối dày đặc xuống mặt đường nhầy nhụa, thứ bóng tối bẩn thỉu và ghê tởm.

Bên trái, những cửa hiệu u ám, thấp lè tè, nằm khuất lấp để tránh những làn hơi lạnh từ hầm rượu. Ở đó có các quầy hàng sách cũ, đồ chơi trẻ con, các quầy hàng giấy bồi mà hàng hoá xám xỉn vì bụi bặm phô bày lò mờ trong bóng tối, những tủ kính tạo bằng những ô vuông nhỏ lấp lánh ánh phản chiếu nhợt nhạt kỳ lạ của hàng hoá, đằng kia, sau các quầy hàng, các cửa hiệu tràn ngập bóng tối là bấy nhiêu lỗ hổng âm u lẫn lộn những bóng hình kỳ dị.

Bên phải, một bức tường chạy dài suốt ngõ mà các chủ hiệu đối diện để sát vào nó những tủ bày hàng nhỏ hẹp, đồ vật linh tinh, hàng hoá bị bỏ quên ở đó từ hai chục năm nay nằm chổng chơ dọc theo những tấm ván mỏng xỉn màu nâu tím lợt. Một bà hàng nữ trang giả trụ ở một những chiếc tủ quầy hàng đó, bán những chiếc nhẫn giá mười lăm xu được xếp đặt khéo léo trên một miếng đệm nhung màu xanh, trong đáy chiếc hộp bằng gỗ đào hoa tâm. Phía trên mái kính, bức tường sừng sững vươn lên, đen đúa trát vữa vụng về, như mắc chứng phong sùi loang lỗ đầy những vết sẹo.

Ngõ Cầu Mới không phải là chỗ để dạo chơi. Người ta dùng nó để tránh đường vòng, tiết kiệm một vài phút. Đó là những người bận rộn mà nỗi lo âu duy nhất là đi nhanh và đi thẳng về phía trước. Người ta thấy ở đó có những người học việc mang tạp dề, những cô thợ mang túi đồ khâu, những người đàn ông và đàn bà tay xách nách mang, những người già lê bước trong bóng hoàng hôn ẩm đậm phủ trên các mặt cửa kính, những nhóm trẻ con tan trường qua đó gây thành đợt xôn xao khi tiếng guốc gỗ nhip trên các tấm đan lót đường. Trong ngày, chỉ có tiếng chân khô khan và hối hả khua vang trên đá một cách bất thường gây bức dọc, còn thì không ai nói năng, không ai dừng chân lại, mỗi người theo đuổi sự bận tâm của riêng mình, đầu cúi thấp, chân bước dồn, không một cái liếc mắt vào các cửa hiệu đó. Những người bán hàng với vẻ bồn chồn nhìn những khách bộ hành mà do điều thần kỳ nào đó, dừng lại bất chợt trước quầy hàng của họ.

Vào chiều tối, ba ngọn đèn hơi đốt được bọc trong các lồng đèn nặng chịch vuông vức, toả ánh sáng cho ngõ. Những ngọn đèn treo lơ lửng trên khung kính hắt những vệt sáng lạc lõng, tạo chung quanh chúng những chùm tia nhợt nhạt leo lét, chừng như sẵn sàng tắt ngấm đi. Ngõ có cái vẻ âm u của một nơi chốn vắng vẻ đầy bất trắc, với những đám tối phủ trên mặt đất lát, những làn hơi ẩm ướt bốc lên từ mặt đường, như thể một đường hầm được soi sáng lò mờ bởi ba ngọn đèn tang. Các chủ hiệu bằng lòng với những tia sáng yếu ớt từ các ngọn đèn hơi đốt này hắt xuống các khung kính của họ, trong tiệm chỉ thắp một ngọn đèn chụp khác được đặt ở một góc sâu, và người qua đường có thể vì thế phân biệt được những gì bên trong các hốc tối vào lúc ban ngày đó. Trong bóng dáng đen nhợt của các mặt tiền, khung cửa kính của một hàng giấy bồi sáng rực lên, hai ngọn đèn đá chọc thủng bóng tối bằng hai vệt sáng vàng, và ở phía khác, một ngọn nến cắm giữa đĩa dầu lấp lánh ánh sáng bên trong hộp nữ trang giả. Bà hàng đang gà gât phía sau quầy, đôi bàn tay khuất dưới tấm khăn choàng.

Đã vài năm nay, đối diện với bà hàng đó là một cửa hiệu với ván lát tường màu xanh ve rịn mùi ẩm mốc từ mọi kẽ hở. Bảng hiệu làm bằng một tấm ván dài và hẹp, trên có hàng chữ màu đen: Tiệm tạp hoá, và trên một trong những khung kính cửa hiệu có ghi tên phụ nữ: Thérèse Raquin, bằng chữ đỏ. Hai bên cửa kính lún sâu vào, được phủ giấy xanh lơ.

Vào ban ngày chỉ có thể phân biệt hàng bày bán trong một cảnh tranh tối tranh sáng hơi dẹt.

Một bên có ít hàng vải, những chiếc mũ bonnet xếp nếp giá hai ba francs một cái, những tay áo và cổ cộn mousseline, rồi những chiếc áo đan, vớ dài, vớ ngắn, dải đeo. Món nào cũng ngả vàng và nhẵn nhúm treo thắm hại trên những móc của dây sắt. Tủ kính từ trên xuống dưới vì thể đầy những mớ giẻ trắng trắng mang dáng vẻ ảo não trong đám tối lò mờ. Những chiếc mũ mới, màu trắng sáng hơn, tạo thành những bệt nổi lên trên nền xanh của giấy phủ vách. Và những chiếc vớ ngắn màu mè móc dọc trên một thanh ngang trở thành những đốm tối nhạt nhoà mơ hồ giữa hàng vải mousseline.

Ở góc khác, trong một tủ kính nhỏ hơn, những cuộn len xanh to kềnh chồong chất, những nút áo màu đen gắn trên các tấm bìa trắng, những chiếc hộp đủ màu và đủ cỡ, những lưới bao tóc có hột cườm bằng thép bay trên những khoanh giấy xanh nhạt, những bó kim đan, những mẫu trướng, những cuộn ruban, một đồng hồ lớn các đồ vật xỉn mờ hắt đã nằm ở đó từ năm hoặc sáu năm nay. Mọi màu sắc đã ngả thành xám bần, trong chiếc tủ mà bụi bặm và ẩm thấp đã huỷ hoại này.

Vào buổi trưa mùa hè, khi mặt trời chói chang trên các quảng trường và đường phố thì người ta thấy đằng sau những chiếc mũ của một tủ kính khác một khuôn mặt thiếu phụ xanh xao và trầm lắng. Khuôn mặt hiện ra mơ hồ trong bóng tối tràn ngập của tiệm. Dưới vầng trán thấp gầy nổi tiếp một chiếc mũi dài, hẹp và thon, môi như hai vệt mảnh của một đoá hồng phai lạt, và chiếc cằm ngắn nổi gân, với đường nét mềm mại và đầy đặn tựa trên cổ. Thân hình nàng khuất trong bóng tối, chỉ xuất hiện khuôn mặt một màu trắng nhợt nhạt, mắt trũng sâu đen lánh mở rộng và như thể bị át đi bởi mớ tóc dày màu tối. Khuôn mặt ấy trong nhiều ở đó, bất động và bình thản, giữa hai chiếc mũ bonnet in vết rỉ của thanh treo ẩm mốc.

Buổi tối, khi đã lên đèn, có thể thấy được bên trong cửa hiệu. Nó rộng hơn là sâu ở một đầu có một quầy nhỏ, đầu kia, một cầu thang tròn ốc dẫn đến các phòng của tầng thứ nhất. Các tủ kính, tủ thường, những hàng các tông dựa sát vào tường, bốn chiếc ghế dựa vào một chiếc bàn bổ sung vào mớ đồ đạc trong nhà. Căn phòng có vẻ trần trụi, lạnh lẽo, hàng hóa được đóng gói, dồn chặt vào các góc, không rơi vãi đây đó cùng với những màu sắc loè loẹt tươi vui của chúng.

Thông thường, có hai người phụ nữ ngồi sau quầy. Người thiếu phụ trẻ với khuôn mặt trầm lắng và một người già mím cười thiu thiu ngủ. Bà này chừng sáu mươi tuổi, khuôn mặt đầy đặn và bình thản, trắng lên dưới ánh sáng ngọn đèn. Một con mèo vằn to tướng, ngồi xồm ở một góc quầy hàng nhìn bà ta ngủ.

Ở chỗ thấp hơn, một người đàn ông khoảng ba mươi tuổi ngồi trên ghế dựa đọc sách hoặc thì thầm với thiếu phụ. Anh ta nhỏ người, còm cõi, dáng điệu uể oải, tóc màu hoe nhạt, râu cằm lơ thơ, mặt lấm tấm những vết hoa, có vẻ như một đứa trẻ bệnh hoạn được nuông chiều.

Trước mười giờ một chút, người đàn bà thức giấc. Họ đóng cửa tiệm lại và cả gia đình lên gác. Con mèo vằn đuổi theo chủ kêu gừ gừ cọ đầu vào tay vịn cầu thang.

Trên đó nhà có ba phòng. Cầu thang dẫn đến một phòng ăn cũng được dùng làm phòng khách. Bên trái là một lò sưởi bằng sành nằm ở một hốc tường, đối diện dựng thẳng một tủ búp phê, rồi những chiếc ghế dựa xếp dài theo tường, một chiếc bàn tròn rất rộng choán giữa phòng. Phía trong cùng, sau vách kính là một bếp nấu ăn đen đúa. Bên cạnh phòng ăn là hai phòng ngủ.

Người phụ nữ già sau khi ôm hôn con trai và con dâu, rút vào phòng riêng. Con mèo ngủ trên chiếc ghế dựa ở bếp. Hai vợ chồng đi vào phòng ngủ của mình. Phòng này có một cửa thứ hai hướng đến một cầu thang trở ra ngõ qua một lối đi tối tăm và chật hẹp.

Người chồng lúc nào cũng run rẩy vì sốt đã đặt mình xuống giường trong lúc đó người vợ trẻ mở ô cửa sổ để khép cánh cửa chớp lại. Nàng dừng lại vài phút đối diện với bức tường lớn đen đúa, trát vữa thô nhám, sừng sững trải dài một bên ngõ hẻm. Nàng dạo tia mắt nhìn mơ hồ bức tường đó, rồi cảm lạnh, đến lượt mình trở vào giường nằm, với dáng vẻ khinh miệt dửng dưng.

Chương 2

Bà Raquin là người bán tạp hoá cũ ở Vernon. Trong gần hai mươi lăm năm, bà đã sống trong một tiệm buôn nhỏ của thành phố này. vài năm sau cái chết của người chồng, lòng đầy chán chường, bà bán đi sản nghiệp. Tiền dành dụm cộng với việc bán buôn này đã cho bà một số vốn trong tay bốn chục ngàn francs mà bà đã đầu tư mang đến số lợi tức hàng năm, hai ngàn francs. Số tiền này đủ để bà tiêu pha rộng rãi. Bà sống cuộc đời xa cách, không biết gì đến những niềm vui hay những nỗi lo toan gay gắt của thế gian này, bà tồn tại hên bình với niềm hạnh phúc lặng lẽ.

Bà đã thuê với giá bốn trăm francs một ngôi nhà nhỏ có vườn cây lẩn ra đến tận bờ sông Seine, một chỗ ở tách biệt và kín đáo, phảng phất hương vị của một tu viện. Một con đường hẹp dẫn đến nơi ẩn cư giữa những cánh đồng cỏ mênh mông, cửa sổ hướng về con sông và những ngọn đồi hoang vắng ở bờ bên kia. Người đàn bà tốt bụng khi đã qua cái tuổi năm mươi, tự khép mình vào nơi tận cùng hiu quạnh này và ở đó, bà hưởng niềm vui thanh thản giữa đứa con trai Camille và cô cháu gái Thérèse của mình.

Rồi Camille hai mươi tuổi. mẹ già vẫn nuông chiều gã như một đứa trẻ con. Bà yêu thương gã tha thiết để giành lấy sự sống cho gã suốt thời thiếu niên triền miên đau đớn. Đứa trẻ liên tục bị những cơn sốt và mọi chứng bệnh có thể tưởng tượng được. Trong suốt mười lăm năm trời bà Raquin phải chống đỡ những cơn bệnh đáng sợ cứ liên miên kéo đến hồng cườp đi đứa con của bà. Và bà đã chiến thắng tất cả bằng lòng kiên trì, sự chăm chút và tình thương yêu tha thiết của mình.

Camille lớn lên, thoát khỏi cái chết nhưng vẫn hoàn toàn run rẩy bởi những cơn chấn động nối tiếp nhau làm đau đớn thể xác. Gã nhỏ bé và gầy guộc. Chân tay gã mảnh khảnh cử động một cách chậm chạp và uể oải. Bà mẹ càng yêu thương hơn vì sự yếu đuối đã hoàn toàn chế ngự gã. Bà nhìn ngắm khuôn mặt nhỏ xanh xao đáng thương ấy bằng tất cả sự dịu dàng hãnh diện và nghĩ rằng mình đã trao cho nó cuộc sống mười lần hơn.

Trong những lúc yên tĩnh hiếm hoi khi nỗi đau đớn lãng quên nó, đứa trẻ theo học ở trường thương mại Vernon. Nó học các môn chính tả và số học. Kiến thức của nó chỉ hạn chế trong bốn phép tính và một sự hiểu biết hời hợt về ngữ pháp. Về sau nó thực hành những bài tập viết và kế toán. Bà Raquin bắt đầu run sợ khi có ai đó khuyên nên gởi cậu con trai vào trường trung học, bà biết nó sẽ chết mất nếu xa bà, bà cho là sách vở sẽ giết nó. Vậy là Camille, vẫn dốt nát, và sự dốt nát đó như thêm vào sự yếu đuối trong con người nó.

Đến năm mười tám tuổi, vô công rồi nghề, buồn chán chết đi được trong sự dịu dàng bao bọc của người mẹ, gã xin vào làm trong một hiệu buôn vải, giữ chân thư ký lương tháng sáu chục francs. Đầu óc gã lo lắng với việc trở lại cuộc sống nhàn rồi không thể chịu đựng nổi. Gã cảm thấy yên tâm hơn, sức khoẻ tốt hơn trong công việc nặng nhọc thô thiển này, dưới vai trò một nhân viên suốt ngày cặm cui trên các hoá đơn, trên những phép tính kếch sù mà gã kiên trì dò từng con số một. Buổi chiều, rã rời, đầu óc trống rỗng, gã tận hưởng những khoái lạc vô tận trong sâu thẳm sự trì độn của mình. Gã đã phải cãi cọ với bà mẹ để được vào cửa hàng buôn vải, trong khi bà muốn luôn giữ gã bên mình, dưới mái nhà, xa cách những bất trắc của cuộc đời. Chàng trai trẻ lên giọng kẻ cả, gã đòi hỏi việc làm như trẻ con vùi vãnh đồ chơi, không phải vì ý thức bốn phận mà vì bản năng, vì nhu cầu tự nhiên. Tình âu yếm, lòng tận tụy của bà mẹ khiến cho gã ích kỷ ghê gớm, gã tưởng mình yêu thương những ai thương xót và âu yếm gã, nhưng thực tế gã sống tách biệt và trong tận đáy lòng, gã chỉ thích sự thoải mái cho riêng

mình, tìm đủ mọi cách có thể để tăng cường sự hưởng thụ riêng. Khi sự trù ối, mủi lòng của bà Raquin làm gã chán ngấy, gã cuồng nhiệt lao vào nỗi đam mê ngu xuẩn rút gã ra khỏi những chén nước sắc cùng lọ thuốc. Rồi buổi chiều, từ bàn giấy trở về, gã chạy đến bờ sông Seine cùng cô em họ Thérèse của mình.

Thérèse gần mười tám tuổi. Vào một ngày cách đây mười sáu năm, lúc bà Raquin còn bán tạp hoá thì em trai bà, đại úy Degans mang đến một đứa bé gái. ông ta đến từ Algérie.

- Đây, đứa bé cháu của chị - ông nói với một nụ cười mỉm - Mẹ nó đã mất..Tôi thì chẳng biết làm thế nào. Tôi giao nó cho chị.

Bà hàng xóm ôm lấy đứa bé, cười với nó và hôn lên đôi má hồng của nó. Degans ở lại Vernon t'am ngày. Người chị chỉ hỏi qua loa về đứa bé mà ông đã trao cho. Bà hiểu lơ mờ là cô bé được sinh ra ở Oran, thành phố cảng của Algérie, và thừa hưởng nhan sắc tuyệt vời của một bà mẹ bản xứ. Một giờ trước khi ra đi, ông đại úy đã để lại cho bà một tờ khai sinh trong đó thừa nhận Thérèse mang họ mình. Rồi ông lên đường và không ai còn gặp được ông nữa, vài năm sau đó, ông bị giết ở châu Phi.

Thérèse lớn lên, cùng ngủ cùng giường với Camille trong tình âu yếm ấm áp của người cô. Cô có một sức khoẻ thép mà lại được chăm sóc như một đứa trẻ ốm yếu, chia sẻ thuốc men với người anh họ, được giữ gìn trong không khí nóng bức của căn phòng đầy rẫy hơi thở của gã bệnh nhân trẻ tuổi. Trong nhiều giờ, cô ngồi xồm trước ngọn lửa, trầm tư, nhìn chằm chằm những ánh lửa không chớp mắt. cuộc sống bị buộc phải dưỡng bệnh này khiến cô cuộn mình lại, mặc thói quen ăn nói thảm thì, bước đi không tiếng động, ngồi cầm lặng và bất động trên chiếc ghế dựa, cặp mắt mở trừng trừng và tia nhìn trống rỗng. Và khi cô nhấc một cánh tay hoặc tiến một bước chân, người ta cảm thấy trong cô có sự mềm dẻo của loài mèo, các cơ bắp săn gọn mạnh mẽ, cả một năng lượng, cả một đam mê nằm yên trong cái thể xác ngủ quên của cô. Có một ngày người anh họ bị té ngã, do yếu đuối, bằng một cử chỉ đột ngột, cô vực gã dậy và mang gã đi, và sự phô bày sức mạnh này đã ghi dấu những mảng lớn đỏ hoe trên khuôn mặt cô. Cuộc sống tù hãm, cái lối sống bạc nhược mà cô phải chịu đựng đã không thể làm suy yếu cơ thể gầy gò mà sung mãn của cô, chỉ vương trên mặt cô màu xanh xao, hơi ngả vàng và cô trở nên gần như xấu hãn trong bóng tối. Đôi khi, cô đến cửa sổ để lặng ngắm những ngôi nhà trước mặt, trên đó mặt trời vung vãi những làn ánh sáng vàng rực.

Khi bà Raquin bán đi sản nghiệp và rút về ẩn cư nơi ngôi nhà nhỏ ven sông nước, Thérèse rung lên những niềm vui thầm kín. Bà cô Raquin rất thường khi nhắc nhở.

- Đừng làm ồn ào, hãy yên lặng.

Và cô thận trọng giữ trong đáy lòng mọi cuồng nhiệt trong tính cách của mình. Cô có bản tính cực kỳ trầm tĩnh, một sự bình tĩnh bề ngoài che đậy những kích động dữ dội bên trong. Cô luôn luôn tự cho rằng mình đang ở trong phòng của người anh họ, bên cạnh một đứa trẻ đang hấp hối, cô có những cử động êm dịu, những lúc im lặng, bình thản, những lời lẽ ấp úng của một phụ nữ luống tuổi. khi nhìn thấy khu vườn, giòng sông trắng xoá, những ngọn đồi ngút ngàn xanh tươi hiện lên ở chân trời, trong cô tràn ngập một niềm ham muốn hoang dại được chạy đua, la hét, và cô cảm thấy con tim mình đập dồn trong lồng ngực. Nhưng không một bắp thịt trên gương mặt lay động, cô chỉ cam lòng mỉm cười khi nghe người cô hỏi chỗ ở mới có làm cho cô vui thích hay không.

Thế là cuộc sống trở nên tuyệt vời đối với cô. Cô vẫn giữ dáng vẻ mềm mại, vẻ mặt bình thản và dửng dưng, cô vẫn là đứa trẻ ngoan bên giường của một người bệnh, nhưng đời sống nội tâm của cô thì sôi sục và cuồng nhiệt. Khi còn lại một mình trên thảm cỏ ven bờ sông, cô nằm sấp như một con thú, cặp mắt đen láy mở to, thân hình cuộn lại như muốn chồm lên. Ở đó trong nhiều giờ không nghĩ ngợi gì cả, mặc cho ánh nắng mặt trời găm nhăm, hạnh phúc được

cắm chặt ngón tay vào đất. Cô tưởng tượng những giấc mơ điên rồ, thách thức nhìn dòng sông gầm gừ, tưởng như nước sông chực trào lên tấn công mình. Thế là cô căng người lại, sẵn sàng tự vệ, thâm tâm phần nộ tự hỏi làm thế nào để chiến thắng những cơn sóng đó.

Vào buổi tối, bình tâm và im lặng, Thérèse ngồi may vá bên cạnh người cô, gương mặt cô dường như thiu thiu ngủ dưới ánh sáng lướt nhẹ nhàng từ ngọn đèn chụp. Camille ngồi lọt thỏm trong chiếc ghế bành, nghĩ ngợi về những bài tính của gã. Chỉ thỉnh thoảng, một lời nói thầm thì lay động sự yên tĩnh của cả nhà đang chập chờn ngủ này.

Bà Raquin nhìn những đứa con với một lòng nhân từ thanh thản. Bà đã quyết định cho chúng lấy nhau. Bà lúc nào cũng đối xử với đứa con trai như kẻ đang hấp hối, bà run sợ khi nảy sinh ý tưởng ngày nào đó mình chết đi để lại nó đơn độc và đau đớn. Thế là bà trông cậy vào Thérèse, tự nhủ rằng thiếu nữ này sẽ là một người trông giữ Camille chu đáo. Cô cháu gái với dáng trầm tĩnh, sự tận tụy lặng lẽ, đã gọi cho bà một niềm tin vô bờ bến. Bà đã trông thấy cô xử sự và muốn cô là một thiên thần hộ mệnh cho con trai mình. Cuộc hôn nhân này là một hồi kết đã dự kiến, đã quyết định dứt khoát.

Bọn trẻ từ lâu đã biết rằng ngày nào đó chúng sẽ lấy nhau. Chúng đã lớn lên trong ý nghĩ đã trở nên quen thuộc và tự nhiên như thế. Mọi người nói về cuộc hôn nhân này, trong gia đình, như một điều gì đó cần thiết và tiền định. Bà Raquin đã bảo.

- Ta hãy chờ tới lúc Thérèse được hai mươi mốt tuổi.

Và họ kiên nhẫn chờ đợi, không sốt ruột cũng chẳng ngượng ngùng. Chúng bệnh đã làm Camille thiếu máu, không biết gì đến những ham muốn nhúc nhút của tuổi thanh xuân. Gã vẫn là đứa thiếu niên trước mắt cô em họ, gã ôm lấy nàng như gã ôm hôn mẹ mình, theo thói quen, không hề hấn gì cả đối với sự bình thản ích kỷ của gã. Gã xem nàng như một người bạn gái hay chiều chuộng để giúp gã không quá chán ngán, và khi cần thì sắc thuốc cho gã uống. Khi vui đùa cùng nàng, gã ôm choàng nàng trong vòng tay mà vẫn nghĩ là ôm một đứa con trai, da thịt gã không một chút rung động. Và không bao giờ vào những lúc đó, gã nảy sinh ý tưởng hôn lên đôi môi nóng bỏng của Thérèse khi nàng cự mình với một nụ cười kích động.

Chính thiếu nữ dường như cũng lạnh lùng và dửng dưng. Đôi lúc nàng mở to đôi mắt hướng về Camille, dừng lại và lặng nhìn gã trong vài phút với sự chăm chú cực kỳ bình thản. Chỉ có đôi môi khi ấy mấp máy khó nhận ra. Người ta không thể đọc được gì cả trên khuôn mặt khép kín mà ý chí khôn nguôi luôn giữ được vẻ dịu dàng và chăm chút. Khi mọi người đề cập đến đám cưới, Thérèse trở nên nghiêm trọng, chỉ gật đầu tán thành những gì bà Raquin nói ra. Còn Camille thì ngủ thiếp đi.

Buổi chiều ngày hè, hai người trẻ tuổi trốn ra bờ sông. Camille bực bội vì sự chăm sóc không ngừng của bà mẹ, gã phản ứng lại, gã muốn chạy nhảy, muốn thoát khỏi những mơn trớn khiến gã buồn nôn. Thế là gã lôi kéo Thérèse, khiêu khích cô đánh vật, lăn mình trên cỏ. Một hôm, gã đẩy cô em họ té nhào, thiếu nữ chồm dậy với sự hoang dại của một con thú, và khuôn mặt nóng bừng, đôi mắt đỏ ngầu, nàng xông vào gã, đôi tay giơ cao. Camille chuồn người trên đất. Gã đã sợ.

Năm tháng trôi qua. Ngày đám cưới đã định rồi cũng đến. Bà Raquin kéo Thérèse ra chỗ riêng, bảo cho nàng biết về người cha và người mẹ của nàng, kể lại câu chuyện về sự ra đời của nàng. Thiếu nữ lắng nghe người cô, rồi ôm hôn bà mà không thốt lên lời nào cả.

Buổi tối, thay vì vào phòng mình ở bên trái cầu thang, Thérèse bước vào phòng người anh họ, phía bên phải. Đó là tất cả sự thay đổi đã xảy ra trong đời nàng vào cái ngày hôm đó. và hôm sau, khi đôi vợ chồng mới cưới bước xuống, Camille vẫn với vẻ bạc nhược bệnh hoạn, đáng

bình thản ích kỷ cực kỳ của gã, còn Thérèse thì vẫn luôn là sự dửng dưng kín đáo, khuôn mặt chịu đựng với sự trầm tĩnh đáng kinh ngạc.

Chương 3

Tám ngày sau lễ cưới, Camille tuyên bố thẳng thừng với mẹ là gã muốn rời Vernon lên Paris sinh sống. Bà Raquin kêu trời, bà đã thu xếp cuộc sống của mình và không muốn thay đổi dù chỉ một chi tiết. Người con trai nổi cơn thịnh nộ, gã dọa là sẽ trở bệnh lại nếu bà mẹ không chiều theo cơn bốc đồng của gã.

- Con chưa bao giờ chống lại ý định của mẹ - gã nói - Con đã cưới cô em họ, con uống đủ thứ thuốc nhảm mẹ đưa cho. Vậy thì ít ra ngày hôm nay, khi con đã có một ý định thì mẹ phải chiều con chứ... Cuối tháng này chúng ta sẽ ra đi...

Suốt đêm bà Raquin không ngủ được. Quyết định của Camille làm đảo lộn tất cả, bà vô vọng khi nghĩ tới việc thay đổi hoàn toàn cuộc sống hiện tại. Dần dà bà bình tâm trở lại. Bà suy nghĩ rằng đôi vợ chồng mới có thể có con cái và cái gia sản bé nhỏ của bà lúc đó không đủ cung ứng cho cuộc sống nữa. Cần phải kiếm thêm tiền, phải trở lại nghề buôn bán, tìm một việc làm có lợi cho Thérèse. Hôm sau, bà đã quen với ý nghĩ ra đi, bà lên kế hoạch cho một cuộc sống mới.

Vào bữa ăn, bà hoàn toàn vui vẻ.

- Đây là việc chúng ta sẽ làm - bà bảo các con - Ngày mai mẹ sẽ đi Paris, mẹ sẽ kiếm một số vốn nho nhỏ để bán tạp hoá, và chúng ta lại bắt đầu. Thérèse và mẹ sẽ buôn kim chỉ. Điều này làm chúng ta bận rộn đấy. Còn con, Camille, con sẽ làm những gì con muốn. Con sẽ đi dạo dưới ánh mặt trời hoặc sẽ tìm một chỗ làm nào đó.

- Con sẽ tìm một việc làm - gã trai trẻ trả lời.

Sự thật chỉ là một tham vọng ngu xuẩn đã thúc đẩy Camille ra đi. Gã muốn là nhân viên trong một sở lớn, gã đổ mắt lên vì sung sướng khi trong mơ thấy mình ở giữa một văn phòng thanh thang, vừa những tay áo hồ láng, quần bút dắt tai.

Thérèse không được hỏi ý kiến, nàng luôn luôn tỏ ra phục tùng thụ động đến nỗi bà cô và chồng nàng không còn phí công tìm hỏi ý kiến của nàng nữa. Nàng đi đến chỗ họ đến, nàng làm những gì họ làm, không một lời phản nản, không một lời trách móc, cũng không tỏ ra mình đã thay đổi địa vị.

Bà Raquin đến Paris và đi thẳng đến ngõ Cầu Mới. Một bà gái già ở Vernon đã giới thiệu bà đến một trong những người bà con có một cửa tiệm tạp hoá ở đó muốn bán tổng bán tháo đi. Bà hàng xén kỳ cựu nhìn thấy cửa hiệu hơi nhỏ, hơi tối tăm, nhưng lúc băng ngang qua Paris, bà đã khiếp sợ cái không khí huyền ảo của đường phố, những cửa hàng hoa lệ, và hành lang nhỏ hẹp này, những tủ kính khiêm nhường này gợi bà nhớ lại cửa hiệu cũ của mình hiền lành biết bao. Bà có thể tưởng như đang còn ở tỉnh lẻ, bà hít thở nó và nghĩ rằng các con thân yêu của mình sẽ sống hạnh phúc ở trong cái xó xỉnh không tên tuổi này. Giá cả khiêm tốn của cửa tiệm khiến bà quyết định, người ta bán nó hai ngàn francs. Tiền thuê cửa hiệu và tăng một chỉ mất một ngàn hai trăm francs. Bà Raquin còn gần bốn chục ngàn francs tiền tiết kiệm, tính ra bà có thể trả tiền cửa hiệu và tiền thuê năm đầu tiên mà không làm suy yếu tài sản của mình. Bà nghĩ tiền lương của Camille và tiền lời buôn bán tạp hoá đủ đáp ứng nhu cầu hàng ngày, để bà sẽ không phải đụng đến lợi tức hàng năm và tăng thêm vốn liếng nhằm để lại cho các cháu của bà sau này.

Bà hơn hờ trở về Vernon báo rằng mình đã tìm được một viên ngọc trai, một cái hốc tuyệt vời giữa lòng Paris. Dần dà sau vài ngày, trong những lúc chuyện vãn buổi tối, cái cửa tiệm ẩm thấp và tối tăm của ngõ Cầu Mới trở thành một lâu đài, trong tận cùng trí nhớ bà thấy nó tiện nghi, rộng rãi, yên tĩnh, với hàng ngàn mối lợi có giá.

- Chà! Thérèse giới giang của mẹ - bà bảo - Con sẽ thấy chúng ta sung sướng ra sao ở cái hốc đó! có ba phòng xinh xắn ở trên.. Ngõ đầy người là người... Chúng ta sẽ có những hàng bày bán lý thú. Này, chúng ta sẽ không còn buồn chán đâu.

Và bà không cạn lời. Mọi bản năng của một nhà buôn cũ sống dậy, bà cho Thérèse những lời khuyên trước về việc buôn bán, về hàng họ, về những mảnh lời của nghề buôn nhỏ này. Cuối cùng cả gia đình rời bỏ ngôi nhà ven bờ sông Seine, và buổi tối trong ngày, họ đến cư ngụ ở ngõ Cầu Mới.

Khi Thérèse bước vào cửa tiệm mà từ nay nàng sẽ sinh sống, nàng tưởng chừng như đang bước xuống đất lầy của một cái hố. Một thứ buồn nôn xâm chiếm cổ họng nàng, nàng rùng mình vì sợ hãi. Nàng lặng nhìn hành lang dơ bẩn và ẩm thấp, xem xét cửa tiệm, leo lên tầng một, đảo một vòng qua các phòng, những căn phòng trần trụi, không bàn ghế, hiu quạnh và đồ nát đến phát khiếp. Thérèse không thốt được một lời, nàng như lạnh cóng. Khi bà cô và người chồng đã trở xuống, nàng đến ngồi trên một chiếc rương, hai bàn tay cứng đờ, cổ họng đầy thốn thức mà không thể bật lên thành tiếng khóc.

Bà Raquin đối diện với thực tế cảm thấy bối rối, xấu hổ vì những cơn mơ của mình. Bà tìm cách biện minh cho việc mua bán này. Bà tìm phương thuốc cho mỗi bất lợi mới hiện ra, giải thích sự tối tăm khi cho là thời tiết u ám, và kết luận bằng cách khẳng định rằng chỉ cần một nhất chổi là đủ.

- Mặc kệ! - Camille đáp lời - Mọi thứ cũng tạm tạm... Và lại chúng ta chỉ lên đây vào buổi tối. Tôi thì sẽ không bước vào trước năm hay sáu giờ... còn hai người ở cùng nhau, sẽ không buồn chán đâu.

Không bao giờ gã trẻ tuổi này cam chịu ở một nơi ổ chuột như thế này, nếu gã không trông cậy vào sự êm ái ấm áp ở sở làm của gã. Gã tự nhủ mình được ấm áp suốt ngày ở sở làm và buổi tối, gã sẽ đi ngủ sớm.

Trong một tuần lễ dài đằng đẳng, cửa tiệm và chỗ ở vẫn bẽ bộn. Ngay từ ngày đầu tiên, Thérèse đã ngồi phía sau quầy hàng và không rời chỗ đó nữa. Bà Raquin ngạc nhiên về trạng thái suy sụp này. Bà đã tưởng thiếu phụ sẽ tìm cách làm đẹp chỗ ở, đặt những bông hoa trên bậu cửa sổ, đòi giấy dán tường mới, những chiếc màn, những tấm thảm. Khi bà đề nghị một sự sửa sang, một trang trí nào đó thì:

- Để làm gì? - Cô cháu gái bình thản trả lời - Chúng ta ở như vậy tốt lắm rồi, chẳng cần xa xỉ làm chi.

Thế là chính bà Raquin thu xếp phòng ốc và làm gọn ghẽ cửa hiệu chút ít. Cuối cùng Thérèse không còn kiên nhẫn nhìn bà quay cuồng không ngót trước mắt mình, nàng thuê một bà giúp việc và buộc người cô đến ngồi cạnh mình.

Một tháng trời Camille không tìm được một chỗ làm. Hoạ hoàn lắm gã mới trở về cửa tiệm, còn thì đi lang thang suốt ngày. Nỗi chán chường xâm chiếm gã đến độ gã đề cập đến việc quay trở về Vernon. Cuối cùng thì gã cũng vào được sở đường sắt Orléan. Gã kiếm được mỗi tháng một trăm francs. Giấc mơ của gã được toại nguyện.

Buổi sáng, gã ra đi vào lúc tám giờ sáng. Gã ngược xuống đường Guénégaud và có mặt trên bến

cảng. Thế rồi chân bước khoan thai, hai bàn tay thọc sâu vào túi, gã theo đường sông Seine, từ viện Hàn lâm đến vườn Bách thảo. cuộc hành trình kéo dài mà gã thực hiện mỗi ngày hai bận không hề làm gã chán nản. Gã nhìn nước trôi đi, đứng lại ngắm những đoàn thuyền chở gỗ xuôi theo dòng sông. Gã không nghĩ ngợi gì cả. thường khi gã đứng chôn chân trước Nhà thờ Đức Bà, và ngắm nghía những giàn giáo bao quanh nhà thờ đang lúc sửa chữa, những khung sườn khổng lồ khiến gã thích thú mà tự gã không hiểu tại sao. Rồi vừa đi gã vừa phóng mắt về phía Cảng Rượu, đếm những chiếc xe ngựa từ nhà ga đến. Buổi chiều,暮 người đi, đầu đầy ắp câu chuyện ngu dốt nào đó được kể ở sở làm, gã băng qua vườn Bách Thảo và đến thăm những con gấu nếu không quá vội. gã ở đó nửa giờ, nghiêng người dõi mắt nhìn những chú gấu núng nính một cách nặng nề, bộ dạng của những con thú to lớn này khiến gã thích thú, gã quan sát chúng, miêng há hốc, mắt tròn xoe, nhâm nhá một niềm vui ngờ nghệch khi nhìn chúng động đậy. Cuối cùng gã quyết định trở về, chân lê bước, lòng bận rộn nhìn những người qua đường, những xe cộ và các cửa hiệu.

Khi trở về nhà, gã dùng bữa, rồi bắt đầu đọc sách. Gã đã mua những tác phẩm của Buffon, và mỗi buổi tối, gã miệt mài ngón ngấu hai chục, ba chục trang, cho dù nổi chán ngán mà việc đọc sách như thế gây ra cho gã. Gã còn đọc những tập truyện giá mười xu một tập "Lịch sử thời tổng tài và Đế chính" của Thiers và "Lịch sử nhóm Girondins" của Lamartine, hoặc những sách khoa học phổ thông. Gã tin là mình đang trau dồi sở học. Đôi khi, gã ép vợ nghe mình đọc một vài trang, một vài giai thoại. Gã rất ngạc nhiên khi Thérèse có thể giữ vẻ tự lự và im lặng suốt một buổi tối mà không buồn vớ lấy một quyển sách. Tự thâm tâm, gã tự cho là vợ mình có một trí thông minh tồi tệ.

Thérèse gạt phăng những cuốn sách một cách bức dọc. Nàng thích được ở không, mắt nhìn đăm đăm, ý tưởng bênh bồng và mông lung. Vả chăng nàng có một tính khí thờ ơ và dễ dãi, mọi ý định của nàng là cố biến mình thành một công cụ thụ động, để chiều lòng và quên hẳn mình đi.

Việc buôn bán tiến triển bình thường. Lợi tức hàng tháng đều đều như cũ. Khách hàng là những cô thợ trong khu phố. Cứ mỗi năm phút một cô gái bước vào mua vài ba xu một món hàng nào đó. Thérèse tiếp khách hàng với những lời lẽ bao giờ cũng như vậy, với một nụ cười nở trên môi một cách máy móc. Bà Raquin tỏ ra mềm mỏng hơn, nói nhiều hơn và kỳ thực, chính bà đã lôi kéo và cầm giữ khách hàng.

Trong ba năm trời, ngày qua ngày không có gì thay đổi. Camille không hề vắng mặt ở sở làm dù chỉ một ngày, mẹ và vợ gã hiếm khi rời khỏi cửa tiệm. Thérèse sống trong một bóng tối ảm thấp, trong sự im lặng ủ ê và nặng nề, nhìn cuộc sống trải ra trước mặt mình hoàn toàn trần trụi, mang đến mỗi buổi tối cùng một chiếc giường nằm lạnh lẽo và mỗi bình minh cùng một ngày trống rỗng.

Chương 4

Mỗi tuần một ngày, vào tối thứ năm, gia đình Raquin tiếp khách. Họ thắp một ngọn đèn lớn ở giữa phòng ăn, và đun một ấm nước sôi để pha trà. Đó là cả một biến cố. Buổi tối đó khác hẳn những buổi tối thông thường, nó được chấp nhận trong tập quán gia đình như một cuộc chén chén trưởng giả với niềm vui ngây ngất. Rồi mọi người đi ngủ vào lúc mười một giờ.

Bà Raquin gặp lại ở Paris một trong những người bạn cũ, ông cò Michaud, người đã từng sự ở Vernon trong hai mươi năm, ở trọ chung nhà với bà hàng xóm. Vì thế một tình cảm mật thiết đã xác lập giữa hai người, rồi đến khi bà quả phụ bán gia sản để đến ngụ cư nơi ngôi nhà ven bờ sông, họ dần dà bắt tin nhau. Michaud rời khỏi tỉnh lẻ vài tháng sau đó và trở về sinh nhai yên ổn tại Paris trên đường sông Seine với đồng lương hưu một ngàn năm trăm francs. Một ngày mưa, ông hội ngộ bà bạn cũ ở ngõ Cầu mới, và buổi tối cùng ngày, ông dùng bữa tối nơi gia đình Raquin.

Thế là hình thành những buổi tiếp khách ngày thứ năm. Viên cựu uỷ viên cảnh sát có thói quen đến đúng hẹn mỗi tuần một lần. sau cùng thì ông dẫn đến đứa con trai Olivier của mình, một gã thanh niên lớn con, khô khan, gầy gò, đã lập gia đình với một phụ nữ người nhỏ thó, chậm chạp và bệnh hoạn. Olivier giữ một chức vụ ở Sở cảnh sát lương ba ngàn francs khiến Camille đặc biệt tỏ ra ganh tị, anh ta là trưởng phòng cảnh sát về trật tự và an ninh. Ngay từ ngày đầu tiên, Thérèse đã thấy ghét cái gã cứng đờ và lạnh lùng đó khi anh ta cứ ngỡ mình mang đến vinh dự cho cửa tiệm ngõ hẻm này cùng với sự khô khan của cái cơ thể lớn và vẻ suy nhược của người vợ nhỏ thó tội nghiệp của anh ta.

Camille dẫn về một người khách khác, một nhân viên già của đường sắt Orléans, Girvet đã có hai mươi năm phục vụ. Lão là viên chức hàng đầu và hưởng lương hai ngàn francs. Chính lão là người cất đặt công việc cho nhân viên sở làm của Camille và gã tỏ rõ một niềm kính trọng nào đó đối với lão, trong lúc mơ mộng, gã nhủ thầm ngày nào đó Girvet chết đi, cũng có thể gã sẽ thế chỗ lão ta, sau chục năm gì đó. Girvet khoái trá vì sự đón tiếp của bà Raquin, mỗi tuần lão lại đến với một sự đều đặn không chê vào đâu được. Sáu tháng sau, cuộc viếng thăm ngày thứ năm đối với với lão là một bốn phần, lão đến ngõ Cầu Mới giống như mỗi buổi sáng lão đến văn phòng của mình, một cách máy móc, theo bản năng của loài vật.

Kể từ đó, những cuộc hội họp trở nên thú vị. Từ bảy giờ, bà Raquin thắp đèn mang đến đặt giữa bàn, một bộ cờ domino để bên cạnh, bà lau chùi bộ đồ trà đặt trên tủ búp phê. Đúng tám giờ, ông già Michaud và Girvet gặp nhau trước cửa hiệu, kẻ từ đường sông Seine đến, người từ phố Mazarine sang. Họ bước vào và cả nhà lên tầng một. Mọi người ngồi chung quanh bàn, họ chờ Olivier và cô vợ bao giờ cũng đến trễ hơn. Khi cả nhóm có mặt đông đủ, bà Raquin châm trà, Camille trút hộp domino lên mặt tấm vải dầu, rồi ai nấy mải mê vào cuộc. không còn nghe thấy gì nữa ngoài những tiếng lách cách của các quân cờ domino. Sau mỗi ván, các con bạc chuyện vãn trong hai hoặc ba phút, rồi yên lặng lại bao trùm, sự im lặng buồn tẻ bị cắt đứt bởi những tiếng động khô khan.

Thérèse chơi với thái độ thờ ơ khiến Camille nổi cáu. Nàng ôm trên người con Francois, con mèo vằn to con bà Raquin mang theo từ Vernon, bàn tay nàng vuốt ve nó, trong khi tay kia đặt những quân cờ. Những buổi tối thứ năm là cực hình đối với nàng, thường thì nàng kêu ca là khó ở, là nhức đầu như búa bổ để khỏi tham dự trò chơi, để được ngồi yên nhàn rỗi ở đó mà ngủ chập chờn. Một khuỷu tay tựa lên bàn, má áp vào lòng bàn tay, nàng lặng nhìn những khách mời của người cô và chồng mình, trông thấy họ xuyên qua một thứ màn sương mù vàng vọt, lơ

mờ hắt ra từ ngọn đèn. Những cái đầu kia khiến nàng phần nộ. Nàng lướt từ đầu nọ sang đầu kia với sự chán ngấy sâu xa, bức dọc âm ỉ. Ông già Michaud chường ra khuôn mặt nhợt nhạt, lấm tấm những đốm đỏ, một trong những bộ mặt chết rồi của tuổi già đã hoá ra lấm cẩm. Grivet mang chiếc mặt bé choắt, cặp mắt tròn xoe, đôi môi mỏng dính của một kẻ ngây độn. Olivier thì xương gò má nhô lên, mang trên cơ thể dị hợm một cái đầu cứng đờ và vô vị, về phần Suzanne, vợ của Olivier, cô hoàn toàn xanh lướt với đôi mắt lơ đờ, hai môi trắng bệch và bộ mặt mềm nhão. Và Thérèse không tìm được một con người, một sinh vật giữa những tạo vật lổ lảng và thảm hại này mà với chúng, nàng đang bị vây hãm, đôi lúc những ảo giác xâm chiếm lấy nàng, nàng tưởng như mình bị chôn vùi tận đáy một hầm mộ, đánh ban cùng những xác chết bằng máy, động đậy chiếc đầu, nhúc nhích chân tay khi người ta kéo dây. Không khí dày đặc của phòng ăn làm nàng ngạt thở, sự yên lặng rợn người, những lần sáng vàng vọt ngấm vào nàng một nỗi khiếp sợ mơ hồ, một nỗi bàng hoàng không tài nào diễn tả.

Họ đã đặt ở dưới, nơi cánh cửa một chuông báo có tiếng kêu nhọt sắc cho biết có khách hàng bước vào. Thérèse căng tai nghe ngóng, khi chuông vang lên, nàng nhanh chân bước xuống, sung sướng vì đã thoát khỏi phòng ăn. Nàng nhấn nha bán hàng. Khi được một mình, nàng đến ngồi phía sau quầy hàng, ở lại đó thật lâu trong khả năng có thể, rất sợ phải trở lên, để nhấm nhá niềm vui đích thực khi không còn Grivet và Olivier trước mặt mình. Không khí ẩm ướt của cửa tiệm làm dịu đi cơn sốt nóng bỏng đôi bàn tay. Và nàng chìm vào cơn mộng mị nặng nề thường hay xảy đến.

Nhưng nàng không thể ở đó lâu như vậy. Camille bức mình vì sự vắng mặt của nàng, và không hiểu tại sao có người lại có thể thích thú cửa tiệm hơn phòng ăn, vào buổi tối thứ năm. Thế là gã nghiêng mình trên lan can, đưa mắt tìm vợ.

- Này! - gã la lên - Em ở đó làm gì thế? Sao không lên?... Grivet gặp vận may quái quỷ, ông ta lại thắng thêm ván nữa.

Thiếu phụ nặng nề đứng lên và trở về lại chỗ cũ đối diện với ông già Michaud, lúc đó đôi môi đang trề ra với nụ cười phát tửm. Và đến mười một giờ, nàng ngồi rũ rượi trên ghế dựa, nhìn con Francois đang ôm trong tay để khỏi trông thấy những con búp bê giấy bồi đang nhả nhở xung quanh mình.

Chương 5

Một ngày thứ năm, khi từ sở làm trở về, Camille dẫn theo một anh chàng cao lớn, vai ngang mà gã đẩy vào cửa tiệm với một điệu bộ thân mật.

- Mẹ - gã hỏi bà Raquin trong khi chỉ vào anh ta - mẹ biết người này chứ?

Bà hàng xóm già nhìn gã to cao, lục tìm trong ký ức và không nghĩ ra gì hết. Thérèse theo dõi cảnh đó với vẻ thần nhiên.

- Thế nào! - Camille tiếp tục - Mẹ không nhận ra Laurent, thằng nhỏ Laurent, con trai của cha Laurent, người có những cánh đồng lúa mì tuyệt đẹp ở cạnh Jeufosse sao?... Mẹ không nhớ ra sao?... Con đã đi học cùng hắn, hắn đến tìm con buổi sáng khi ra khỏi nhà chú hắn, là hàng xóm của mình đó, và mẹ đã cho hắn những lát bánh mì phết mứt ấy.

Bà Raquin bỗng nhiên nhớ lại thằng bé Laurent mà bà thấy nó to lớn đáng ngạc nhiên. Có đến hai mươi năm trời bà đã không gặp hắn. Bà muốn làm quên đi sự đón tiếp ngớ ngàng của mình bằng một tràng những kỷ niệm, bằng những lời vuốt ve hết như tình mẫu tử. Laurent đã ngồi xuống, hắn mỉm cười bình thản, trả lời bằng một giọng rõ ràng, đảo mắt nhìn quanh một cách bình tĩnh và thoải mái.

- Hãy tưởng tượng xem, - Camille nói - gã bợm này đã là nhân viên của ga đường sắt Orléans mười tám tháng nay. Thế mà chúng tôi chỉ mới gặp nhau và nhận ra nhau buổi chiều này. Quả là cơ quan này thênh thang, tầm cỡ biết chừng nào!

Gã trai trẻ nhấn mạnh lời nhận xét bằng cách tròn xoe cặp mắt, mím chặt hai môi, trong khi kiêu hãnh rằng mình là bánh xe xoàng xĩnh của một cỗ máy khổng lồ.

Gã tiếp tục, trong khi vẫn lắc lư cái đầu.

- Chậc! Vây mà anh ta, sức khoẻ tốt, có học vấn, đã kiếm được đồng lương một ngàn năm trăm francs... Anh ta đã được cha cho vào trường trung học, theo ngành luật và học hội hoạ. Phải vậy không, Laurent? Cậu sẽ dùng bữa tối với chúng tôi chứ?

- Tôi thích lắm - Laurent trả lời dứt khoát.

Hắn cởi mũ và bước vào trong tiệm. Bà Raquin lảng xảng thu dọn, còn Thérèse, vẫn chưa thốt lời nào, đưa mắt nhìn người mới đến. Nàng chưa bao giờ chú ý đến một người đàn ông. Laurent to lớn, mạnh mẽ, khuôn mặt tươi tỉnh khiến nàng ngạc nhiên. Nàng ngắm nghía với vẻ gì đó ngưỡng mộ vầng trán thấp, mái tóc đen bờm xờm dựng lên, hai gò má đầy đặn, cặp môi đỏ, gương mặt cân đối, một cái đẹp sung mãn. Nàng dừng lại một chút trên cái cổ của hắn, nó rộng và ngắn, đầy đặn và mạnh mẽ. Rồi nàng lảng người nhìn kỹ hai bàn tay to tướng hắn duỗi ra trên đầu gối, những ngón tay vuông vắn, nắm lại hắn là một quả đấm khổng lồ có thể đập chết một con bò. Laurent đích thực là con trai của một nông dân, dáng đi hơi nặng nề, lưng khum, cử động chậm và chính xác, vẻ điềm tĩnh và bướng bỉnh. Người ta cảm thấy bên trong lớp y phục những bắp thịt tròn và nở nang, cả một thể xác đậm đặc và rắn chắc. Và Thérèse tò mò xem xét hắn, từ nắm tay đến gương mặt, cảm thấy thoáng run lên khi bắt gặp chiếc cổ bò mộng của hắn.

Camille bày ra những tuyển tập Buffon của gã và những ấn phẩm mười xu cốt chứng tỏ cho bạn biết tự mình cũng trau giồi kiến thức. rồi như trả lời câu hỏi mà gã đưa ra lúc này.

- Mà này - gã nói với Laurent - chắc cậu biết vợ tôi chứ? Cậu không nhớ cô em họ nhỏ xíu chơi đùa với chúng ta ở Vernon sao?

- Tôi hoàn toàn nhận ra bà - Laurent trả lời trong khi nhìn thẳng vào Thérèse.

Dưới cái nhìn thẳng thừng tưởng như xuyên thấu người nàng, thiếu phụ cảm thấy cái gì đó khó chịu. Nàng nở một nụ cười gương gạo và trao đổi vài câu với Laurent và người chồng, đoạn nàng vội vã trở vào với người cô. Nàng thấy đau đớn.

Mọi người vào bàn ăn. Vào đầu bữa ăn, Camille thấy cần phải quan tâm tới bạn mình.

- Cha cậu khoẻ không? - gã hỏi.

- Tôi cũng chẳng biết - Laurent trả lời - Chúng tôi không hợp nhau, đã năm năm nay chúng tôi không trao đổi thư từ nữa.

- Ô hay! - gã nhân viên kêu lên, ngạc nhiên vì có chuyện quái lạ như vậy.

- Đúng đấy, ông thân tôi có những suy nghĩ về phần ông ấy. Và... ông liên tục theo đuổi chuyện kiện cáo với những người láng giềng, ông đã gửi tôi vào trường, mơ rằng sau này sẽ tìm ở tôi một thầy cãi giúp ông thắng mọi vụ kiện... Ôi! Ông già Laurent chỉ có những tham vọng tự tư tự lợi, ông muốn được lợi cả trong những chuyện điên rồ của ông ấy.

- Còn cậu thì không muốn làm luật sư! - Camille nói, càng lúc càng ngạc nhiên hơn.

- Quả là không - bạn gã vừa cười vừa tiếp lời - Trong hai năm tôi làm như theo đuổi chuyện học hành, cốt để nhận được một ngàn hai trăm francs ông già tôi chu cấp. tôi sống với một trong những gã bạn cùng trường, là họa sĩ, và tôi cũng bắt đầu theo học hội họa. Cái đó làm tôi thích. Cái nghề nghĩ cũng kỳ cục, không mệt xác. Chúng tôi hút xách, chơi đùa suốt ngày...

Cả gia đình Raquin tròn xoe mắt.

- Thật khốn khổ - Laurent tiếp tục - chuyện đó không kéo dài được lâu. Ông già biết ra là tôi toàn nói dối, ông cắt sạch tiền trợ cấp hàng tháng của tôi, và mời tôi trở về cuộc đất với ông ấy. Thế là tôi thử vẽ những bức tranh thánh, chuyện làm ăn tồi tệ... Vì thấy rõ là mình sắp sửa chết đói đến nơi, tôi tổng cổ nghề thuật đi rồi tìm kiếm một việc làm... Cha tôi ngày một ngày hai rồi cũng sẽ chết, tôi chờ đến lúc đó để sống mà không phải làm gì ráo.

Laurent nói với giọng bình thản. Qua vài lời lẽ, hắn vừa kể một câu chuyện đặc trưng khắc họa toàn bộ con người hắn. Thực sự, đó là một gã lười nhác, có những ham muốn nhục thể, những dục vọng rất thẳng thừng được hưởng thụ dễ dàng và lâu dài. Cái cơ thể to lớn lực lưỡng đó chỉ muốn không làm gì cả, muốn nằm ườn ra trong sự nhàn hạ và thoả mãn mãi mãi. Hắn muốn được ăn ngon, ngủ tốt, thoả mãn hậu hĩ những đam mê, không phải di chuyển, không phải nhọc công nào đó để đuổi theo vận rủi.

Nghề làm luật sư làm hắn ngán ngại, và hắn rùng mình với ý nghĩ phải cuộc đất. Hắn lao vào nghề thuật với hy vọng tìm được ở đó một nghề chây lười, cây cọ đối với hắn có vẻ là một dụng cụ nhẹ nhàng khi thao tác, rồi hắn tin là thành công dễ dàng. Hắn mơ tưởng một cuộc sống khoái lạc rẻ tiền, một cuộc sống tươi đẹp đầy ắp đàn bà, được nghỉ ngơi trên những chiếc đi văng, được ăn uống và chè chén. Giấc mơ kéo dài chừng nào mà ông già Laurent còn gửi những đồng bạc cho hắn. Nhưng đến khi gã trai trẻ đến tuổi ba mươi, đã thấy ló dạng mùi khốn khổ,

hắn bắt đầu phản tỉnh. Hắn cảm thấy hèn nhát trước những thiếu thốn, không thể chấp nhận một ngày không có miếng ăn vì sự vinh quang cao cả hơn của nghệ thuật. và như hắn đã nói, hắn tổng khứ nghệ thuật vào cái ngày hắn nhận ra rất nó không bao giờ thoả mãn được những dục vọng vô bờ bến của hắn. Những phác hoạ đầu tiên còn dưới mức tầm thường, con mắt nông dân của hắn nhìn thiên nhiên vụng về và bôi bác. Những bức tranh của hắn nhoè nhoẹt, mất cân đối, nhẵn nhúm, thách thức mọi sự phê phán. Và chẳng, hắn không tỏ ra quá kiêu hãnh như một nghệ sĩ, không quá đổi tuyệt vọng khi phải quăng cọ đi. Hắn chỉ thực sự hối tiếc xưởng vẽ của người bạn đồng nghiệp, cái xưởng mệnh mông ở đó hắn mê mẩn đắm mình trong bốn năm năm. Hắn còn tiếc những người đàn bà đến làm mẫu mà thói bốc đồng của họ tùy thuộc vào túi tiền của hắn. Cái thế giới hưởng thụ thú tính đó để lại trong hắn những nhu cầu thể xác nhức nhối. Dù sao hắn cũng cảm thấy dễ chịu trong cái nghề làm viên chức của mình. Hắn sống thuần theo bản năng thú vật, hắn yêu cái công việc đều đặn này, nó không làm hắn mệt nhọc mà còn ru ngủ đầu óc hắn. Chỉ hai chuyện khiến hắn bức bối: thiếu thốn đàn bà và thức ăn ở hàng quán mười tám xu không làm nguôi ngoai sự phàm ăn của dạ dày hắn.

Camille lắng nghe hắn nói, nhìn hắn với vẻ ngạc nhiên ngờ nghệch. Gã con trai yếu đuối với cơ thể mềm nhão và bạc nhược này không bao giờ có được mỗi xúc động của dục vọng, ngây thơ mơ tưởng đến cái xưởng vẽ mà bạn gã vừa đề cập. Gã nghĩ đến những người đàn bà phô bày làn da trần trụi. Gã hỏi Laurent.

- Thế thì - gã nói với hắn - đã có những phụ nữ cởi áo trước mặt cậu như vậy sao?

- Đúng thế - Laurent đáp trong khi mỉm cười và nhìn Thérèse. Lúc đó mặt nàng đã trở nên rất nhợt nhạt.

- Cái đó chắc phải gây cho cậu một ấn tượng đặc biệt - Camille tiếp lời với một nụ cười trẻ con - Tôi thì thấy ngượng... Lần đầu tiên, chắc cậu phải ngượng ra...

Camille xoè ra một bàn tay to tướng nhìn chăm chú vào lòng bàn tay. Những ngón tay hắn hơi run lên, má hắn ửng đỏ.

- Lần đầu tiên ư? - hắn tiếp tục như đang nói với chính mình - Tôi nghĩ là mình thấy chuyện đó tự nhiên... Thú vị lắm, cái nghệ thuật quý quái đó, chỉ có điều nó không mang lại một xu... Tôi đã có một cô nàng tóc hung làm mẫu đáng ngưỡng mộ, da thịt rắn chắc, bóng láng, một bộ ngực tuyệt đẹp, hông nở...

Laurent ngẩng đầu lên nhìn Thérèse trước mặt hắn đang cầm nín, bất động. Thiếu phụ nhìn hắn chòng chọc, nẩy lửa. Đôi mắt nàng một màu đen sẫm giống như hai lỗ sâu không đáy, và qua đôi môi hé mở, thoáng thấy những ánh hồng trong miệng. Nàng như bị đê bẹp, người thu lại. Nàng lắng nghe.

Tia mắt của Laurent lướt từ Thérèse sang Camille. Tay cự hoạ sĩ nén một nụ cười. Hắn kết thúc câu nói của mình bằng một cử chỉ, một cử chỉ phóng dăng và khoái trá mà thiếu phụ đưa mắt theo dõi. Mọi người dùng tráng miệng và bà Raquin vừa trở xuống bán hàng.

Khi khăn bàn được dọn đi, Laurent sau vài phút tư lự, đột nhiên nói với Camille.

- Nay - hắn bảo - tôi phải vẽ cho cậu một bức chân dung.

Ý tưởng đó khiến cho mẹ con bà Raquin mê mẩn. Thérèse vẫn im lặng.

- Đang là mùa hè - Laurent tiếp - và vì chúng ta rời sở làm vào lúc bốn giờ, tôi có thể đến đây rồi cậu làm mẫu trong vòng hai tiếng, trong buổi chiều tối. Công việc sẽ mất tám ngày.

- Cứ thế - Camille trả lời, mặt đỏ lên vì vui sướng - cậu sẽ dùng bữa tối với chúng tôi... Tôi sẽ làm tóc và mặc chiếc áo đuôi tôm màu đen.

Đồng hồ điểm tám giờ. Grivet và Michaud tiến vào. Olivier và Suzanne xuất hiện phía sau họ.

Camille giới thiệu bạn mình cho cả nhóm. Grivet mím môi. Lão ghét Laurent vì theo lão, lương của hắn tăng quá nhanh. Vả lại, thu nhận một người khách mới là cả một vấn đề: đám tân khách của bà Raquin không thể tiếp nhận một kẻ xa lạ mà không ít nhiều lạnh nhạt.

Laurent xử sự như một đứa trẻ ngoan. Hắn hiểu tình thế, hắn muốn được ưa thích, được chấp nhận ngay tức thì. Hắn kể những câu chuyện, làm vui nhộn buổi tối bằng tiếng cười ầm ĩ, và chiếm được tình bạn của chính lão Grivet.

Buổi tối đó Thérèse không tìm cách bước xuống cửa tiệm. Nàng ngồi lì ở ghế dựa cho đến mười một giờ, chơi cò và chuyện trò trong khi tránh bắt gặp tai mắt của Laurent mà kỳ thực gã này cũng chẳng dòm dõi gì đến nàng. Khí chất hăng máu của gã thanh niên này, giọng nói ồm, những tiếng cười vang to, cái mùi hăng hăng và mạnh mẽ toát ra từ con người này đã làm xao xuyến thiếu phụ và ném nàng vào một nỗi lo sợ bồn chồn.

Chương 6

Kể từ hôm đó, tối nào Laurent cũng ghé đến gia đình Raquin. Hắn ở đường Saint-Victor, đối diện với Căng Rượu, trong một phòng có sẵn đồ đạc hẳn thuê mười tám francs một tháng. Căn buồng này ở sân thượng, phía trên có khoét một cửa sổ mái mở hé ra bầu trời, nó được gần sáu mét vuông. Laurent trở về cái ổ chuột này càng muộn càng tốt. Trước khi gặp lại Camille, vì không có tiền để lê la trên băng ghế ở các quán nước, hắn rề rà trong quán ăn nơi hắn dùng bữa tối, vừa ngậm tẩu vừa nhấm nháp ly cà phê pha rượu giá ba xu. Rồi hắn lặng lẽ trở lại đường Saint-Victor, lang thang dọc theo các bến cảng, ngồi trên băng ghế khi khí trời ấm áp.

Cửa tiệm ở ngõ Cầu Mới đối với hắn trở nên một chỗ nấu thân thú vị, ấm áp, yên bình, đầy ắp tiếng nói và sự chăm chút thân tình. Hắn tiết kiệm được ba xu ly cà phê pha rượu và nhấm nháp ngon lành món trà tuyệt vời của bà Raquin. Đến tận mười giờ, hắn còn ở đó, thiu thiu ngủ, tiêu hoá thức ăn, tự xem như ở nhà mình. Hắn chỉ ra về sau khi giúp Camille đóng cửa tiệm.

Một tối, hắn mang đến giá vẽ và hộp màu. Ngày hôm sau hắn phải bắt đầu thực hiện bức chân dung của Camille. Người ta đã mua một khung vải vẽ và chuẩn bị từng chút một. Cuối cùng thì nhà nghệ sĩ bắt tay vào việc, chính tại căn phòng của đôi vợ chồng, hắn bảo ở đó ánh sáng tốt hơn.

Hắn phải mất ba buổi tối để phác họa cái đầu. Hắn thận trọng kẻ than lên mặt vải, từng nét nhỏ, mảnh, nét vẽ của hắn cứng và khô, mô phỏng một cách lổ lảng nét vẽ của những bậc thầy trước thời Phục Hưng. Hắn sao chép khuôn mặt của Camille như một đứa học trò sao chép một hình mẫu khoả thân, bằng một bàn tay ngập ngừng, với một sự chính xác vụng về, tạo chỗ khuôn mặt một vẻ cau có. Đến ngày thứ tư, hắn trút cả lô màu lên bảng pha màu và bắt đầu vẽ bằng đầu cọ, hắn chấm chấm những bột mỏng dơ bắn lên khung vải, kẻ những nét gạch cụt ngắn và khít rịt như thể hắn sử dụng một cây bút chì.

Cuối mỗi buổi làm việc, bà Raquin và Camille sượng mê tơi. Laurent bảo cần phải chờ đợi, rồi sẽ giống như thật.

Từ khi bức chân dung được khởi sự, Thérèse không rời khỏi căn phòng biến thành xưởng vẽ nữa. Nàng để người cô một mình ngồi sau quầy, viện một có nhỏ nhặt nhắt để trở lên và đắm đuối nhìn Laurent vẽ.

Luôn luôn nghiêm trọng và đè nén, xanh xao hơn và câm lặng hơn, nàng ngồi đó và theo dõi thao tác của các cây cọ. Cảnh tượng đó dù vậy không gây nhiều thích thú. Nàng đến chỗ của mình, như bị hấp dẫn bởi một sức mạnh, và nàng ở đó, như bị đóng đinh. Laurent thỉnh thoảng quay lại mỉm cười với nàng, hỏi bức chân dung có làm nàng hài lòng không. Nàng trả lời nhát gừng, rùng mình, rồi trở lại trạng thái trầm mặc như cũ.

Buổi tối khi trở về phố Saint-Victor, Laurent tự đưa ra những lý lẽ dài dòng. Hắn tranh luận với chính mình liệu có hoặc không nên trở thành người tình của Thérèse.

- Đó là một phụ nữ yếu đuối - hắn tự nhủ - sẽ là tình nhân của mình nếu mình muốn. Cô ta luôn luôn ở đó sau lưng mình, để dò xét, để đo lường, để cân nhắc mình... Cô ta run rẩy, cô ta có một bộ mặt rất lạ thường, câm lặng và đam mê. Chắc chắn cô ta cần một người tình, điều đó nhìn thấy trong đôi mắt.. Phải nói rằng Camille là một gã vô tích sự tội nghiệp.

Laurent cười thầm, nhớ đến vẻ gầy yếu nhợt nhạt của người bạn. Rồi hắn tiếp tục.

- Cô ta buồn chán sống trong cửa tiệm đó... Mình đến đó, bởi vì mình không biết đi đâu. Không thể, ai thường đến ngõ Cầu Mới thường xuyên làm gì. Nó ảm thấp, buồn tẻ... Một phụ nữ chắc chết đi được ở trong đó... Mình làm cô ta vui, chắc chắn như vậy, thế thì tại sao không phải mình mà là một kẻ khác?

Hắn dừng lại, cảm thấy hợm mình, nhìn sông Seine lững lờ trôi với vẻ mãi mê.

- Thực thế, thầy kệ - hắn la lên - mình sẽ hôn cô ta ngay cơ hội đầu tiên... Mình... thế là cô ta sẽ ngã quỵ trong vòng tay của mình.

Hắn lại cất bước, và những nghi ngại xâm chiếm hắn.

- Chung quy, chính vì cô ta xấu xí - hắn suy nghĩ - Cô nàng có chiếc mũi dài thông, miệng rộng. Vả lại, mình chẳng yêu thương gì cô ta. Có thể mình sẽ bị lôi cuốn vào chuyện gì đó không hay ho đâu. Cái này cần suy nghĩ lại.

Laurent vốn rất thận trọng, cả tuần hắn suy đi nghĩ lại trong đầu những ý tưởng này. Hắn tính toán những rắc rối có thể xảy ra nếu liên hệ với Thérèse, hắn chỉ quyết định thử mạo hiểm khi thấy rõ rằng hắn có một mối lợi thực sự khi hành động như vậy.

Đối với hắn, Thérèse đã đành là xấu và hắn không yêu thương gì nàng, nhưng tóm lại, nàng không gây tổn kém gì cho hắn cả. Những phụ nữ mà hắn mua với giá rẻ mạt, tất nhiên không đẹp mà cũng chẳng được yêu thương hơn. Sự dè sẻn đã khuyên hắn chiếm vợ của bạn mình. Mặt khác, từ lâu rồi hắn không được thoả mãn những ham muốn của mình, tiền thì ít ỏi, thế xác phải nhìn thèm, và hắn không muốn bỏ lỡ cơ hội được thoả thuê đôi chút. Sau cùng, một mối dan díu như vậy được cân nhắc kỹ càng không thể gây ra những hậu quả xấu về sau. Thérèse có lợi để giấu kỹ, còn hắn thì bỏ rơi nàng dễ dàng khi nào hắn muốn, ngay cả khi chấp nhận rằng Camille khám phá ra mọi chuyện và nổi khùng lên, hắn cũng có thể đập chết gã chỉ bằng một cú đấm nếu gã hung hăng. Vấn đề nhìn từ mọi phía đều tỏ ra dễ dàng và mời mọc Laurent.

Từ lúc đó, hắn sống trong một sự bình thản ngọt ngào trong khi chờ thời vận. Hắn đã quyết định hành động dứt khoát ngay từ cơ hội đầu tiên. Hắn nhìn thấy tương lai những buổi tối ảm áp. Cả nhà Raquin phục vụ cho lạc thú của hắn. Thérèse làm dịu những cơn hưng hực trong huyết quản hắn, bà Raquin chiêu đãi hắn như một người mẹ, còn Camille, trong khi trò chuyện đã làm hắn bớt đi buồn chán vào những buổi tối trong cửa tiệm.

Bức chân dung hoàn thành mà cơ hội không thấy đến. Thérèse vẫn luôn ở đấy, nặng nề và ưu tư, nhưng Camille thì không hề rời khỏi phòng, và Laurent khổ sở vì không thể tách gã rời ra dù chỉ một giờ. Thế nhưng đã đến lúc hắn phải tuyên bố hoàn thành bức chân dung vào ngày hôm sau. Bà Raquin thông báo cho mọi người cùng dùng bữa tối để ăn mừng tác phẩm của nhà họa sĩ.

Hôm sau, khi Laurent quét nét cọ cuối cùng lên khung vải, cả gia đình xúm nhau trầm trồ vì sự giống hệt của bức chân dung. Nó trông ghê tởm, với một màu xám dơ bẩn cùng những mảng lớn màu hoa cà. Laurent không thể sử dụng những màu chói hơn mà không biến chúng trở thành lờ mờ và nhoè nhoẹt. Dù không muốn, hắn đã phóng đại màu da nhợt nhạt của người làm mẫu, và gương mặt Camille giống như bộ mặt tái tái của người chết đuối, nét cọ nhấn nhúm làm biến dạng các đường nét, vì thế khiến sự giống nhau tai hại càng ảm tượng hơn. Nhưng Camille lại mê mẩn, gã bảo là trên tranh gã có một vẻ phong nhã.

Khi đã chiêm ngưỡng cận kề diện mạo mình, gã tuyên bố đi kiếm hai chai sâm banh. Bà Raquin trở xuống cửa hiệu. Nhà nghệ sĩ còn lại một mình với Thérèse.

Thiếu phụ ngồi thu mình mơ hồ nhìn về phía trước mặt. Có vẻ như nàng run rẩy chờ đợi. Laurent do dự. Hắn ngắm nghía bức hoạ, vung vẩy cọ vẽ. Thời gian thúc bách, Camille có thể trở lại, cơ hội có thể không xảy đến nữa. Đột nhiên, hoạ sĩ quay lại và mặt đối mặt với Thérèse. Họ lặng nhìn nhau trong vài giây.

Rồi, bằng một cử động mạnh bạo, Laurent cúi xuống và ghì chặt Thérèse sát ngực mình. Hắn ngửa đầu nàng lên và nghiền sát môi nàng dưới môi hắn. Nàng cử động kháng cự, man dại, hung dữ, rồi đột nhiên, nàng buông xuôi, chuồi xuống mặt đất, trên nền gạch. Họ không trao nhau dù chỉ một lời. Hành động thì lạnh lẽ và táo tợn.

Chương 7

Ngay từ lúc khởi đầu, đôi tình nhân cảm thấy mối liên hệ của họ là tất yếu, tiền định, hoàn toàn tự nhiên. Ở lần hội kiến đầu tiên, họ đã xưng hô thân mật, họ hôn nhau mà không bối rối, không ngượng ngịu, như thể sự mật thiết của họ đã có từ nhiều năm nay. Họ sống thoải mái trong cảnh ngộ mới, với sự bình thản và trắng tráo hoàn toàn.

Họ ấn định những lần hẹn hò. Thérèse không thể ra khỏi nhà vậy thì Laurent phải đến. Thiếu phụ giải thích cho hắn biện pháp nàng tìm ra với một giọng thẳng thừng và vững tin. Những cuộc gặp gỡ sẽ diễn ra trong phòng của đôi vợ chồng. Người tình đi qua lối đi hướng ra ngõ, và Thérèse sẽ mở cho hắn cánh cửa cầu thang. Trong thời gian đó, Camille đang ở sở làm, còn bà Raquin thì ở dưới kia, trong cửa tiệm. Chính ở đó những đòn tảo bạo chắc hẳn sẽ thành công.

Laurent chấp nhận. Hắn vẫn mang bên trong sự thận trọng một thứ liều lĩnh táo tợn, sự liều lĩnh của một gã đàn ông có nắm đấm khổng lồ. Vẻ nghiêm trọng và trầm tĩnh của người tình đưa hắn đến chỗ tận hưởng một nỗi đam mê được dâng hiến bạo dạn đến thế. Hắn tìm một cái cớ để được sắp cho nghỉ hai giờ, và hắn phóng nhanh tới ngõ Cầu Mới.

Từ lối vào ngõ, hắn cảm thấy niềm khoái lạc nhưức buốt. Bà hàng nữ trang giả ngồi đối diện ngay cổng lối vào. Hắn phải chờ lúc bà ta bận rộn, một cô thợ trẻ đến mua một chiếc nhẫn hoặc mấy chiếc khuyên tai bằng đồng. Thế là hắn nhanh chân thoát vào hẻm, hắn tựa vào những bức tường nhầy nhụa ẩm thấp để leo lên cầu thang. Chân hắn chạm vào các bậc thang bằng đá, hắn cảm thấy qua mỗi tiếng động của bước chân một luồng hơi nóng xuyên qua lồng ngực. Một cánh cửa mở. Trên ngạch cửa, giữa một làn sáng trắng bệch, hắn thấy Thérèse trong chiếc áo ngủ, váy ngắn, hoàn toàn rực rỡ, tóc buộc chặt phía sau đầu. Nàng khép cửa lại, vòng tay đeo lên cổ hắn. Một mùi nồng ấm toát ra từ người nàng, mùi quần áo sạch và da thịt mới tắm gội.

Laurent ngạc nhiên thấy người tình của mình xinh đẹp. Hắn chưa bao giờ chú ý đến người đàn bà này. Thérèse mềm mại và mạnh bạo siết chặt lấy hắn, ngã đầu ra sau và trên khuôn mặt nàng lướt qua những làn ánh sáng nóng bừng, những nụ cười mê đắm. Khuôn mặt đó như biến dạng đi, có vẻ cuồng si và mời gọi, đôi môi ẩm ướt, đôi mắt lấp lánh, nàng rưng rưng hẳn lên. Thân hình vặn vẹo uyển chuyển, thiếu phụ đẹp một vẻ đẹp kỳ lạ, đầy cuồng nhiệt. Tưởng như khuôn mặt đó vừa bốc cháy từ bên trong, và những ngọn lửa toả ra từ da thịt. và bao quanh nàng, máu đã sôi lên những dây thần kinh căng thẳng, cứ thế hưng hực bốc hơi, một luồng hơi thấm thía và nhưức nhối.

Từ cái hôn đầu tiên, nàng đã tỏ ra thành thạo. Cơ thể thêm khát cuồng quít lao vào niềm khoái lạc. Nàng bừng tỉnh như từ một giấc mơ, sống dậy từ nỗi đam mê. Nàng đi từ vòng tay yếu đuối của Camille sang cánh tay lực lưỡng của Laurent, và sự gần gũi với người đàn ông cường tráng đã gây một cơn chấn động đột ngột, kéo nàng ra khỏi cơn mê ngủ của thân xác. Mọi bản năng đàn bà dễ kích động nơi nàng vỡ oà với một sự hưng tận chưa từng thấy, dòng máu của người mẹ, cái dòng máu châu Phi đó bùng cháy trong huyết quản, bắt đầu dâng trào, đập điên cuồng trong cơ thể cằn cỗi, hầu như còn trinh trắng của nàng. Nàng xoay người ra, dâng hiến với một sự trắng tráo tột cùng. Và từ đầu đến chân, những cơn rung mình dai dẳng lay động toàn thân.

Chưa bao giờ Laurent biết đến một người đàn bà như vậy. Hắn sững sờ, cảm thấy khó chịu. Bình thường, những cô tình nhân của hắn không đón nhận hắn với một sự cuồng nhiệt đến thế, hắn đã quen với những nụ hôn lạnh lẽo, thờ ơ, những cuộc tình mệt mỏi chán chường. Những tiếng thổn thức, những cơn co giật của Thérèse gần như khiến hắn hoảng sợ, trong khi kích thích sự

tò mò mê tơi của hắn. Khi rời người đàn bà ra, hắn lắc lư như một gã say rượu. Hôm sau, khi sự bình thản trí trá và thận trọng của hắn phục hồi, hắn tự hỏi có nên quay trở lại với cô người tình mà những nụ hôn khiến hắn phát sốt phát rét hay không. Ban đầu hắn quyết định dứt khoát là ở lại nhà. Rồi hắn nảy sinh lòng hèn nhát. Hắn muốn quên đi, không còn gặp lại nàng Thérèse trần truồng với những món trớn ngọt ngào và hung tợn nữa, và nàng vẫn luôn luôn ở đó, khôn nguôi, dang hai cánh ra. Niềm đau thể xác mà cảnh tượng đó gợi ra đối với hắn trở nên không thể chịu đựng nổi.

Và hắn chịu thua, hắn tìm một cuộc hẹn hò mới, và trở lại ngõ Cầu Mới. Kể từ ngày đó, Thérèse bước vào cuộc đời hắn. Hắn chưa chấp nhận nàng, nhưng hắn chịu đựng. Hắn có những giờ phút hoảng sợ, những thời khắc thận trọng, và tóm lại, cuộc tình dần dần đó giày vò hắn một cách khó chịu, nhưng những nỗi sợ hãi, khó chịu phục tùng trước những dục vọng của hắn. Những cuộc hẹn hò nối tiếp nhau, ngày càng nhiều hơn.

Thérèse không có những nghi ngại đó. Nàng lao vào cuộc tình không e dè, đi thẳng đến nơi mà niềm đam mê của nàng thúc đẩy. Người đàn bà đã bị cảnh ngộ khuất phục, nay cuối cùng đứng thẳng dậy, đã bộc lộ toàn bộ con người mình khi lý giải về cuộc đời của mình.

Đôi lúc nàng choàng tay qua cổ Laurent, trườn trên ngực hắn, và với một giọng vẫn còn hỗn hển.

- Ôi! Nếu anh biết được - nàng bảo - em đau khổ biết chừng nào! Em được nuôi dưỡng trong cái ẩm thấp hầm hập của căn phòng một người bệnh. Ban đêm em ngủ với Camille, né xa gã, tởm lợm vì cái mùi nhạt nhẽo bốc ra từ cơ thể gã. Gã hung dữ và cố chấp, gã không muốn uống những thứ thuốc mà em từ khước chia sẻ với gã, để làm vừa lòng người cô, em phải nuốt đủ loại thuốc nhảm. em không biết làm sao mà mình không chết đi... Họ biến em thành xấu xí, người yêu tội nghiệp của em, họ đã tước mất những gì em có, và anh không thể yêu em như em yêu anh đâu.

Nàng khóc, nàng hôn Laurent rồi tiếp tục với một nỗi căm hờn âm ỉ.

- Em không cầu mong họ gặp điều xấu. Họ đã nuôi nấng em, đã bảo bọc em trước sự khốn cùng... Nhưng em thà bị bỏ rơi hơn là nhận sự cự mang đó. Em có những nhu cầu nhứt nhối được sống với bầu trời cao, hời còn nhỏ xíu, em đã mơ được chạy nhảy trên những con đường, đôi chân trần dẫm bụi đất, xin của bố thí, sống cuộc đời lang thang. Người ta nói, mẹ em là con gái của một tù trưởng ở Phi Châu, em thường nghĩ về bà, và em hiểu rằng em thuộc về dòng máu và những bản năng của bà, em đã muốn mãi mãi không rời xa bà, đi bằng qua cát nóng, đeo trên lưng bà... Ôi! Tuổi thanh xuân là thế! Em vẫn còn chán ngấy và phẫn nộ khi nhớ lại những tháng ngày dằng dặc trải qua trong căn phòng mà Camille rên rỉ. Em ngồi xồm trước đồng lửa, ngây nhìn siêu thuốc sắc sôi sục, cảm thấy tứ chi cứng đờ ra. Và em không thể động đây, cô em la rầy nếu em gây tiếng động... Về sau, em đã hưởng những niềm vui sâu xa nơi ngôi nhà nhỏ ven bờ sông, như em đã trở nên ngây độn, chỉ hơi biết đi, và chạy thì té nhào. Rồi người ta chôn sống em hẳn trong cái cửa tiệm nhớp nhúa này.

Thérèse thở thật mạnh, nàng ghì chặt người yêu trong vòng tay, nàng trả thù, và những cánh mũi mỏng và mềm mại của nàng phập phồng kích động.

- Anh có thể không tin - nàng tiếp tục - là người ta đã biến em thành xấu xí ra sao. Họ biến em thành một thứ đạo đức giả, dối trá... Họ bóp nghẹt em trong sự ngọt ngào trưởng giả của họ, và em không hiểu làm thế nào máu vẫn còn trong huyết quản của mình... Em sụp mắt xuống, em cùng với họ mang một bộ mặt ủ ê và đần độn, sống một cuộc sống đã chết của họ. Khi anh gặp em, có phải em có dáng vẻ của một con vật? Em năng nề, ngộp thở, mê muội. Em không hy vọng gì nữa cả, nghĩ rằng rồi có ngày sẽ lao mình xuống dòng sông Seine. Nhưng trước khi gục ngã là bao đêm phẫn nộ! Đàng ấy, ở Vernon, trong căn phòng lạnh lẽo của em, em gặm nhấm

chiếc gối để đè nén tiếng kêu la, tự vật lộn với chính mình, tự cho là mình hèn nhát. Dòng máu sôi sục trong em và em tự cấu xé cơ thể. Đã hai lần em muốn trốn đi, đi thẳng phía trước, về hướng mặt trời, nhưng lòng can đảm đã từ bỏ em, họ đã biến em thành một thứ gia súc dễ bảo với ân huệ ngọt ngào và sự ân cần lộn mửa của họ. Thế là em đối trá, em luôn luôn đối trá. Em đã ở lại đó hoàn toàn hiền lành, hoàn toàn câm nín, trong khi mơ tưởng được tàn phá và được cấu xé.

Thiếu phụ ngừng lại, cà đôi môi ẩm ướt lên cổ Laurent. Nàng nói thêm sau một lúc im lặng.

- Em cũng không biết tại sao mình bằng lòng lấy Camille nữa. Em không phản đối, bởi một thứ buông trôi bất cần. Đứa trẻ có khiến em thương hại. Khi chơi đùa cùng gã, em cảm thấy những ngón tay mình cắm phập vào tứ chi gã như cắm vào đất sét. Em lấy gã vì người cô trao gã cho em và em nghĩ rằng mình không bao giờ vướng víu vì gã... Và em, em tìm thấy ở chồng em một đứa trẻ khốn khổ mà em đã ngủ chung từ năm sáu tuổi. Gã cũng yếu ớt như thế, cũng kêu ca như thế, và gã vẫn luôn luôn có cái mùi lạt lẽo của đứa nhỏ bệnh hoạn mà em ghê tởm ngày trước... Em nói tất cả chuyện này để anh khỏi ghen tuông... Một thứ chán ngấy trào lên cổ họng, em nhớ những thứ thuốc nhảm nhí mà em đã uống, và em xa lánh, em trải qua những đêm kinh khủng... Còn anh, anh...

Và Thérèse đứng lên, uốn người ra sau, những ngón tay nắm chặt hai bàn tay mạnh mẽ của Laurent, ngắm nghía đôi vai rộng, chiếc cổ to tướng của hắn...

- Anh, em yêu anh, em yêu anh ngày Camille đẩy anh vào cửa tiệm... Có thể là anh không quý mến em bởi em hiến dâng trọn vẹn, chỉ trong một lần... Sự thật, em không hiểu làm sao chuyện này lại xảy ra. Em kiêu căng, dễ kích động. Em đã muốn chống cự lại anh, ngày đầu tiên, khi anh ôm hôn em và ném em xuống đất, trong căn phòng này..Em không biết sao em lại yêu anh, thà ghét anh thì hơn. Cái nhìn của anh làm em nhức nhối, khiến em đau đớn, khi anh ở đây, những dây thần kinh của em căng ra chực đứt, đầu óc em trống rỗng, em thấy xấu hổ. Ôi! Em đau đớn làm sao! Rồi em tìm kiếm nỗi đau đớn đó, em mong chờ anh đến, em đi quanh chiếc ghế anh ngồi, để được đi trong hơi thở của anh, kéo lê áo quần em theo áo quần anh. Dường như máu của anh đã phả hơi nóng vào người em, và nó như thể phún thạch phủ kín lấy anh, nó hấp dẫn em và giữ em lại bên anh, bất chấp những phản kháng thầm lặng của mình... Anh có nhớ khi anh ngồi vẽ ở đây, một sức mạnh tiền định đã kéo em lại bên anh, em hít thở hơi hướm của anh bằng niềm vui thú ngiệp ngã. Em hiểu là em có vẻ chầu chực những nụ hôn, em xấu hổ thân phận nô lệ của mình, em cảm thấy mình sẽ ngã quỵ nếu anh chạm tới. Nhưng em đầu hàng, sự hèn nhát của em, em lập cập vì lạnh trong khi chờ đợi anh chắc hẳn muốn ôm em vào lòng...

Thế rồi Thérèse không nói nữa, người run rẩy như thể ngạo mạn và hả hê. Nàng giữ Laurent đang ngây ngất trong lòng ngực, và trong căn phòng trần trụi, bằng giá diễn ra những cảnh tượng của đam mê nóng bỏng, của sự táo tợn tai ương. Mỗi cuộc hẹn hò mới mang đến những cơn kích động điên cuồng hơn.

Thiếu phụ dường như thích thú với sự táo bạo và trâng tráo. Nàng không do dự, không sợ hãi. Nàng lao vào cuộc ngoại tình với một sự thẳng thắn quyết liệt bất chấp hiểm họa, một thứ gì như kiêu căng để thách đố lại nó. Khi người tình sắp đến, tất cả sự thận trọng của nàng là báo trước cho người cô biết mình sẽ lên trên nằm nghỉ, và khi hắn ở đấy, nàng đi lại, nói năng, hành động thẳng thừng, không hề nghĩ đến việc tránh gây tiếng động. Đôi khi, trong những lúc bắt đầu, Laurent kinh hãi.

- Trời ơi! - hắn thì thào nói với Thérèse - đừng có làm ồn lên như vậy. Bà Raquin sẽ lên đấy.

- Mặc kệ! - nàng cười trả lời - Anh lúc nào cũng run... Bà ấy đã bị đóng đinh sau quầy hàng, mà anh nghĩ bà ta lên đây làm gì. Bà ta sợ phát chết bị lấy cắp... Nhưng dù sao, nếu muốn, bà ấy cứ

việc lên. Em sẽ giấu anh... Em coi thường bà ta. Em yêu anh.

Những lời lẽ đó không làm Laurent yên tâm là mấy. Sự đam mê chưa ru ngủ tính thận trọng trí trá của nông dân nơi hắt. Dù vậy chẳng mấy chốc thói quen đã khiến hắt chấp nhận mà không quá sợ hãi những cuộc hẹn hò táo bạo giữa ban ngày ban mặt này, ngay trong căn phòng của Camille, cách bà hàng xén già chỉ vài bước chân. Người tình của hắt cứ nhắc đi nhắc lại là sự nguy hiểm sẽ chờ những ai dám đối mặt với nó, và nàng có lý. Không bao giờ cặp tình nhân có thể tìm được nơi nào bảo đảm hơn cái căn phòng không ai đến tìm họ này. Họ bằng lòng với cuộc tình ở đó, trong sự yên tĩnh khó tin là có được.

Thế nhưng, có một ngày bà Raquin lại mò lên, vì sợ cô cháu bị ốm. Đã gần ba giờ thiếu phụ ở lý trên đó. Bà đẩy mạnh đến khi chốt cửa mở ra phòng ăn không gài chặt được nữa.

Khi Laurent nghe được bước chân nặng nề của bà hàng xén già leo lên cầu thang gỗ, hắt bấn loạn, cuống cuống tìm chiếc áo gi lê, chiếc mũ của mình. Thérèse bật cười vì vẻ mặt kỳ cục của hắt. Nàng giật mạnh tay hắt, đè hắt xuống chân giường, trong một góc và với một giọng nhỏ và bình tĩnh, nàng bảo:

- Ở yên đó... đừng động dậy.

Nàng ném lên người hắt quần áo đàn ông vương vãi, và trải lên trên đó chiếc váy trắng nàng vừa cởi ra. Nàng làm những việc đó với những cử động nhanh nhẹn và chính xác mà không hề mất bình tĩnh. Rồi nàng lên giường nằm, đầu bù tóc rối, người hở hang, vẫn còn thẹn thùng và run rẩy.

Bà Raquin nhẹ nhàng mở cửa, đến gần giường trong khi cố nén tiếng động của bước chân. Thiếu phụ giả vờ ngủ. Laurent toát mồ hôi dưới lớp váy trắng.

- Thérèse này - bà hàng xén ân cần hỏi - Con bệnh hả, con gái mẹ?

Thérèse mở mắt ra ngáp, quay lại và trả lời với giọng rên rỉ là nàng đang nhức đầu ghê gớm. Nàng năn nỉ bà cô để yên cho mình ngủ. Bà già đi khỏi như lúc đến, không một tiếng động.

Đôi tình nhân cười trong im lặng, ôm lấy nhau trong cuồng nhiệt mê đắm.

- Anh thấy rõ nhé - Thérèse đắc thắng bảo - là ở đây không phải sợ sệt gì cả..Tất cả bọn người đó toàn đui mù, họ không yêu thương gì đâu.

Một ngày khác, thiếu phụ có một ý nghĩ kỳ quặc. Đôi lúc nàng như điên rồi, nàng mê sảng.

Con mèo vằn Francois ngồi xổm ngay giữa phòng. Trịnh trọng bất động, nó đưa cặp mắt tròn xoe nhìn đôi tình nhân. Tưởng chừng như nó xét nét họ một cách cẩn thận, không chớp mắt, chìm đắm trong một kiểu xuất thần ma quỷ.

- Nhìn con Francois kia - Thérèse nói với Laurent - giống như nó hiểu và tối nay nó sẽ kể tất cả cho Camille... Này, thật buồn cười, nếu nó bật lên kể cho cả nhà nghe một trong những ngày như thế này, nó biết lắm chuyện hay ho của riêng mình..

Cái ý tưởng con Francois có thể nói lên khiến thiếu phụ vui thích lạ thường. Laurent nhìn cặp mắt to màu xanh ve của con mèo, cảm thấy một cơn rùng mình nổi gai ốc.

- Nó sẽ làm như thế này - Thérèse tiếp tục - Nó đứng dậy, và một chân chỉ vào em, chân kia chỉ anh, nó la lên "Ông và bà đây ôm nhau rất chặt trong phòng, họ không dè chừng gì tôi cả, nhưng vì mối tình tội lỗi của họ làm tôi ghê tởm, tôi cầu xin các vị tổng cả hai vào ngục, họ sẽ không

quấy rầy giấc ngủ trưa của tôi nữa."

Thérèse đùa cợt như một đứa trẻ con, nàng nhại điệu bộ con mèo, duỗi bàn tay thành như móng vuốt, lượn lờ đôi tay như loài mèo. Con Francois vẫn trơ như đá, luôn lặng nhìn nàng, chỉ cặp mắt nó có vẻ sống động, và trong khóe mồm của nó hằn sâu hai nếp nhăn làm vỡ oà tiếng cười của chiếc đầu như thú nhồi rơm đó.

Laurent có cảm giác ớn lạnh thấu xương. Hắn thấy trò đùa của Thérèse lộ bịch. Hắn đứng lên đuổi con mèo ra cửa. Thực tế, hắn sợ. Người tình của hắn chưa sở hữu hắn hoàn toàn, thậm chí hắn vẫn còn chút gì đó khó chịu mà hắn đã cảm nhận được của những nụ hôn đầu tiên của thiếu phụ.

Chương 8

Buổi tối, Laurent hoàn toàn hạnh phúc. Thông thường, hắn trở về từ sở làm cùng với Camille. Bà Raquin đối xử với hắn bằng mỗi thân tình mẫu tử, bà biết hắn túng bần, ăn uống kham khổ, ngủ trên một gian buồng tí tẹo áp mái, và một lần dứt khoát bà bảo hắn rằng bộ đồ ăn của hắn sẽ luôn luôn được đặt trên bàn ăn của họ. Bà yêu gã trai trẻ này bằng tấm lòng ân cần đa sự mà những phụ nữ luống tuổi đối xử với những người đồng hương, khi mang đến cho họ những kỷ niệm của quá khứ.

Gã thanh niên thoải mái lợi dụng lòng hiếu khách đó. Lúc rời sở làm trước khi về nhà, hắn cùng Camille thực hiện cuộc dạo chơi trên các bến cảng, cả hai tìm thấy cái lợi của mình trong mỗi thâm tình này, họ đỡ buồn chán hơn. Họ lang thang chuyện trò. Rồi họ quyết định về ăn món súp của bà Raquin. Laurent đường hoàng mở cánh cửa tiệm, hắn ngồi dạng chân trên ghế dựa, vừa hút thuốc vừa khạc nhổ, cứ như là ở nhà mình.

Sự hiện diện của Thérèse không làm hắn mấy may bối rối. Hắn đối xử với thiếu phụ với sự thẳng thắn bạn bè, hắn đùa cợt, nói với nàng những lời tán tỉnh vô vị mà không một nếp nhăn nào trên mặt hắn động đậy. Camille cười, và vì vợ gã chỉ trả lời bạn mình bằng những lời nhát gừng, gã tin chắc rằng cả hai không ưa gì nhau. Thậm chí có hôm gã trách móc Thérèse về cái mà gã gọi là sự lạnh nhạt đối với Laurent.

Laurent đã tiên đoán chính xác: hắn đã trở thành người tình của vợ, bạn thân của chồng, đứa con được nuông chiều của bà mẹ. Chưa bao giờ hắn sống trong một sự thoả thuê những ham muốn như thế. Hắn ngủ vui trong tận cùng những hưởng thụ bất tận mà gia đình Raquin đã ban phát. Vả lại, vị thế của hắn trong gia đình Raquin với hắn có vẻ hoàn toàn tự nhiên. Hắn xưng hô thân mật với Camille không giận hờn mà cũng chẳng hôi tiếc. Hắn thậm chí không giữ gìn cả cử chỉ lẫn lời nói, chừng nào hắn vẫn vững tin vào sự thận trọng và bình tĩnh của mình, tính ích kỷ thích hưởng thụ sự hạnh phúc của kẻ khác che chở hắn trước mọi sai lầm. Trước mọi người trong cửa hiệu, người tình của hắn trở thành người đàn bà như mọi người đàn bà khác, hắn không cần phải ôm hôn, và nàng cũng không tồn tại vì hắn. Nếu hắn không ôm hôn nàng trước mặt mọi người, đó chỉ vì hắn sợ rằng không thể quay trở lại. Chỉ có hậu quả đó ngăn chặn hắn mà thôi. Nói cách khác, hắn hoàn toàn coi thường sự đau khổ của Camille và mẹ gã. Hắn không hề ý thức được những gì sẽ xảy đến một khi mối dấn dút của hắn bị phát hiện. Hắn chỉ nghĩ mình hành động như bao nhiêu người khác sẽ hành động nếu ở địa vị của hắn, một con người cùng khổ và đói khát. Từ đây là sự bình thản khoái hoạt, sự táo tợn thận trọng, những thái độ vô tư và nhạo báng.

Thérèse dễ kích động, dễ xúc cảm hơn hắn, buộc lòng phải đóng một vai trò. Nàng diễn xuất hoàn hảo, nhờ vào thói đạo đức giả khôn ngoan đã được rèn luyện. Trong gần mười lăm năm trời, nàng đã nói dối, đã bóp nghẹt những say mê, dùng ý chí bền bỉ để tỏ vẻ ủ ê uể oải. Nàng không tốn công là mấy để mang trên thân xác chiếc mặt nạ chết khiến khuôn mặt lạnh giá. Khi Laurent đến, hắn thấy nàng nghiêm trang, cau có, chiếc mũi dài ra hơn và cặp môi mỏng lại hơn. Nàng xấu xí, quàu quàu, khó gần gũi. Vả chăng, nàng phóng đại điệu bộ, đóng lại vai trò cũ mà không gọi chú ý bởi một cung cách thô lỗ hơn nhiều. Riêng lòng nàng cảm thấy một nỗi khoái lạc cay đắng khi lừa dối Camille và bà Raquin. Nàng không như Laurent quy ngã trong sự thoả mãn phủ phê những ham muốn của mình, mất ý thức về bốn phận, nàng biết rằng mình làm điều tồi tệ, và tự nhiên nàng ước ao ghé góm đứng dậy rời bàn ăn và ôm hôn Laurent đắm đuối, để chứng tỏ với chồng và cô mình rằng nàng không phải là một con vật và nàng có một người tình.

Thỉnh thoảng, niềm vui sôi nổi bốc lên đầu, vở hài kịch nàng đóng hoàn hảo quá, và vì thế nàng không thể kiềm chế cất tiếng hát lên, khi người tình không có mặt ở đó và nàng không sợ bị lộ tẩy. Những cơn vui bất chợt đó làm vui lòng bà Raquin luôn buộc tội cô cháu gái quá nghiêm trang. Thiếu phụ mua những lọ hoa trang trí cửa sổ phòng nàng, rồi nàng cho dán giấy mới trong căn phòng đó, nàng muốn có một tấm thảm, những tấm màn che, đồ đạc bằng gỗ cẩm lai. Tất cả sự xa xỉ đó là dành cho Laurent.

Bản chất và cảnh ngộ dường như tạo nên người đàn bà này cho người đàn ông kia, và xô đẩy họ đến với nhau. Cả hai, người phụ nữ dễ kích động và giả dối, gã đàn ông hăng máu và sống theo bản năng thú vật, họ làm thành một đôi gắn bó chặt chẽ. Họ bổ sung lẫn nhau, che chở cho nhau. Buổi tối ở bàn ăn, trong ánh sáng nhợt nhạt của ngọn đèn, người ta cảm thấy được sức mạnh của mỗi kết hợp đó khi nhìn khuôn mặt dày dăm đà và tươi tỉnh của Laurent đối diện với chiếc mặt nạ câm nín và khó lường của Thérèse.

Đó là những buổi tối ngọt ngào và yên tĩnh. Trong im lặng, trong bóng tối trong trẻo và ấm áp cất lên những lời lẽ thân tình. Mọi người ngồi sát vào nhau quanh bàn, sau bữa tráng miệng, họ nói với nhau đủ chuyện không đâu trong ngày, những kỷ niệm hôm qua và những hy vọng ngày mai. Camille yêu mến Laurent trong chừng mực hẳn có thể yêu được, với lòng ích kỷ mãn nguyện, vì có vẻ Laurent cũng đáp lại bằng thứ tình cảm tương tự, họ trao đổi cho nhau những lời lẽ chí tình, những cử chỉ tử tế, những ánh mắt ân cần. Bà Raquin với gương mặt thanh thản, tạo sự bình yên xung quanh các đứa con mình, trong bầu không khí tĩnh lặng mà họ cùng hít thở. Tưởng như đó là một cuộc hội ngộ của các cố nhân đã hiểu nhau tận đáy lòng và say ngủ trong niềm tin bằng hữu.

Thérèse ngồi bất động, thanh thản như mọi người, lặng nhìn những niềm vui tới giả, sự bạc nhược niềm nở này. Và trong thâm tâm nàng rộ lên những tràng cười man dại, cả con người nàng nhao báng trong khi bộ mặt vẫn giữ vẻ cứng đờ lạnh giá. Nàng tự nhủ với tất cả tinh tế của khoái lạc rằng vài giờ trước đây, nàng ở trong phòng bên cạnh, người nửa kín nửa hở, đầu bù tóc rối trên ngực Laurent, nàng nhớ lại từng chi tiết một buổi chiều mê đắm điên cuồng đó, giờ nó ra trong ký ức, đối lập cảnh tượng bốc lửa đó với khung cảnh không sinh khí nàng đang thấy trước mắt. Chao ôi! Nàng đã lừa bịp những người hiền lành này và nàng sung sướng lừa bịp họ với một sự trâng tráo đắc thắng đến thế! Và chính ở kia, cách vài bước chân, sau bức vách mỏng, nàng đã tiếp một người đàn ông, chính ở đó nàng đắm mình trong nỗi nhức buốt ngoại tình. Và tình nhân của nàng vào thời khắc này gã trở thành một kẻ xa lạ đối với nàng, là người bạn của chồng nàng, một loại người ngu dốt hay tiếm vị mà nàng không cần bận tâm đến. Vở hài kịch nghiệt ngã này, những lừa bịp này của cuộc sống, sự so sánh giữa nụ hôn cháy bỏng ban ngày và sự dửng dưng giả tạo ban tối đã mang đến cho thiếu phụ những niềm rạo rức hơn trong huyết quản.

Khi bà Raquin và Camille trở xuống, ngẫu nhiên Thérèse chồm dậy, lặng lẽ áp môi lên môi người tình với một sức mạnh hung tợn, rồi để yên thế, hỗn hển, ngạt thở cho đến lúc nghe vang lên tiếng bước chân ở cầu thang. Thế là bằng một cử động lạnh lẽo, nàng trở lại chỗ ngồi, lấy lại vẻ giả dối cứng đờ. Laurent với giọng bình thản, tiếp tục câu chuyện bị bỏ lỡ. Đó giống như một tia chớp đam mê, nhoáng lên và loá mắt, trong một khung trời chết chóc.

Vào ngày thứ năm, buổi tối có thêm chút sinh động. Laurent ngày hôm đó buồn chán chết đi được, tuy vậy vẫn phải thực thi một bốn phận là không được bỏ sót dù chỉ một buổi họp mặt, hẳn muốn, trong chừng mực của sự thận trọng, được biết đến và được yêu mến bởi đám bạn bè của Camille, hẳn phải lắng nghe những lời lảm cẩm của Grivet và ông già Michaud. Michaud luôn kể lại cùng những câu chuyện giết người và trộm cắp, Grivet cùng lúc đề cập đến những nhân viên, những ông sếp ở sở làm của lão. Gã thanh niên lánh mình bên cạnh Olivier và Suzanne mà với hắn, họ có một vẻ ngu dốt dần dờ chán ngán hơn. Mặt khác, hắn vội vã yêu cầu chơi domino.

Chính buổi tối thứ năm Thérèse ấn định ngày và giờ hẹn. Khi mọi người lộn xộn ra về, lúc bà Raquin và Camille tiễn khách ra đến tận cổng ngõ, thiếu phụ đến gần Laurent thì thảo nói và siết chặt tay hắn. thậm chí có khi nhân lúc mọi người quay lưng, nàng hôn hắn, với một vẻ hờm mình trắng tráo.

Trong tám tháng trời kéo dài cuộc sống xung động và dễ chịu đó, đôi tình nhân trải qua niềm hạnh phúc trọn vẹn. Thérèse không buồn chán nữa, không mong ước gì nữa. Laurent thỏa thuê được nuông chiều lại thêm được vô béo, chỉ còn mối lo duy nhất là dứt đoạn cuộc sống tốt đẹp này.

Chương 9

Một buổi chiều, khi Laurent sắp bỏ sở làm để chạy đến với Thérèse đang đợi hắn, ông sắp cho gọi hắn đến và báo cho hắn biết sắp tới, ông cầm hắn vắng mặt. Hắn đã lạm dụng phép nghỉ, cơ quan quyết định sa thải nếu hắn bỏ đi dù chỉ một lần nữa.

Hắn thất vọng ngồi lì trên ghế cho đến chiều tối. Hắn phải kiếm sống, hắn không thể bị tổng ra khỏi cửa. Đến tối, bộ mặt giận dữ của Thérèse khiến hắn bứt rứt. Hắn không biết giải thích thế nào về sự thất hẹn của mình với người tình. Trong lúc Camille đóng cửa, hắn tiến nhanh đến thiếu phụ.

- Chúng mình không thể gặp nhau nữa - hắn nói với nàng giọng thăm thì - Sếp của anh không cho phép ra ngoài lần nào nữa.

Camille quay lại. Laurent phải rút lui mà không kịp giải thích đầy đủ hơn, để lại Thérèse chịu trận trước lời tuyên bố đột ngột đó. Tức điên lên, không chấp nhận nổi việc người ta có thể quấy rối niềm vui thú của mình, nàng trải qua một đêm không ngủ để thiết lập những kế hoạch hẹn hò ngông cuồng. Thứ năm tiếp theo, nàng chỉ nói chuyện nhiều lắm là một phút với Laurent. Nỗi lo âu của h. càng gay gắt hơn khi họ không biết gặp nhau ở đâu để hỏi han và thỏa thuận. Thiếu phụ cho một cái hẹn mới với Laurent và hắn lại thất hứa lần thứ hai. Từ đó, nàng chỉ còn một ý định khẳng khẳng là gặp hắn với bất cứ giá nào.

Đã mười lăm ngày nay Laurent không thể đến với Thérèse. Giờ đây hắn cảm thấy người đàn bà đó cần thiết đối với hắn biết bao. Thói quen khoái lạc đã hình thành trong hắn những ham muốn mới, một đòi hỏi nhức nhối. Hắn không còn khó chịu chút nào cả trong vòng ôm của người tình, hắn săn tìm những nụ hôn đó với sự khư khư của một con thú khát mồi. Một nỗi đam mê nhục cảm âm ỉ trong các cơ bắp của hắn, giờ đây khi người ta tước đi người tình của hắn, nỗi đam mê đó bùng lên với một sự hung hãn mù quáng, hắn yêu đến phát cuồng. Tất cả dường như vô thức trong cái bản chất sung mãn của thú vật. Hắn phục tùng bản năng, để cho ý muốn của cơ thể dẫn dắt. Một năm trước đây, hắn đã cười ầm lên nếu có ai bảo hắn là nô lệ của một người đàn bà, đến mức không giữ được bình tĩnh. Tác động ngầm ngấm của dục vọng phát huy hiệu lực trong hắn, một cách vô thức, và cuối cùng trối gô hắn lại ném vào vòng tay mơn trớn hoang dã của Thérèse. Vào thời điểm này, hắn sợ mình lơ là cảnh giác, buổi tối hắn không dám đến ngõ Cầu Mới, e rằng mình phạm phải một điên rồ nào đó. Hắn không tự chủ được nữa, người tình của hắn với sự mềm mại của loài mèo cái, với sự uốn éo kích động đã dần dà lan vào trong từng thớ thịt của cơ thể hắn. Hắn cần người đàn bà đó để sống như người ta cần cái ăn, cái uống.

Chắc hẳn hắn đã phạm một điều ngu ngốc, nếu không nhận được một lá thư Thérèse dặn dò hắn ở nhà ngày hôm sau. Người yêu hứa sẽ đến tìm hắn vào tám giờ tối.

Lúc rời khỏi sở làm, hắn tránh né Camille bằng cách bảo rằng mình mệt, và sẽ nằm ngay lập tức. Thérèse sau bữa ăn tối vẫn đóng vai trò của mình, nàng bảo rằng một bà khách đòi chỗ không trả nợ cho mình, nàng diễn vai một người chủ nợ khó chơi, tuyên bố rằng mình muốn đi đòi tiền. Bà khách hàng ở Batignolles. Bà Raquin và Camille thấy là cuộc hành trình xa, việc đòi nợ bấp bênh, mặt khác họ không thấy ngạc nhiên, họ để Thérèse đi hoàn toàn yên tâm.

Thiếu phụ nhanh bước tới Cảng Rượu, băng qua những mặt đường nhầy nhụa, va vào những người qua đường trong khi hấp tấp tới nơi hẹn. Mồ hôi xấp trên gương mặt, hai bàn tay

nóng ran, giống như một người đàn bà say rượu. Nàng leo nhanh lên cầu thang khu nhà cho thuê có sẵn đồ đạc. Ở tầng sáu, muốn hút hơi, mắt nhập nhèm, nàng thấy Laurent đang nghiêng người lên lan can chờ nàng.

Nàng bước vào tầng áp mái. Bộ váy rộng vương vãi vì không gian chật hẹp. nàng với tay cởi mũ ra và đứng dựa vào giường, đuối sức...

Cửa sổ mái mở toang đón hơi mát buổi tối lườn vào chiếc giường ngủ nóng bức. Đối tình nhân ở lâu trong cái ổ chuột đó, như trong đáy hồ sâu. Đột nhiên, Thérèse nghe tiếng đồng hồ nhà thờ điểm mười giờ. Nàng không muốn nghe thấy, khó nhọc để trỗi dậy và nhìn gian buồng ở tầng áp mái mà nàng chưa chú ý. Nàng tìm mũ, buộc dây và ngồi xuống nói bằng giọng chậm rãi.

- Em phải đi đây.

Laurent đến quỳ gối trước nàng và nắm lấy đôi bàn tay.

- Tạm biệt - nàng nói tiếp không động dậy.

- Không phải tạm biệt - hấn la lên - Nó mơ hồ quá... Ngày nào em lại đến?

Nàng nhìn thẳng vào mặt hấn.

- Anh muốn nói thẳng ư? - nàng bảo - Vậy thì, thú thật, em nghĩ là sẽ không quay lại nữa. Em không có cớ, em không thể bịa ra.

- Vậy phải nói lời chia tay?

- Không, em không muốn thế!

Nàng thốt ra những lời đó với một sự giận dữ đáng sợ. Rồi dịu giọng nói thêm mà không biết mình nói gì, cũng không rời ghế ngồi.

- Em đi ngay đây.

Laurent nghĩ ngợi. Hấn liên tưởng đến Camille.

- Anh căm giận gã - cuối cùng hấn nói mà không nêu đích danh - mà thực ra gã làm phiền mình quá... Em không thể loại bỏ gã được sao, tổng khứ gã đi đâu đó, thật xa?

- Chà, đúng vậy! Cho gã đi xa! - thiếu phụ lắc đầu tiếp lời. Anh nghĩ rằng một người như gã chịu đi xa à.. Chỉ có một chuyến đi xa không trở về nữa... Nhưng gã sẽ chôn sống tất cả chúng ta, những người vẫn cứ thở mà không bao giờ chết cả đó.

Một lúc im lặng. Laurent lết bằng đầu gối sát vào người tình, tựa đầu lên ngực nàng.

- Anh có một giấc mơ - hấn nói - anh muốn trải qua một đêm trọn vẹn với em, ngủ trong vòng tay em, và hôm sau thức dậy trong nụ hôn của em... Anh muốn là chồng em... Em hiểu chứ?

- Hiểu, hiểu... - Thérèse đáp, người run rẩy.

Rồi nàng đột ngột cúi xuống hôn tới tấp lên khuôn mặt của Laurent. Nàng cọ quẹt dây buộc mũ lên hàm râu lởm chồm của gã đàn ông, nàng quên nghĩ là mình đã mặc quần áo sẽ làm nhàu nát chúng. Nàng thổn thức, những lời lẽ hút hơi giữa những giọt nước mắt.

- Đừng nói những chuyện đó nữa - nàng nhắc lại - bởi em không đủ sức mạnh để xa lìa anh, không khéo em sẽ ở lại đây mất... Hãy cho em can đảm hơn nữa, hãy nói rằng chúng ta sẽ còn gặp nhau... Chẳng phải anh cần đến em và ngày nào đó chúng ta hẳn sẽ tìm được cách để cùng nhau chung sống hay sao?

- Thế thì hãy trở lại, ngày mai trở lại - Laurent đáp lời trong khi hai bàn tay run rẩy vuốt ve khắp thân nàng.

- Nhưng em không thể trở lại... Em đã nói với anh, em không có có.

Nàng vẫn vẹo đôi tay, tiếp tục:

- Ôi! Chuyện tai tiếng không làm em sợ hãi. Khi trở về, nếu anh muốn, em sẽ bảo với Camille rằng anh là người em yêu, và em quay lại ngủ ở đây... Chính bởi anh mà em lo sợ, em không muốn xáo trộn cuộc sống của anh, em mong ước mang lại cho anh một cuộc sống hạnh phúc.

Bản năng thận trọng của gã đàn ông thức tỉnh.

- Em có lý - hẳn nói - đừng nên hành động như trẻ con. Chà! Nếu chồng em chết đi...

- Nếu chồng em chết đi... - Thérèse chậm rãi nhắc lại.

- Thì chúng ta sẽ lấy nhau, chúng ta không sợ hãi gì nữa, chúng ta sẽ hưởng thoải mái cuộc tình này... Cuộc sống tốt đẹp và ngọt ngào biết bao!

Thiếu phụ đứng bật dậy. Đôi má nhợt nhạt, nàng nhìn người tình với đôi mắt âm u, đôi môi mấp máy.

- Người ta ai cũng có lần chết - cuối cùng nàng thì thầm - Chỉ nguy hiểm cho những người sống sót.

Laurent không trả lời.

- Xem nào - nàng tiếp tục - mọi biện pháp quen thuộc đều không hay.

- Em không hiểu anh - hẳn nói bình thản - Anh không phải là đứa ngu đần, anh muốn yêu em bình yên... Anh nghĩ tai nạn ngày nào chẳng xảy ra, chân có thể trượt ngã, một mảng ngói có thể rớt xuống... Em hiểu chứ? Trong trường hợp sau, chỉ cơn gió là có tội.

Hắn nói với giọng kỳ dị. Hẳn nở một nụ cười và nói thêm giọng điệu mỉa mai.

- Nào, hãy bình tĩnh, chúng ta yêu nhau lắm, chúng ta sẽ sống hạnh phúc... Bởi em không thể đến, anh sẽ thu xếp mọi chuyện... Nếu chúng ta nhiều tháng không gặp nhau, hãy đừng quên anh, hãy nghĩ rằng anh cố gắng là vì hạnh phúc của chúng ta...

Hắn ôm chầm lấy Thérèse khi nàng mở cửa để đi.

- Em là của anh, phải không? - hẳn tiếp tục nói - Em hãy thề là hiến dâng trọn vẹn bất cứ lúc nào nếu anh muốn.

- Vâng - thiếu phụ kêu lên - em thuộc về anh, hãy làm gì em đi để anh được vui lòng.

Họ dừng lại một lúc, dữ dội và câm nín. Rồi Thérèse thô bạo rút ra, không quay đầu lại, nàng

rời khỏi căn gác xép và đi xuống cầu thang. Laurent nghe tiếng bước chân nàng xa dần.

Khi không còn nghe gì nữa, hắn trở lại căn phòng tồi tàn của mình, rồi đi nằm. Vải trải giường còn ấm. Hắn ngạt thở trong giường nệm, còn đầy hơi nóng đam mê của nàng. Hắn thấy hơi thở của hắn như còn vương vấn, ít nhiều hơi hướm của thiếu phụ, nàng đã qua đây, toả mùi hương nồng thắm, mùi của hoa violette, và giờ đây hắn không thể siết chặt trong vòng tay ngoài cái ảo ảnh không thể nắm bắt được của người tình phảng phất quanh hắn, hắn lên cơn sốt vì cuộc tình sống dậy chưa thoả mãn. Hắn không đóng cửa để tìm hơi mát, hắn nghĩ ngợi trong khi nhìn ô vuông màu xanh sẫm mà bầu trời in hình qua khung cửa sổ.

Cả ngày, cùng một ý nghĩ quay cuồng trong đầu hắn. Trước khi Thérèse đến, hắn không nghĩ đến việc giết Camille. Hắn đã đề cập đến cái chết của gã đàn ông này khi bị thúc đẩy bởi những sự kiện, bị kích thích bởi ý nghĩ sẽ không gặp lại người yêu nữa. Và thế là một xó mới trong bản thể vô thức của hắn vừa biểu hiện, hắn bắt đầu mơ tới chuyện giết người trong khi phát cuồng vì ngoại tình.

Giờ đây bình tĩnh hơn, một mình giữa đêm tối yên tĩnh, hắn nghiền ngẫm việc sát nhân. Ý tưởng về cái chết, loé lên một cách tuyệt vọng giữa hai nụ hôn lại trở về như nhối khôn nguôi. Laurent trăn trở vì mất ngủ, kích động bởi mùi hương Thérèse để lại sau lưng nàng, hắn dựng lên những trở ngại, cân nhắc những vận rủi, vạch ra những mối lợi nếu hắn là kẻ sát nhân.

Mọi lợi ích của hắn thúc đẩy hắn phạm tội. Hắn nhủ thâm, cha mình, người nông dân ở Jeufosse không chịu chết đi, hắn có thể phải còn mười năm làm nhân viên, ăn quán ngủ đình, sống thiếu đàn bà trong một cái nhà kho. Ý tưởng đó khiến hắn phẫn nộ. Ngược lại, nếu Camille chết đi, hắn sẽ cưới Thérèse, thừa kế bà Raquin, hắn bỏ sở làm và ngao du dưới ánh mặt trời. Thế là hắn hài lòng mơ tưởng cuộc sống lười nhác đó, hắn thấy mình nhàn rồi, ăn và ngủ trong khi kiên nhẫn chờ đợi cái chết của người cha. Và khi thực tế dựng lên giữa cơn mơ, hắn dựng đầu Camille, hắn siết chặt nắm đấm như để đập chết gã.

Laurent ham muốn Thérèse, hắn muốn nàng là của riêng hắn, mãi mãi trong tầm tay của hắn. Nếu hắn không khiến người chồng biến đi, người vợ sẽ vượt khỏi tay hắn. Nàng đã bảo, nàng không thể trở lại. Hắn tất nhiên có thể cuỗm nàng đi, mang đến nơi nào đó, nhưng lúc đó cả hai sẽ chết đói. Giết người chồng thì đỡ mạo hiểm hơn. Hắn không gây bất kỳ tai tiếng nào, hắn chỉ đẩy một người đàn ông đi để thế chỗ của gã. Trong sự suy luận hung tợn nông dân, hắn tìm được biện pháp tuyệt vời và tự nhiên đó. Sự thận trọng bẩm sinh cũng khuyên hắn sử dụng thủ đoạn nhanh chóng này.

Hắn đắp mình trên giường, người toát mồ hôi, nằm sấp, dán bộ mặt xâm xấp vào chiếc gối mà búi tóc của Thérèse đã lê lét trên đó. Hắn mím môi vào miếng vải giường nuốt lấy mùi hương phảng phất của nó, và để yên đó, nín hơi, nghệt thở, nhìn những vệt lửa dọc theo đôi mí mắt khép lại. Hắn tự hỏi làm thế nào để giết Camille. Rồi khi đã hụt hơi, hắn nẩy lên trở mình nằm ngửa trở lại, và đôi mắt mở lớn, để cả mặt hứng lấy những làn gió lạnh từ cửa sổ, hắn tìm kiếm qua những ngôi sao, qua ô vuông xanh xanh của bầu trời một lời khuyên giết người, một kế hoạch ám sát.

Hắn không tìm thấy gì cả. Vì đã nói với người tình là mình không phải là trẻ con, không phải đứa ngu dần, hắn không muốn dùng dao lẩn thuốc độc. Với hắn phải là một tội ác xảo quyết, hoàn thành mà không gặp nguy hiểm, một thứ chết ngạt tai họa, không một tiếng kêu, không khiếp sợ, một sự biến mất đơn giản. Đam mê đã hoài công giày vò và thúc hắn tiến tới, cả con người hắn khẩn thiết đòi hỏi sự thận trọng. Hắn quá hèn nhát, quá ham muốn để mạo hiểm sự bình yên của hắn. Hắn giết người là để được sống yên ổn và sung sướng.

Dần dần giấc ngủ kéo lên. Không khí lạnh đã xua đuổi cái bóng ma ấm áp thơm tho của Thérèse ra khỏi căn gác xép. Laurent rã rời, để mặc cho trạng thái dờ dẩn ngọt ngào và mơ hồ

xâm chiếm. Trong khi mơ màng ngủ, hắn quyết định chờ đợi một cơ hội thuận tiện, và suy nghĩ của hắn ngày càng lẩn tránh, nó thầm thì ru ngủ "Mình sẽ giết gã, mình sẽ giết gã..." Ít phút sau, hắn thở đều đều bình thản.

Thérèse về đến nhà lúc mười một giờ. Đầu như lửa đốt, ý nghĩ căng thẳng, nàng đến ngõ Cầu Mới mà không ý thức con đường đã đi qua. Dường như nàng xuống khỏi nơi ở của Laurent mà trong tai còn đầy ắp biết bao lời lẽ nàng vừa nghe thấy. Nàng trông thấy bà Raquin và Camille lo âu và vồn vã, nàng trả lời nhát gừng những câu hỏi của họ khi bảo rằng mình đã thực hiện một chuyến đi vô ích và phải ở vĩa hè cả tiếng đồng hồ để chờ xe.

Lúc vào giường, nàng thấy chăn gối lạnh lẽo và ẩm thấp. Tay chân nàng vẫn còn nóng bỏng, run rẩy vì ghê tởm. Camille ngủ ngay, và Thérèse nhìn thật lâu bộ mặt nhợt nhạt nằm ngây ngô trên gối, miệng há hốc. Nàng né xa gã, lòng thêm muốn tọng nắm đấm vào cái miệng đó.

Chương 10

Gần ba tuần trôi qua. Laurent tối nào cũng ghé lại cửa tiệm. Hắn có vẻ mệt mỏi như bị bệnh, một quang xanh nhợt viền quanh cặp mắt, môi tái đi và nứt nẻ. Mặt khác, hắn luôn luôn giữ vẻ bình thản trang trọng, nhìn thẳng mặt Camille, chứng tỏ cho gã một tình bạn thẳng thắn cố hữu. Bà Raquin càng chiều chuộng hơn người bạn của gia đình, từ lúc bà trông thấy hắn ngày ngật ngủ trong một cơn sốt âm ỉ.

Thérèse trở lại bộ mặt câm nín và cau có. Nàng càng bất động hơn, khó lường hơn, bình thản hơn bao giờ hết. Đường như Laurent không tồn tại đối với nàng, nàng chỉ nhìn hắn thoáng qua, nói với hắn vài lời hiếm hoi, cư xử với hắn bằng một sự đứng đưng hoàn toàn. Bà Raquin tốt bụng không chịu được thái độ đó, thỉnh thoảng bảo gã đàn ông.

- Đừng để ý sự lạnh nhạt của cháu gái tôi. Tôi hiểu nó, khuôn mặt nó lạnh lẽo nhưng con tim nó nóng bỏng mọi tình cảm dịu dàng và tận tụy.

Đôi tình nhân không còn những cuộc hẹn hò nữa. Từ buổi tối ở đường Saint-Victor, họ không còn gặp riêng nhau. Buổi tối khi mặt đối mặt dưới bề ngoài bình thản và xa lạ với nhau, dậy lên những cơn bão của đam mê, lo sợ và khao khát ra trong da thịt yên tĩnh của khuôn mặt họ. Và trong Thérèse nổi lên những cơn phẫn nộ, hèn nhát, nhạo báng nghiệt ngã, trong Laurent là sự nhẫn tâm u ám, những do dự xót xa. Chính họ không dám nhìn đến cùng con người mình, không dám nhìn đến cùng cơn sốt xáo trộn kia tràn ngập đầu óc họ một luồng hơi đầy đặc và nồng gắt.

Vào lúc có thể, sau một cánh cửa, không nói một lời, họ siết chặt tay nhau cơ hồ dập nát, ghì chặt lấy nhau thô bạo vội vàng. Họ những muốn rút bỏ da thịt dán sát vào ngón tay của nhau. Họ không còn gì ngoài việc siết chặt tay nhau như thế để làm nguôi ngoai những khao khát. Họ đặt vào đó cả thân xác họ. Họ không do dự điều gì khác nữa. Họ chờ đợi.

Một buổi tối thứ năm, trước khi vào canh bạc, những khách mời của gia đình Raquin như thường lệ trò chuyện giây lát. Một trong những đề tài lớn của câu chuyện là đề cập với ông già Michaud những chức vụ cũ của lão, hỏi lão về những biến cố lạ lùng và hung hiểm mà lão là người trong cuộc. Lúc đó Grivet và Camille lắng nghe những câu chuyện của ông cảm với bộ mặt khiếp đảm và há hốc của trẻ con khi nghe chuyện "Yêu Râu Xanh" hay Petit Poucet. Nó khiến họ kinh hãi và thích thú.

Hôm đó Michaud vừa kể xong một vụ giết người ghê rợn mà những tình tiết của nó khiến cử tọa rùng mình, lão lắc đầu nói thêm.

- Vậy mà người ta biết tất cả... Dù tội ác còn nằm trong bí ẩn! Dù kẻ sát nhân thoát khỏi sự trừng phạt của con người!

- La chưa! - Grivet kinh ngạc nói - thế thì ông cho là trên đường phố có tên vô lại giết người mà không bị bắt sao?

Olivier nở nụ cười với vẻ coi thường.

- Quý ông thân mến - anh ta đáp với giọng đanh thép - nếu người ta không bắt chính là vì người ta không biết chúng đã giết người.

Lập luận này có vẻ không thuyết phục được Grivet. Camille xen vào cứu viện.

- Tôi thì theo ý kiến của ông Grivet - gã nói với một vẻ trịnh trọng ngò nghếch - Tôi cần phải tin rằng cảnh sát tài giỏi và tôi không bao giờ đi cạnh một tên giết người trên hè phố.

- Tất nhiên cảnh sát rất giỏi - anh ta kêu lên với giọng phật ý - Nhưng dù sao chúng tôi đâu thể làm chuyện ngoài khả năng. Có những tên gian manh đã học phạm tội ở trường học của quý sứ, chúng thoát khỏi ngay cả Thượng Đế... Phải vậy không, thưa cha?

- Đúng, đúng đấy - ông già Michaud bênh vực - Này nhé, khi tôi còn ở Vernon, bà có thể nhớ lại chuyện này, bà Raquin, người ta đã giết một gã đánh xe chở hàng trên đường cái. Xác chết tìm thấy bị chặt thành từng khúc vứt trong đáy một cái hồ. Người ta có lẽ mãi mãi không tóm được thủ phạm. Có thể bây giờ hắn vẫn sống, có thể hắn ở ngay bên cạnh chúng ta. Và có thể ông Grivet trên đường về nhà sẽ chạm trán hắn.

Grivet mặt tái mét. Lão không dám quay đầu lại, lão tưởng như tên giết gã lái xe chở hàng ở sau lưng mình. Vả chăng lão đã chờ người ra vì sợ.

-Ồ không! - lão ấp úng mà không biết chắc những gì mình nói -Ồ không! Tôi không muốn tin như vậy... Tôi cũng có một câu chuyện. Trước kia có một người tớ gái bị nhốt tù vì đánh cắp bộ đồ ăn bằng bạc của chủ. hai tháng say, khi người ta đồn cây, họ tìm thấy bộ đồ ăn trong tổ chim ác là. Chính con chim ác là là kẻ trộm. Người ta thả cô ấy ra... Quý vị thấy rõ là thủ phạm luôn luôn bị trừng phạt.

Grivet đắc thắng. Oliver cười khẩy.

- Vậy thì - anh ta nói - người ta cho con ác là vào tù.

- Đó không phải là điều ông Grivet muốn nói - Camille tiếp lời, phật ý thấy sắp mình trở thành trò hề - Mẹ à, hãy đưa đây bộ domino.

Trong khi bà Raquin đi tìm bộ cờ, gã trai trẻ tiếp tục nói, hướng về Michaud.

- Vậy hoá ra cảnh sát bất lực, ông hãy thú nhận như vậy đi. Có những kẻ giết người dạo chơi dưới ánh mặt trời.

- Chà! Tiếc là đúng thế đấy - ông cấm trả lời.

- Thật vô đạo - Grivet kết luận.

Trong suốt câu chuyện đó, Thérèse và Laurent vẫn im lặng. Họ thậm chí không cười vào sự đần độn của Grivet. Cả hai chống khuỷu tay lên bàn, mặt hơi tái đi, đôi mắt mờ màng, họ lắng tai nghe. Có lúc ánh mắt họ gặp nhau, đen tối và nóng rực. Và những giọt mồ hôi lấm tấm rịn ra từ chân tóc của Thérèse, những làn hơi lạnh tạo nên những cơn run rẩy thoáng qua trên da thịt của Laurent.

Chương 11

Đôi khi vào ngày chủ nhật, nếu đẹp trời, Camille ép Thérèse ra khỏi nhà với gã, để làm một chuyến dạo chơi ở khu Champ-Élysées. Thiếu phụ thích được ở lại trong bóng tối ấm thấp của cửa hiệu hơn. Nàng mệt mỏi, chán ngấy chuyện tay trong tay với người chồng để gã lôi đi trên hè phố để dừng lại trước các cửa hiệu, với những ngạc nhiên, ngẫm nghĩ, im lặng ngờ ngạc nhiên. Nhưng Camille không nao núng, gã thích phô trương vợ mình, khi gặp một trong những bạn đồng sự, nhất là trong các sếp của mình, gã hoàn toàn kiêu hãnh trao nhau cái chào với họ, cùng với phu nhân. Vả chăng gã đi chỉ để đi, hầu như không nói năng, cứng nhắc và dị hợm trong bộ lễ phục ngày chủ nhật, kéo lê chân, mê muội và phù phiếm. Thérèse khổ sở khoác tay với một người đàn ông như thế.

Những ngày đầu đi dạo, bà Raquin theo chân các con đến đầu ngõ. Bà ôm hôn họ như thể họ làm một chuyến đi xa. Rồi thì những lời dăn dò không thôi, những lời nài nỉ hối hả.

- Nhất là - bà nói với họ - hãy coi chừng tai nạn... Biết bao xe cộ trong cái xứ Paris này! Hãy hứa với mẹ là đừng chen chúc trong đám đông...

Cuối cùng bà cũng để họ ra đi, đôi mắt trông theo họ rất lâu, rồi quay về cửa tiệm. Đôi chân bà đã trở nên nặng nề không cho phép bà mọi cuộc đi xa.

Những lần khác, hiếm hoi hơn, đôi vợ chồng rời Paris, họ đến Saint-Ouen hoặc Asnieres, và ăn món cá rán ở một trong những quán ăn ven sông. Đó là những ngày hoang phí mà họ đã bàn bạc một tháng trước đó. Thérèse thuận ý hơn, gần như vui mừng với những chuyến đi giữ nàng ở ngoài trời cho đến mười hoặc mười một giờ tối. Saint-Ouen với những đảo xanh tươi nhắc nàng nhớ lại Vernon, nàng cảm thấy sống lại ở đó mọi thâm tình hoang dại đối với dòng sông Seine thuở còn là thiếu nữ. Nàng ngồi trên sỏi nhúng tay vào dòng sông, cảm thấy như sống dưới ánh mặt trời nóng rất được điều tiết bởi hơi mát của bóng râm. Trong khi nàng làm rách và vấy bẩn chiếc áo dài trên sỏi đá và đất lầy thì Camille trải chiếc khăn tay và ngồi xồm bên nàng với muôn ngàn thận trọng. Thời gian sau này, đôi vợ chồng trẻ hầu như luôn rủ theo Laurent, hẳn làm cho cuộc dạo chơi vui nhộn bởi những tiếng cười và cái sức khoẻ nông dân của hắn.

Một ngày chủ nhật, Camille, Thérèse và Laurent cùng đi đến Saint Ouen lúc mười một giờ, sau bữa ăn sáng. Cuộc đi chơi được dự định từ lâu, và chắc là lần sau cùng trong mùa. Mùa thu đến, những cơn gió lạnh bắt đầu làm rung động không gian buổi tối.

Buổi sáng đó, bầu trời còn giữ một màu trong xanh quang đãng. Khí hậu nóng bức dưới ánh nắng và ẩm áp dưới bóng râm. Họ quyết định lợi dụng những tia nắng sau cùng này.

Ba khách du ngoạn thuê một cỗ xe ngựa, mang theo những lời ta thán, những tình cảm dạt dào, nỗi lo lắng của bà hàng xóm già. Họ xuyên qua Paris và rời xe ngựa ở khu công sự, rồi họ theo bờ đê đi đến Saint Ouen. Đã giữa trưa. Con đường đầy bụi bặm, sáng loáng dưới ánh mặt trời, đã có sắc trắng loá mắt của tuyết, không khí nung nấu, đậm đặc và hăng nồng. Thérèse khoác tay Camille nhỏ bước, ẩn mình dưới chiếc dù trong khi chồng nàng phe phẩy mặt với chiếc khăn tay rộng. Laurent theo sau họ, những tia nắng mặt trời găm nhấm chiếc cổ mà chừng như hắn không cảm giác gì cả. Hắn huyết sáo, vung chân đá những hòn sỏi và chốc chốc lại đưa cặp mắt dă thủ nhìn đôi hông dong đưa của người tình.

Khi đến Saint Ouen, họ vội vã chạy tìm một lùm cây, một thảm cỏ xanh trải dưới bóng râm. Họ băng qua một đảo tiến về một cánh rừng cây nhỏ. Lá rừng phủ trên mặt đất một lớp đỏ đỏ vờ ra thành những tiếng lạo xạo khô khan dưới bước chân. Những thân cây đứng thẳng nhiều không kể xiết như những hàng cột con kiểu gothic, cành lá sà xuống đến trán của những người đi dạo, vì thế khắp chân trời là cái vòm màu đồng của tầng lá chết cùng những thân cây dương và sồi đen trắng. Họ đang ở nơi hoang vắng, trong một hốc quanh hiu, trong một khoảng rừng thưa nhỏ hẹp, im ắng và mát rượi. Tất cả bao trùm quanh họ trong tiếng rì rào vọng đến từ dòng sông Seine.

Camille chọn một chỗ khô ráo và kéo vạt áo đuôi tôm ngồi xuống. Thérèse vừa lao vào đám lá với tiếng sột soạt vang to của chiếc váy nhàu nát, nửa người nàng biến mất giữa những nếp gấp của bộ áo dài chất lên quanh người nàng, để lộ một chân đến tận đầu gối. Laurent nằm sấp bụng, cầm chống đất, nhìn chiếc chân đó và lắng nghe bạn mình đang bực mình chính phủ khi gã tuyên bố rằng cần phải biến đổi mọi đảo nhỏ của sông Seine thành những khu vườn Anglê, có những băng ghế, những lối đi rải rác, những hàng cây gọt tỉa như ở điện Tuileries.

Họ ở lại khu rừng thưa gần ba giờ, chờ đợi mặt trời bớt gay gắt hơn để chạy ra cánh đồng trước giờ ăn chiều. Camille đề cập đến sở làm của gã, kể lại những mẩu chuyện ngớ ngẩn, rồi vì mệt nhọc, gã lăn ra ngủ thiếp đi, để chiếc mũ che mắt. Từ lâu, Thérèse hai mí mắt khép lại giả vờ thi u thi u ngủ.

Thế là Laurent trườn nhẹ nhàng về phía thiếu phụ, hẩn đưa môi hôn chiếc giày và mắt cá chân của nàng. Da giày và chiếc vớ trắng hẩn hôn lên làm cháy bỏng miệng hẩn. Mùi hăng hắc của đất, hương thơm thoang thoảng từ người Thérèse trộn lẫn nhau thấm vào người hẩn, thiêu đốt dòng máu và kích thích những dây thần kinh của hẩn. Từ một tháng nay, hẩn sống trong một sự tiết dục đầy phần uất. Đi bộ dưới ánh nắng mặt trời trên bờ đê Saint Ouen làm hẩn điên tiết. bây giờ hẩn ở đây, trong tận cùng một chốn hẻo lánh vô danh, giữa khoái cảm dạt dào của bóng mát và tĩnh lặng, mà không thể ghì sát ngực mình người đàn bà đã thuộc về hẩn này. Người chồng có thể thức dậy, trông thấy hẩn và phá bĩnh mọi tính toán thận trọng của hẩn. Người đàn ông này mãi mãi là một chương ngại. Còn người tình thì nằm rạp xuống đất, giấu mình sau bộ váy áo. Hẩn run rẩy và kích thích dán môi hôn lên chiếc giày cao cổ và chiếc vớ trắng. Thérèse như đã chết, không động dậy gì cả. Laurent tưởng rằng nàng đã ngủ.

Hẩn đứng lên lưng mồi như, tựa người vào một thân cây. Lúc đó hẩn thấy thiếu phụ nhìn trống không với đôi mắt mở to và lấp loáng. Mặt nàng nằm giữa hai cánh tay nhấc lên có vẻ nhợt nhạt và sa sầm, cứng đờ lạnh lẽo. Thérèse tư lự. Đôi mắt đăm đăm như một vực thẳm âm u mà người ta chỉ trông thấy đêm đen. Nàng không động dậy, không quay mắt nhìn Laurent đang ở phía sau nàng.

Người tình lặng ngấm nàng, gần như hoảng sợ thấy nàng bất động và câm lặng đến thế dưới những cơn trớn của hẩn. Cái đầu trắng bệch và mất sinh khí này chìm trong những nếp gấp của váy áo tạo cho nàng một vẻ khiếp sợ đầy những dục vọng nung nấu. Hẩn những muốn nghiêng mình cúi xuống khép lại đôi mắt mở to kia bằng một nụ hôn. Nhưng dường như trong mớ váy áo đó cũng ngủ yên Camille, sinh vật tội nghiệp, cơ thể vụn vẹo biểu hiện sự còm cõi đó đang ngáy nhẹ. Dưới chiếc mũ che nửa mặt hiện ra một cái miệng há hốc, méo xệch bởi giấc ngủ, tạo thành một vẻ nhăn nhó ngờ nghệch, những sợi lông mảnh màu hung hung, lún phún trên chiếc cằm khẳng khiu, làm bấn thêm cái thể xác nhợt nhạt, và vì gã ngửa đầu ra sau, người ta trông thấy chiếc cổ gầy gò, nhăn nheo, ở giữa phô lên trái cằm màu đỏ gạch nhấp nhô theo mỗi nhịp ngáy. Camille ườn xác ra đó, trông đáng phần nộ và ghê tởm.

Laurent lặng nhìn gã, rồi với một động tác đột ngột, hẩn nhấc gót lên. Hẩn chực nghiền nát bộ mặt gã bằng một cú đạp.

Thérèse kìm một tiếng kêu. Nàng tái nhợt và nhắm nghiền mắt lại. Nàng quay đầu đi như để

tránh những giọt máu tung toé.

Còn Laurent, trong vài giây vẫn giữ yên, gót chân giơ lên bên trên khuôn mặt ngủ say của Camille. Rồi chậm chậm, hấn co chân lại và lảng xa vài bước. Hấn đã nhủ thầm đó là một vụ giết người ngu xuẩn. Cái đầu đập nát đó hấn sẽ đưa hấn vào tay của cảnh sát. Hấn duy nhất chỉ muốn tổng khứ Camille đi để cưới Thérèse, hấn muốn sống dưới ánh mặt trời, sau tội ác, như tên sát nhân giết gã đánh xe chở hàng mà ông già Michaud đã kể.

Hấn đi đến tận bờ sông, nhìn nước trôi với vẻ thần thờ. Rồi đột nhiên hấn quay lại khu rừng, cuối cùng hấn vừa quyết định một kế hoạch, vừa nghĩ ra một cách giết người đơn giản mà không gây nguy hiểm cho hấn.

Thế là hấn lấy một cọng rơm cù vào mũi kẻ đang ngủ say. Camille hắt hơi, nhồm dậy, cảm thấy trò đùa thú vị. Gã thích Laurent vì những trò cợt nhả khiến gã cười hả hê. Rồi gã lay vợ mình lúc đó đang nhắm nghiền đôi mắt. Khi Thérèse đứng lên giữ giữ váy áo nhàu nát và bám đầy lá khô, ba kẻ du ngoạn rời bỏ cánh rừng thưa, vừa đi vừa bẻ những nhánh cây con trước mặt.

Họ ra khỏi đảo nhỏ, đi qua những con đường, những con lộ tẻ đầy những nhóm người ăn mặc đẹp đẽ. Giữa những hàng cây lũ lượt các cô gái áo váy sáng sủa, một nhóm người chèo xuồng vừa đi vừa hát, những đoàn cặp đôi nam nữ thị dân, những người già, các viên chức với vợ kèm theo, tất cả cất bước nhàn hạ, ven bờ các con kênh. Đường nào cũng như một phố thị đông đảo và ồn ào. Chỉ có mặt trời là còn giữ được vẻ tĩnh lặng bao la. Nó thấp xuống đường chân trời, hắt những làn sáng nhạt mênh mông lên các đám cây sẫm màu, lên những con đường trắng bột. Từ bầu trời gợn gợn bắt đầu phủ xuống một làn hơi mát thấm thía. Camille không đưa tay cho Thérèse khoác nữa. gã chuyện trò với Laurent, cười đùa với những trò vui và những kỳ công của bạn mình, khi hấn nhảy qua những hào sâu và nhắc bóng những tảng đá lớn. Thiếu phụ bước đi bên kia đường, đầu cúi xuống, thỉnh thoảng khom người bứt một cọng cỏ. khi đã tụt lại phía sau, nàng dừng lại và nhìn từ xa người tình và chồng mình.

- Này! Em không đói sao? - cuối cùng Camille réo lên.

- Đói chứ - nàng đáp.

- Thế thì đi thôi.

Thérèse không đói, nàng chỉ mệt và bồn chồn. nàng không biết những kế hoạch của Laurent, đôi chân nàng run lên và lo sợ.

Ba kẻ nhàn du trở lại bờ sông và tìm một quán ăn. Họ ngồi vào bàn ở sân thượng lót ván trong một quán ăn rẻ tiền nồng mùi mỡ và rượu. Tiệm tràn ngập tiếng kêu la, hò hát, tiếng bát đĩa chạm nhau. Trong mỗi phòng ăn, mỗi phòng khách, có những nhóm người nói lớn tiếng, và từ những vách ngăn mỏng vọng ra âm vang chấn động của thứ huyền não này. Những gã bồi bàn lên xuống làm rung chuyển cầu thang.

Ở bên trên, nơi sân thượng, những luồng gió sông thổi đến mùi khen khét. Thérèse tựa vào lan can nhìn về phía bến cảng. Bên phải và bên trái trải dài hai hàng quán rượu ngoài trời và lán gỗ của chợ phiên. Dưới những giàn cây hình vòm, giữa những đám lá thưa thớt và vàng úa thấp thoáng màu trắng của những tấm khăn trải bàn, những đốm đen của áo choàng, những chiếc váy lấp loáng của phụ nữ, những người đi đi lại lại, đầu trần, vừa chạy vừa cười, và tiếng ồm ồm của đám đông trộn lẫn với đoạn nhạc ai oán của những cây đàn cầm Bắc Phi. Một mùi chiên xào cùng bụi bặm phảng phất trong không khí yên tĩnh.

Bên dưới, những cô gái của khu La tinh trên một thảm cỏ mơn đang vừa quay vòng vừa hát một điệu nhảy trẻ con. Mũ rơi xuống vai, tóc buông xoã, họ bám tay nhau vui đùa như những

thiếu nữ. họ tìm lại làn giọng tươi mát, và gương mặt xanh xao của họ, đã bị vùi dập bởi những vết ve thô bạo đã ửng lên sắc hồng phơn phớt của trinh tiết. Trong những đôi mắt to hoen ố đỏ thoáng hiện vẻ long lanh mũi lòng. Bọn sinh viên miệng hút tẩu nhìn họ quay vòng tuôn ra những lời cợt nhả thô tục.

Và đằng kia, trên sông Seine, trên những ngọn đồi nhỏ, chiều thanh thản buông xuống, một không gian lam nhạt mờ màng phủ trùm những đám cây một làn hơi trong trẻo.

- Này! - Laurent nghiêng mình trên lan can hét lên - Bồi, bữa ăn đâu?

Rồi chùng như đổi ý.

- Nào, Camille - hắn nói thêm - hay ta dạo chơi trên sông nước, trước khi dùng bữa? Người ta có thì giờ rỗi tuổi con gà cho mình. phải chờ đợi gần một tiếng đồng hồ thì chán ngấy.

- Nếu cậu muốn - Camille uể oải đáp - Mà Thérèse đã đói.

- Không, không, tôi chờ được - thiếu phụ hấp tấp nói, trong khi Laurent nhìn nàng chăm chăm.

Cả ba trở xuống, khi đi ngang quầy, họ giữ một bàn, quyết định thực đơn và bảo sẽ quay lại trong vòng một tiếng. Vì chủ quán ăn cho thuê ca nô, họ yêu cầu đưa đến một chiếc. Laurent chọn một chiếc xuồng mảnh mà Camille khiếp sợ vì nó nhẹ quá.

- Quý thần ơi - gã nói - không được cựa quậy gì trong đó. rồi sẽ lộn cổ xuống sông ngon lành cho coi.

Sự thực là gã nhân viên sợ nước kinh khủng. Ở Vernon, tình trạng bệnh hoạn thời còn bé không cho phép gã vẫy vùng trong dòng sông Seine, trong khi bạn bè cùng trường đua nhau phóng ra giữa sông, thì gã nằm dài giữa hai lớp chăn ấm. Laurent thì đã là một tay bơi lì lợm, một tay chèo dẻo dai. Camille mang nỗi sợ hãi này như trẻ con và phụ nữ sợ chỗ nước sâu. Gã lấy chân dò dẫm mũi xuồng, như để chắc ăn vào sự vững chãi của nó.

- Nào, lên đi - Laurent cười bảo gã - Cậu lúc nào cũng run.

Camille bước qua mạn xuồng và lắc lư đến ngồi ở phía sau. Khi cảm thấy những tấm ván lót dưới chân, gã yên chí, đùa cợt để tỏ vẻ gan dạ.

Thérèse còn ở trên bờ, vẻ sợ hãi và bất động, bên cạnh người tình đang nắm lấy dây buộc thuyền. hắn cúi xuống hạ giọng nói thật nhanh.

- Coi chừng - hắn thì thào - anh sắp ném gã xuống nước... Hãy nghe lời anh... Anh chịu trách nhiệm cả thảy.

Thiếu phụ mặt tái xanh ghê gớm. Nàng như bị chôn chân trên đất. Nàng cứng người lại, mắt mở to.

- Hãy lên xuồng đi - Laurent thì thầm.

Nàng không cựa quậy. Một cuộc dằng co kinh khủng đang diễn ra trong nàng. Nàng căng ý chí bằng tất cả sức lực, bởi nàng sợ vỡ ra những tiếng nứt nẻ và ngã quỵ xuống đất.

- Ha! Ha!... - Camille hét lên - Laurent, nhìn Thérèse kìa...Chính ra cô ấy sợ! Lên hay không lên nào....

Gã nằm xoài ra trên chiếc ghế dài phía sau, hai khuỷu tay chống vào mạn ca nô, và lúc lắc người với vẻ tự phụ. Thérèse ném vào gã một cái nhìn kỳ lạ, những cái cười ngờ ngạc của con người tội nghiệp đó như một ngọn roi quất mạnh và thúc nàng tới trước. Bất giác nàng nhảy lên xuống, nàng dừng lại ở phía trước. Laurent cầm mái chèo. Chiếc ca nô rời bờ chậm chạp hướng về phía các đảo.

Hoàng hôn buông xuống. Những mảng tối rộng lớn phủ trùm các ngọn cây và mặt nước trở nên đen thẫm ở hai bờ. Ở giữa sông, có những vệt rộng màu bạc nhạt nhợt. Chẳng mấy chốc xuống đã đến giữa con sông Seine. Ở đó, mọi tiếng động ở bến cảng dịu dần. Những tiếng hát, tiếng hò hét vọng đến, nghe mơ hồ và ảo não, với sự uể oải rầu rầu. Người ta không còn cảm thấy mùi chiên xào và bụi bặm. Những làn hơi mát phảng phất. Trời đã lạnh. Laurent dừng chèo và để ca nô trôi theo dòng nước.

Trước mặt sừng sững một khối to đơ đỏ của các đảo. Hai bên bờ, một màu nâu sẫm lốm đốm xám, giống như hai dải mệnh mông nổi liền với chân trời. Mặt nước và bầu trời như bị cắt ngang với cùng một tấm màn trắng trắng. Không có gì yên tĩnh xót xa hơn một buổi hoàng hôn mùa thu. Những tia sáng nhạt nhoà trong không gian rung động, những thân cây trở già để rụng lá. Cánh đồng cháy bỏng dưới những tia sáng hùng hục của mùa hè, cảm thấy cái chết đến gần cùng những làn gió lạnh đầu tiên. Và trong không trung rì rầm những hơi thở của tuyết vọng. Đêm xuống từ trên cao mang theo tấm vải liệm trong bóng tối của nó.

Những kẻ nhàn du nín lặng. Ngồi trong đáy thuyền đang xuôi theo dòng nước, họ lặng nhìn những tia sáng cuối cùng lìa khỏi những cành cây cao. Họ đến gần các đảo. Những khối lớn màu đỏ nhạt trở nên sẫm tối, cả cảnh vật đã giảm lược trong bóng hoàng hôn. Sông Seine, bầu trời, các đảo, những ngọn đồi con chỉ là những mảng nâu và xám nhạt nhoà giữa làn sương màu trắng sữa.

Camille cuối cùng đã nằm sấp bụng, đầu cúi sát mặt nước, tay nhúng vào dòng sông.

- Ái chà! Lạnh quá! - gã kêu lên - Thật không hay nếu đâm đầu xuống đám bọt sủi này.

Laurent không đáp. Từ nãy giờ hắn quan sát hai bên bờ với sự bồn chồn. Hắn đưa bàn tay to tướng lên đầu gối, mím chặt môi. Thérèse chờ người, bất động, đầu hơi ngửa ra, chờ đợi.

Xuống sắp trôi vào một nhánh nhỏ, tối tăm và chật hẹp, ăn sâu vào giữa hai đảo. Phía sau một trong các đảo vẳng lên những tiếng hát dịu dặt của một nhóm thợ sơn tràng đang ngược dòng sông Seine. Xa về phía thượng lưu, dòng sông trống trải.

Lúc đó Laurent đứng dậy và ôm ngang lưng Camille. Gã viên chức cười lên nắc nẻ.

- Ồ! Không, cậu làm tôi nhột... - gã nói - Đừng có đùa kiểu này... Nào, thôi đi, cậu làm tôi ngứa ngào bây giờ.

Laurent càng siết chặt, lắc mạnh gã. Camille quay lại và nhìn bộ mặt đáng sợ của bạn mình, giật nảy người. Gã không hiểu, một mối khiếp đảm mơ hồ xâm chiếm gã. Gã muốn thét lên và cảm thấy một bàn tay cứng ngắc siết cổ họng mình. Với bản năng của một con thú tự bảo vệ, gã chồm dậy bằng đầu gối, bấu vào mạn xuống. Gã chống cự như thế trong vài giây.

- Thérèse! Thérèse! - Gã gọi bằng một giọng nghệt thở và khò khè.

Thiếu phụ nhìn gã hai bàn tay bám lấy chiếc ghế dài của ca nô đang kêu răng rắc và lắc lư trên sông. Nàng không thể nhắm mắt lại, một cơn co thắt ghê gớm giữ chúng mở trừng, nhìn trần trối cảnh tượng khủng khiếp của cuộc chiến đấu. Nàng cứng người, cầm nín.

- Thérèse! Thérèse! - kẻ bất hạnh lại kêu cứu, rên rỉ.

Lời gọi sau cùng này Thérèse bật lên nức nở. Những dây thần kinh của nàng chùng ra. Con động kinh mà nàng từ sơ hãi hất thể xác đang run rẩy của nàng xuống đáy thuyền. Nàng ở đó có quắp, ngây độn, chết lịm.

Laurent vẫn lắc mạnh Camille trong khi một bàn tay siết chặt cổ họng gã. Cuối cùng hần bút được gã xuống bằng bàn tay kia. Hần giữ gã trên không như một đứa trẻ trên hai cánh tay lực lưỡng. vì hần nghiêng đầu, cổ hở ra, nạn nhân, điên cuồng vì hóa rồ và khiếp đảm, oằn người nhe răng cắn phập vào cổ hần. V khi tên sát nhân kìm một tiếng kêu vì đau đớn, đột ngột quăng gã nhân viên xuống sông, những chiếc răng của gã đã lồi theo một mẩu thịt của hần.

Camille rơi xuống nước, cất tiếng gào thét. Hai ba lần gã nhô lên mặt nước, bật lên những tiếng kêu ngày càng khàn đục đi.

Laurent không bỏ lỡ một giây. Hần dựng cổ áo choàng lên để che khuất vết thương. Rồi ôm lấy Thérèse đang bất tỉnh, hần đạp chân một cái lật úp chiếc xuồng, buông mình rơi xuống dòng sông Seine trong khi vẫn giữ chặt người tình. Hần đỡ bổng nàng lên khỏi mặt nước, cất giọng kêu cứu thảm thiết.

Những người chèo thuyền mà hần nghe tiếng hát phía sau mũi đảo đang mạnh tay chèo lao tới. họ hiểu một tai họa vừa xảy đến, họ cứu được Thérèse đặt nằm trên một chiếc ghế dài, rồi cứu Laurent đang bất đầu tuyệt vọng vì cái chết của bạn mình. Hần lao xuống nước, hần tìm kiếm Camille ở những chỗ không thể tìm ra được, rồi quay trở lại khóc lóc, vịn vịn hai cánh tay, vò đầu bút tóc. Những người chèo thuyền cố trấn tĩnh, an ủi hần.

- Đó là lỗi của tôi - hần gào lên - Đáng lẽ tôi không để chàng trai tội nghiệp ấy nhảy nhót và cựa quây như anh ta đã làm... Đến một lúc chúng tôi cả ba người đều ở cùng một bên xuồng, rồi chúng tôi lật nhào... Khi rơi xuống, anh ta thét tôi cứu vợ anh ấy...

Điều thường thấy là luôn luôn có hai hoặc ba người trong đám sơn tràng muốn mình là nhân chứng của tai nạn.

- Chúng tôi đã thấy rõ các vị - họ nói - Quý thần ơi! Lại một chiếc xuồng, nó cũng chỉ vững như một tấm ván.. Chao ôi! Người vợ trẻ tội nghiệp, cô ta sẽ tỉnh dậy thảm hại biết bao!

Họ lấy lại tay chèo, kéo theo chiếc ca nô và đưa Thérèse cùng Laurent đến quán ăn đã sẵn sàng cho họ bữa tối. Chỉ trong vài phút cả Saint-Ouen đều biết về tai nạn. Những người chèo xuồng kể lại như những nhân chứng mắt thấy tai nghe. Một đám đông động lòng thương cảm tụ tập trước quán ăn.

Chủ quán và bà vợ là những người tốt bụng đã lấy quần áo cho những người đắm thuyền thay. Khi Thérèse hồi tỉnh, nàng lên cơn động kinh, oà lên những tiếng nức nở xé lòng. Phải đặt nàng vào giường. Tạo hoá đã tiếp tay cho tấn hài kịch tai ương vừa diễn ra này.

Khi thiếu phụ đã bình tĩnh hơn, Laurent gọi gã nài nàng cho chủ quán chăm sóc. Hần muốn một mình trở về Paris, để báo cho bà Raquin cái tin khủng khiếp với tất cả sự khéo léo trong khả năng có thể. Sự thật là hần e ngại sự kích động thần kinh của Thérèse. Hần muốn cho nàng thời gian để phản tỉnh và tập quen với vai trò của mình hơn.

Thế là bọn sơn tràng ăn bữa tối của Camille.

Chương 12

Ngồi trong góc tối của chiếc xe công cộng trở về Paris, Laurent hoàn chỉnh kế hoạch của mình. Hắn hầu như vững tin là mình không bị trừng phạt. Một niềm vui nặng chịch và âu lo, niềm vui của tội ác hoàn thành tràn trề trong lòng hắn. Đến cổng chắn Clichy, hắn lên một chiếc xe ngựa, bảo chó đến nhà ông già Michaud, đường sông Seine. Lúc đó đã chín giờ tối.

Hắn gặp ông cựu uỷ viên Cảnh sát đang dùng bữa, cùng với Olivier và Suzanne. Hắn đến đây để tìm một sự che chở trong trường hợp bị nghi ngờ, và để tránh tự mình đến báo hung tin cho bà Raquin. Cuộc vận động này làm hắn ghê tởm lạ lùng, hắn chờ đợi một sự tuyệt vọng đến nỗi hắn e ngại không đóng nổi vai trò với khá đủ nước mắt, rồi nỗi đau đớn của bà mẹ đổ đè nặng lên hắn, cho dù thực ra hắn chỉ bận tâm một cách bình thường.

Khi Michaud trông thấy hắn bước vào, áo xống tuyềnh toàng, quá chật đối với hắn, lão đưa mắt để hỏi. Laurent kể lại tai nạn bằng một giọng kiệt sức, tưởng như hoàn toàn hụt hơi vì đau đớn và mệt nhọc.

- Tôi đến tìm các vị - hắn nói khi kể xong câu chuyện - tôi không biết làm gì với hai người phụ nữ đáng thương đang xúc động xót xa như vậy... Tôi không dám một mình đến nhà bà mẹ, tôi cầu xin các vị hãy đến đó với tôi.

Trong khi hắn nói, Olivier đưa mắt nhìn hắn chăm chú, cái nhìn thẳng mặt làm hắn kinh sợ. Tên giết người cảm đầu nhảy bổ vào những người cảnh sát này, bằng một đòn táo bạo có thể cứu nguy cho hắn. Nhưng hắn không ngăn được mình run lên khi cảm thấy những cặp mắt kia quan sát hắn. Hắn nhìn thấy sự ngờ vực trong khi chỉ là sự sững sờ và lòng thương hại. Susanne càng yếu ớt và xanh xao hơn, chực ngất xỉu, Olivier mà ý nghĩ về cái chết làm anh ta kinh hoàng và trái tim của anh ta dẫu sao cũng hoàn toàn lạnh giá, vẻ mặt hiện lên một nét nhún nhó vì ngạc nhiên đau đớn, trong khi theo thói quen dò xét gương mặt của Laurent mà không mấy may nghi ngờ về sự thật của tai ương đó. Về phần ông già Michaud, lão bật lên những tiếng than kinh hãi, thương xót, bàng hoàng. Lão cựa quậy trên ghế, chấp hai bàn tay, ngược mắt lên trời.

- Ôi lạy Chúa! - lão nói bằng một giọng đứt quãng - Ôi! Lạy Chúa! Chuyện hãi hùng làm sao!... Người ta ra khỏi nhà rồi dùng một cái, người ta chết, thế đấy... thật kinh khủng... Còn bà Raquin tội nghiệp kia, chúng ta sẽ nói với bà ta cái gì đây?... Nhất định anh đã làm đúng khi ghé tìm chúng tôi ... Chúng tôi đi cùng anh...

Lão đứng lên, quay mình dợm bước trong phòng để tìm chiếc can và mũ, rồi vội vàng vàng, lão bắt Laurent nhắc lại từng chi tiết của thảm kịch, mỗi câu lão lại mỗi than thở.

Cả bốn người cùng đi. Ở lối vào ngõ Cầu Mới, Michaud chặn Laurent lại.

- Anh đừng đến - lão bảo - sự có mặt của anh giống như sự thú nhận đột ngột, ta nên tránh... Bà mẹ đau khổ có thể nghi ngờ một tai họa và ép chúng ta nói sự thật trước khi ta cần nói với bà ấy..Hãy chờ chúng tôi ở đây.

Sự thu xếp này cắt đi gánh nặng cho kẻ giết người đang rùng mình với ý nghĩ bước vào cửa tiệm đó. Sự yên tĩnh trở lại với hắn, hắn bắt đầu đi lên đi xuống vỉa hè, bước tới bước lui hoàn toàn yên tâm. Có lúc hắn quên bằng những chuyện đã xảy ra, hắn nhìn các hàng quán, huýt sáo,

quay nhìn những phụ nữ đi gần bên hắn. Hắn cứ thế cả nửa tiếng đồng hồ trên phố, ngày càng thấy bình tĩnh hơn.

Từ sáng đến giờ hắn chưa ăn uống gì cả, bụng đói meo, hắn bước vào một tiệm bánh ngọt và ngón ngấu cho thật đầy bụng.

Trong cửa tiệm ở ngõ Cầu Mới, một cảnh tượng nào lòng diễn ra. Dù tất cả sự thận trọng, những câu nói êm ái và thân tình của ông già Michaud, đến một lúc bà Raquin hiểu ra một tai họa đã đổ sập xuống đứa con trai của bà. Từ lúc đó, bà đòi hỏi sự thật với một niềm bức xúc tuyệt vọng, một cơn kịch phát đầy nước mắt và tiếng kêu gào làm chùng lòng người bạn già. Và khi bà hiểu ra sự thật, sự đau khổ trở thành bi kịch. Bà thốn thức ghen ngào, những cơn co giật vật ngã bà ra đằng sau, một cơn khủng hoảng hoá rồ vì khiếp đảm và bàng hoàng. Bà nằm đó, hệt hơi, chốc chốc bật ra một tiếng kêu lạnh lạnh trong tiếng rên rỉ tột cùng của sự đau khổ. Bà sẽ lê lết trên đất nếu Susanne không ôm lấy người bà, khóc trên đầu gối bà và ngược gương mặt xanh xao nhìn bà. Olivier và người cha đứng đó căng thẳng và câm lặng, ngoảnh đầu đi, xúc động một cách khó chịu bởi cảnh tượng mà lòng ích kỷ của họ phải chịu đựng.

Và người mẹ đáng thương nhìn thấy đứa con trai của mình bị cuốn đi trong dòng nước đục ngầu của con sông Seine, thân thể cứng đờ và trương phình lên khiếp đảm, cùng một lúc bà thấy nó nhỏ xíu trong chiếc nôi, lúc bà xua đuổi cái chết đang nghiêng mình dòm ngó nó. Bà đã hơn mười lần tái sinh cho nó, bà yêu nó với tất cả tình yêu thương bà đã chứng tỏ suốt ba mươi năm ròng. Rồi thề mà, dùng một cái, nó chết ở xa bà, trong dòng nước lạnh lẽo và dơ bẩn, như một con chó. Thế là bà nhớ lại những lớp chăn ấm bà bọc nó trong đó. Bao nhiêu chăm chút, biết bao tuổi thơ ấm áp, biết bao cơn trớn và dạt dào tình âu yếm, tất cả để một ngày nhìn thấy nó chết chìm khốn khổ! Với những ý nghĩ đó, bà Raquin cảm thấy cổ họng thắt lại, bà muốn mình chết đi, nghệt thở vì tuyệt vọng.

Ông già Michaud vội vã ra đi. Lão để Suzanne ở lại bên cạnh bà hàng xóm, lão cùng Olivier quay lại tìm Laurent để thật nhanh đến Saint-Ouen.

Trên đường đi, họ chỉ trao đổi một vài lời. Mỗi người ngồi sâu vào một góc chiếc xe ngựa xóc liên hồi trên mặt đường lát. Họ ngồi bất động và im lặng trong lòng bóng tối bao trùm chiếc xe. Và chốc chốc, tia chớp loé lên từ ngọn đèn hơi đốt phả luồng sáng lấp lánh trên khuôn mặt của họ. Biến cố tai ác đã kết hợp họ lại, tạo chung quanh họ một sự trĩu nặng tang tóc.

Cuối cùng khi đã đến quán ăn ven sông, họ tìm gặp Thérèse đang ngủ, hai bàn tay và đầu nàng nóng hực. Người bán quán cho biết thiếu phụ đang lên cơn sốt nặng. Sự thật là Thérèse, cảm thấy yếu đuối và hèn nhát, sợ sẽ thú nhận việc giết người trong một cơn khủng hoảng nên đã quyết định ngả bệnh. Nàng giữ im lặng tuyệt đối, khép chặt môi và mí mắt, không muốn nhìn thấy ai cả, e ngại phải nói năng. Chấn đấp tới cảm, một nửa mặt vùi trong gối, nàng trở nên nhỏ xíu, bồn chồn lắng tai nghe thiên hạ bàn tán chung quanh mình, và giữa luồng sáng đo đỏ lọt qua đôi mí mắt khép, nàng luôn luôn trông thấy Camille và Laurent đánh vật nhau ở mạn xuống, nàng nhận thấy chồng mình, nhợt nhạt và khiếp đảm, trương phình ra, nổi thẳng lên mặt nước đầy bùn. Cái ấn tượng day dứt đó kích động cơn sốt trong máu nàng.

Ông già Michaud thử nói chuyện, an ủi nàng. Nàng phác một cử chỉ nóng nảy, quay đi và lại tiếp tục thốn thức.

- Để yên bà ấy, thưa ông - người chủ quán nói - một tiếng động nhỏ nhất cũng làm bà ấy rùng mình. Nhìn xem, bà ấy cần được nghỉ ngơi.

Dưới kia, trong phòng chung của quán, một viên chức cảnh sát lập biên bản tai nạn. Michaud và người con bước xuống, theo sau là Laurent. Khi Olivier cho biết mình là viên chức cao cấp của sở cảnh sát Paris, mọi chuyện kết thúc chỉ trong vòng mười phút. Bọn chèo xuồng vẫn còn

ở đó, kể lại vụ chết chìm với những tình tiết chi li nhất, mô tả việc ba người du ngoạn té xuống sông ra sao, tự cho mình như những nhân chứng tai nghe mắt thấy. Nếu Olivier và người cha đã có chút gì nghi ngờ thì nó cũng tan biến đi trước những lời chứng như thế kia. Nhưng họ chưa khi nào hoài nghi về sự trung thực của Laurent, ngược lại họ giới thiệu hẳn với cảnh sát như là người bạn tốt của nạn nhân, và còn cẩn thận đưa vào biên bản việc người thanh niên đã lao vào nước hòng cứu cho được Camille Raquin. Ngày hôm sau, báo chí tường thuật tai nạn với cả khối tình tiết dồi dào, người mẹ bất hạnh, bà quả phụ tuyệt vọng, người bạn cao thượng và quả cảm, đủ mọi chuyện linh tinh trên khắp báo chí Paris rồi sau đó mất tăm trong kho tài liệu của cơ quan hành chính.

Khi biên bản đã hoàn tất, Laurent cảm thấy một niềm vui rạo rực thấm vào da thịt của một cuộc sống mới. Từ lúc nạn nhân cầm phập hàm răng vào cổ hẳn, hẳn như cứng đờ ra, hành động máy móc, theo một kế hoạch đã định từ trước. Chỉ duy có bản năng tự vệ thúc đẩy hẳn, sai khiến lời nói, khuyên nhủ cử chỉ hành động của hẳn. Giờ đây, trước sự vững tin mình không bị trừng phạt, máu lại lưu thông trong huyết quản của hẳn một cách thư thả êm ái. Cảnh sát đã lướt qua tội ác của hẳn, và cảnh sát không trông thấy gì cả, họ đã bị lừa, họ vừa xử hẳn trắng án. Hẳn đã được cứu thoát. Ý nghĩ đó khiến hẳn cảm nhận suốt cơ thể sự hâm hấp của niềm vui thích, hơi nóng trả lại cho hẳn sự mềm dẻo của tứ chi và trí óc. Hẳn tiếp tục vai trò người bạn suốt muốt với một tài khéo và sự vững vàng vô song. Thực ra, hẳn thoả mãn theo bản năng thú vật, hẳn nghĩ đến Thérèse đang nằm trong phòng ở bên kia.

- Chúng ta không thể để thiếu phụ bất hạnh đó ở lại đây - hẳn nói với Michaud - Cô ấy có thể có nguy cơ mắc một chứng bệnh nghiêm trọng, nhất thiết phải mang về Paris thôi... Mau lên, chúng ta hãy cùng thuyết phục cô ấy theo về.

Ở trên đó, hẳn nói năng, tự mình năn nỉ Thérèse ngồi dậy để người ta đưa về ngõ Cầu Mới. Lúc nghe thanh âm giọng nói của hẳn, thiếu phụ rùng mình, nàng mở to đôi mắt nhìn hẳn. Nàng ngây dại, run rẩy. Nàng khó nhọc chồm dậy không trả lời. Những người đàn ông ra ngoài, để nàng một mình với bà vợ người chủ quán. Khi đã ăn mặc xong xuôi, nàng lảo đảo bước xuống và được Olivier đỡ lên xe ngựa.

Cuộc hành trình im lặng. Laurent với sự táo tợn và hoàn toàn trâng tráo, vuốt tay dọc theo váy của thiếu phụ và nắm lấy những ngón tay của nàng. Hẳn ngồi đối diện với nàng, trong bóng tối bênh bồng, hẳn không trông thấy khuôn mặt nàng cúi xuống ngực. Khi nắm được bàn tay nàng, hẳn siết chặt và giữ trong tay hẳn cho đến đường Mazarine. Hẳn cảm thấy bàn tay đó run rẩy, nhưng nàng không rút ra, ngược lại nàng còn vuốt ve thô bạo. Và những bàn tay trong nhau nóng rực, những lòng bàn tay xấp xập mồ hôi dán sát nhau, và những ngón tay bấu chặt nhói lên theo từng cơn rung động. Tưởng chừng như máu của Laurent và Thérèse chảy vào ngực nhau qua nắm tay kết hợp. Những nắm tay trở thành một lò lửa rực cháy sôi sục cuộc đời của họ trong đó. Giữa đêm tối và sự im lặng sâu nảo kéo dài, sự thắt chặt mãnh liệt của đôi bàn tay trao nhau như một sức nặng nhấn chìm Camille xuống nước không ngoi đầu lên được nữa.

Khi chiếc xe ngựa dừng lại, cha con Michaud bước xuống trước tiên. Laurent nghiêng người về phía người tình và dịu dàng:

- Gắng lên, Thérèse - hẳn thì thầm - Chúng ta còn chờ đợi lâu... Em nhớ đấy.

Thiếu phụ vẫn chưa nói. Lần đầu tiên nàng hé môi kể từ cái chết của chồng mình.

- Vâng, em sẽ nhớ - nàng rùng mình nói bằng một giọng nhẹ như hơi thở.

Olivier đưa tay ra mời nàng bước xuống. Laurent lần này đi thẳng tới cửa hiệu. Bà Raquin đã đi nằm, vật vã vì một cơn mê sáng dữ dội. Thérèse lê bước tới giường bà trong lúc Suzanne mới vừa kịp thay áo cho bà. Yên tâm khi thấy mọi việc được thu xếp như mong muốn, Laurent rút

lui. Hắn chậm rãi đi về căn phòng ổ chuột của hắn ở đường Saint-Victor.

Đã quá nửa đêm. Một luồng không khí mát mẻ lan khắp các đường phố vắng vẻ và lạnh lẽo. Gã thanh niên chỉ nghe tiếng động đều đều của bước chân hắn vang trên nền đá lát của vỉa hè. Hơi mát thấm vào hắn sự sáng khoái, yên lặng và bóng tối cho hắn những cảm giác nhạy bén của khoái lạc. Hắn lững thững bước đi.

Cuối cùng thì hắn đã gỡ khỏi tội ác. Hắn đã giết Camille. Đó là việc đã qua và không ai nói đến nữa. Hắn sẽ sống yên ổn trong khi chờ đợi chiếm hữu được Thérèse. Ý nghĩ về việc giết người đôi lúc làm hắn ngạt thở, giờ thì việc sát nhân đã hoàn thành, hắn cảm thấy lồng ngực trống trải, hít thở dễ chịu, hắn đã chữa lành cơn đau mà sự do dự và sợ hãi gây ra nơi hắn.

Thực sự, hắn có hơi đồ ải, sự mệt mỏi trĩ nặng tay chân và những suy nghĩ của hắn. Hắn sẽ trở về vùi đầu ngủ say. Trong giấc ngủ, những cơn co giật thần kinh lướt nhẹ trên gương mặt hắn.

Chương 13

Hôm sau, Laurent thức dậy tươi tỉnh và sáng khoái. Hắn đã ngủ thật ngon. Không khí lạnh xuyên qua cửa sổ kích thích dòng máu trì trệ của hắn. Hắn hầu như không nhớ những chuyện xảy ra ngày hôm trước, nếu không đau rát nóng bỏng ở cổ, có lẽ hắn tin rằng mình đi ngủ lúc mười giờ sau một buổi tối yên ổn. vết cắn của Camille như một thỏi sắt nung áp lên da hắn. Khi ý nghĩ của hắn tập trung vào cơn đau do vết sứt gây ra, hắn đau đớn dữ dội. Đường như hàng tá mũi kim xuyên từ từ vào da thịt hắn.

Hắn kéo cổ áo xuống nhìn vết thương qua một chiếc gương tồi tàn giá mười lăm xu móc trên tường. Vết thương làm thành một lỗ thủng đỏ lôm, rộng như một đồng hai xu, da lột ra lõi thịt màu hồng hồng với những chấm đen, những dòng máu chảy dài đến vai thành những vệt mỏng bong ra. Trên chiếc cổ trắng, vết cắn hiện ra một màu nâu đục và dày cộm, nó nằm ở bên phải phía dưới lỗ tai. Laurent khom lưng, cổ căng ra, ngẩng ngửa, và chiếc gương màu xanh nhạt tạo cho mặt hắn một nét nhăn gớm ghiếc.

Hắn lau rửa thật nhiều nước, hài lòng khi xem xét lại và nhủ thầm vết thương sẽ liền sẹo trong vòng vài ngày. Xong hắn thay đồ và đi đến sở làm, bình thản như thường lệ. Ở sở hắn kể lại tai nạn bằng một giọng xúc động. Khi bạn đồng sự của hắn đọc những chuyện linh tinh chạy trên mặt báo, hắn trở thành một anh hùng đích thực. Trong một tuần lễ, các nhân viên đường sắt Orleans không có đề tài nào khác để bàn bạc, họ hoàn toàn hân diện có một người trong số họ bị chết chìm. Grivet không tiếc lời về sự khinh suất khi mạo hiểm giữa dòng sông Seine, trong lúc quá dễ dàng để nhìn dòng nước chảy khi đi qua cầu.

Ở Laurent còn lại một nỗi bất an ngấm ngầm. Cái chết của Camille chưa được thừa nhận chính thức. Người chồng của Thérèse hắn đã chết, nhưng kẻ giết người muốn tìm thấy xác chết của gã để xác lập một chứng thư chính thức. Hôm sau tai nạn, người ta hoài công tìm kiếm thi thể kẻ chết đuối, người ta nghĩ có thể gã bị chôn vùi ở một đáy hồ nào đó, bên dưới các đảo. Những người vớt đồ đã tích cực lùng sục để mong nhận được tiền thưởng.

Laurent tự cất công mỗi sáng ghé qua các nhà xác, lúc đến sở làm. Hắn đã thề là tự mình giải quyết công việc. Mặc cho sự ghê tởm dấy lên trong lòng, mặc những cơn run rẩy đôi lúc giãy vò hắn, hắn đến đều đặn trong hơn tám ngày, quan sát khuôn mặt của mọi kẻ chết chìm nằm dài trên mặt đá lát.

Khi hắn bước vào, một mùi nhạt thối, mùi da thịt được lau rửa làm hắn lợm giọng, và những làn hơi lạnh lướt trên da hắn, sự ẩm thấp của các bức tường dường như trĩu xuống áo quần hắn khiến nó trở nên nặng nề trên vai. Hắn đi thẳng đến vách kính ngăn cách người xem và các xác chết, hắn dán sát bộ mặt tái nhợt vào mặt kính rồi quan sát. Trước mặt hắn sắp thành hàng dài những tấm đan đá màu xám. Đó đây trên những tấm đan, những xác chết trần truồng làm thành những vệt màu đỏ và vàng, trắng và đỏ, một vài xác còn giữ được da thịt nguyên vẹn cứng đờ trong cái chết, số khác tựa hồ như những đồng thịt dầm máu và trương sinh. Phía trong cùng, sát tường lủng lẳng những mảnh quần áo rách thảm hại, những chiếc váy và quần dài nhàu nhúm trên lớp thạch cao trần trụi. Laurent thoát đầu chỉ thấy toàn bộ nhợt nhạt những đá và tường, lấm chấm đỏ và đen của quần áo xác chết. một dòng nước chảy nghe tí tách.

Hắn dần dần phân biệt được các xác chết. Thế là hắn đi từng xác một. Chỉ những người chết đuối khiến hắn quan tâm, khi có nhiều xác phình lên và xanh nhợt vì ngấm nước, hắn nhìn hau

hầu mong nhận ra Camille. Thường thì da thịt của các gương mặt đỏ mун ra mун mун, xương chọc thủng làn da mềm nhão, bộ mặt như bị luộc và rút xương. Laurent lưỡng lự, hẳn xem xét các xác chết, cố tìm ra những đường nét gầy gò của nạn nhân của hắn. Nhưng mọi kẻ chết trôi đều mập phù, hẳn trông thấy những chiếc bụng to tướng, những chiếc đùi phù ra, những cánh tay tròn to và nặng nề. Hắn không biết phải làm sao. Hắn ở đó rùng mình đối diện với đám giẻ rách xanh tái dường như cười ngạo hắn với những nét nhăn nhó ghê tởm.

Một buổi sáng, hắn thực sự bàng hoàng. Hắn nhìn từ vài phút một xác chết trôi nhỏ người, biến dạng khủng khiếp. da thịt của xác chết đã nhũn ra và phân huỷ đến độ nước chảy ra lau rửa nó và rút đi từng chút một. Tia nước bắn xuống mặt, khoét một lỗ bên trái cánh mũi. Và đột nhiên chiếc mũi sụm xuống, hai môi hở ra, lộ những hàng răng trắng nhõn. Cái đầu của xác chết phả lên cười.

Mỗi lần tưởng mình nhận ra Camille, Laurent lại cảm thấy nóng rực trong tim. Hắn khao khát mãnh liệt tìm lại được xác chết của nạn nhân, và sự hèn nhát chiếm lấy hắn một khi hắn tưởng tượng xác chết đó đang ở trước mặt. Những lần ghé vào nhà xác tràn ngập trong hắn những cơn ác mộng, những cơn run rẩy làm hắn thở hổn hển. hắn giữ bỏ những nỗi sợ sệt, tự cho mình là trẻ con, hắn muốn mình phải mạnh mẽ, nhưng bất chấp hắn, thể xác hắn kháng cự lại, sự kinh tởm và khiếp đảm xâm chiếm con người hắn, kể từ lúc hắn thấy mình ở trong căn phòng ẩm thấp với mùi vị nhạt thối.

Cuối cùng khi không còn xác chết trôi nào ở nhà xác, hắn hít thở dễ chịu, sự ghê tởm ít đi. Lúc đó hắn trở nên một kẻ hiếu kỳ đơn giản, hắn có niềm thích thú kỳ lạ nhìn cái chết khốc liệt trước mặt với những tư thế kỳ cục và lơ lửng một cách sâu thẳm. Cảnh tượng đó làm hắn vui thích, nhất là khi có những phụ nữ để ngực trần. Sự trần trụi bày ra thô bạo đó, lấm tấm vết máu, lỗ chỗ một đôi nơi hấp dẫn hắn và cầm giữ hắn lại. Có lần hắn trông thấy một phụ nữ trẻ độ hai mươi tuổi, một cô gái con nhà bình dân, to và khoẻ, có vẻ như đang ngủ trên nền đá, cơ thể nàng tươi mát và đầy đặn trắng ra với vẻ êm dịu cực kỳ tinh tế, nàng cười nửa miệng, đầu hơi nghiêng và ngực ưỡn ra một cách khêu gợi, tưởng chừng như một người đàn bà truy lạc nếu nàng không có trên cổ một ngấn đen như một vòng kiềng màu tối áp vào, đó là một cô gái vừa treo cổ vì thất tình. Laurent nhìn nàng hồi lâu, dõi mắt khắp thân thể nàng, cuốn hút bởi một thứ thèm muốn rụt rè.

Mỗi sáng khi có mặt ở đó, hắn nghe sau lưng mình tiếng chân tới lui của đám đông người đi vào hoặc bước ra.

Nhà xác là một cuộc trình diễn vừa tầm với mọi túi tiền vì những người qua lại nghèo hay giàu đều được miễn phí. Cánh cửa mở toang và ai muốn cứ vào. Có những kẻ hiếu kỳ đảo một vòng để không bỏ sót một đại diện nào của cái chết. Khi những tấm đan trống trơn, người ta ra về thất vọng như bị tước đoạt, lầu bầu trong miệng. Khi những tấm đan đầy ắp, khi có một món hàng xác thịt đẹp mắt được phô bày, khách viếng thăm chen chúc nhau, trao nhau những cảm xúc rẻ tiền, kinh ngạc, nói đùa, vỗ tay, huýt sáo, như ở sân khấu, và hài lòng ra về với lời tuyên bố là ngày hôm đó nhà xác đã thắng lợi.

Laurent nhanh chóng quen thuộc đám công chúng ở đó, bát nháo và tạp nham, họ cùng động lòng thương xót và cùng cười nhạo. Những người thợ vào đây trên đường đến công trường, với một mẩu bánh mì và dụng cụ trong tay, họ tìm cái chết kỳ lạ. Trong họ hội ngộ những gã bông lơn của công trường làm cả phòng trưng bày mỉm cười khi thốt một lời khôi hài về vẻ nhăn nhó của mỗi xác chết, họ gọi những xác chết cháy là người bán than, những người treo cổ chết, người bị giết, người chết trôi, những xác chết thủng lỗ hoặc giập nát kích thích sự cao hứng nhạo báng của họ, và giọng nói họ hơi run, lấp bắp những câu hài hước trong sự im lặng rờn rợn của gian phòng. Rồi những người sống bằng lợi tức nhỏ, những người già gầy gò và khô đét, những kẻ đi rong cũng ghé đến vì vô công rồi nghề và nhìn những xác chết với cặp mắt ngờ nghệch cùng cái bĩu môi của những người được sống yên ổn và khó tính. Phụ nữ nhiều hơn, có những cô thợ vui vẻ, áo xống trắng tinh, váy sạch sẽ, đi từ đầu này đến đầu kia vách kính, háo

hức mở to mắt nhìn chăm chú như đứng trước quầy của một cửa hiệu bán hàng mới, còn có những phụ nữ bình dân ngây ngô, mang vẻ mặt thảm thương và những quý bà ăn mặc đẹp đẽ, uể oải kéo lê chiếc áo dài bằng lụa của họ.

Một hôm Laurent thấy một trong những quý bà này đứng chôn chân cách vách kính vài bước, áp một chiếc khăn tay vải mịn lên lỗ mũi. Bà ta mặc một chiếc váy tuyệt khéo bằng lụa xám, với một áo choàng lớn có đăng ten đen, một chiếc mạng che mặt và đôi bàn tay mang găng có vẻ nhỏ nhắn và thanh mảnh. Quanh người bà ta phảng phất một mùi thơm nhẹ nhàng của nước hoa violette. Bà ta nhìn một xác chết. Trên phiến đá cách đó vài bước nằm dài một cơ thể đàn ông lớn con, một người thợ hồ vừa chết gọn khi rơi xuống từ một giàn giáo. Anh ta có khuôn ngực vuông, những bắp thịt to và gọn, da thịt trắng và đầy đặn. Cái chết biến anh ta thành một pho tượng cẩm thạch. Người đàn bà nhìn xét nét, như thể dùng mắt lật tới lật lui anh ta, cân nhắc đắn đo, chìm đắm trong cảnh tượng người đàn ông đó. Bà ta hé một góc mạng che, nhìn thêm rồi bỏ đi.

Thỉnh thoảng cũng có những nhóm trẻ ranh, những đứa trẻ từ mười hai đến mười lăm tuổi, chạy dọc theo vách kính, chỉ dừng lại trước các xác chết phụ nữ. Chúng tì tay lên mặt kính và dạo mắt trâng tráo nhìn những bộ ngực trần. Chúng hích nhau thốt ra những lời nhận xét thô tục, chúng học thói hư tật xấu ở trường học của cái chết. Chính ở nhà xác bọn trẻ lưu manh tìm được người tình đầu tiên của chúng.

Sau một tuần lễ, Laurent chán ngấy. Ban đêm, hắn nằm mơ thấy những xác chết hắn đã gặp buổi sáng. Sự chịu đựng, sự ghê tởm mỗi ngày hắn áp đặt cho mình cuối cùng khiến hắn quần trí đến độ hắn quyết định chỉ ghé qua hai lần nữa rồi thôi. Ngày hôm sau, khi bước vào nhà xác, hắn bị một cú đập mạnh nơi ngực trước mặt hắn, trên một tấm đan, Camille đang nhìn hắn, gã nằm ngửa, đầu ngẩng lên, hai mắt mở he hé.

Kẻ giết người chậm chạp đến gần vách kính, như bị một hấp lực không thể rút ra khỏi cái nhìn của nạn nhân. Hắn không khó chịu, hắn chỉ cảm thấy trong người lạnh toát và cảm giác nhói nhói ở da. Hắn tin rằng mình rung lên thì đúng hơn. Hắn đứng bất động trong cả năm phút, chìm đắm trong một sự trầm tư vô thức, khắc ghi không cưỡng được trong đáy sâu ký ức mọi đường nét khủng khiếp, mọi màu sắc nhợt nhạt của bức tranh hiện ra trước mặt hắn. Camille trông ghê tởm, gã đã mười lăm ngày nay ngâm dưới nước. Bộ mặt có vẻ còn chắc và cứng nhắc, những đường nét chưa biến dạng, chỉ có da là có màu vàng nhợt và lấm bùn. Đầu gã gầy gò, xương xẩu, hơi sưng lên và nhăn nhó, tóc dán sát vào thái dương, hai mí mắt nhướng lên, để lộ khối tròn nhợt nhạt của cặp mắt. Môi méo xệch, bị kéo về một bên khoé miệng, tạo thành một nét cười khẩy hung ác, chót lưỡi thâm đen lộ ra giữa hai hàng răng trắng. Chiếc đầu đó như sạm đi và giãn ra, còn giữ bề ngoài con người, càng đáng sợ hơn vì nỗi đau đớn và hãi hùng. Xác chết giống như một khối thịt đang phân huỷ. Nó đã chịu đựng kinh khủng. tưởng chừng như những cánh tay rời ra, xương đòn gập chọc thủng lớp da trên vai. Trên bộ ngực xanh tái, các xương sườn vẽ thành hai dải đen. Bên sườn trái vỡ ra, mở toác, lõm xuống giữa mụn vải tơi tả một màu đỏ sẫm. Nửa thân trên đã thối rữa. hai chân còn chắc hơn, duỗi dài, lấm chấm những đốm bẩn thỉu. Hai bàn chân rụng xuống.

Laurent lặng lẽ nhìn Camille. Hắn chưa bao giờ nhìn thấy một người chết trôi kinh khủng đến thế. Xác chết lại còn có vẻ rút lại, một dáng vẻ gầy gò và thảm hại, nó thu mình lại trong sự thối rữa của nó, nó trở thành một đồng nhỏ xíu. Người ta hắn đoán được đó là một viên chức ăn lương một ngàn hai trăm francs, ngờ nghệch và bệnh hoạn, mà mẹ gã đã nuôi dưỡng bằng nước thuốc sắc. Cái cơ thể tội nghiệp đó, lớn lên giữa hai lớp chăn ấm, đang run lập cập trên tấm đá lạnh lẽo.

Cuối cùng khi Laurent rút ra được sự tò mò nhức nhối giữ hắn bất động, hắn ra khỏi nơi đó, bắt đầu bước nhanh về phía bên cạnh. Và va đi hắn vừa nhắc đi nhắc lại.

- Đó là cái ta đã làm cho gã. Gã thật ghê tởm.

Hắn cảm thấy như có một mùi hăng hắc đuổi theo, cái mùi bốc lên từ xác chết đang thối rữa đó.

Hắn đến tìm ông già Michaud và báo cho biết mình vừa gặp được Camille trên một tấm đan ở nhà xác. Các thủ tục hoàn tất, người ta chôn cất kẻ chết trôi. Laurent từ đó yên tâm, hắn sung sướng đắm mình vào quên lãng tội ác và những cảnh tượng buồn lòng, khó chịu đã đeo đẳng kẻ giết người.

Chương 14

Cửa tiệm ngõ Cầu Mới đóng cửa ba ngày. Lúc mở cửa trở lại, nó có vẻ tối tăm và ẩm thấp hơn. Quầy hàng đã ố vàng vì bụi bặm, dường như để tang cho gia đình, mọi thứ bị bỏ quên vung vãi trong các tủ kính dơ bẩn. Đằng sau những chiếc mũ vải treo trên các thanh sắt han rỉ, khuôn mặt Thérèse có một vẻ xanh xao u ám hơn, nhợt nhạt hơn, vẻ bất động của một sự yên tĩnh tang tóc.

Trong ngõ, mọi bà láng giềng đều tỏ ra thương xót. Bà bán nữ trang giả chỉ cho từng khách hàng khuôn mặt gầy đi của góa phụ trẻ tuổi như một cái gì lạ lùng thú vị và thương cảm.

Trong ba ngày, bà Raquin và Thérèse ai ở giường nấy, không nói năng với nhau, thậm chí không nhìn nhau. Bà hàng xén già ngồi dậy, tựa vào những chiếc gối, mơ hồ nhìn về phía trước với cặp mắt ngây dại.

Cái chết của đứa con trai như một cú đánh mạnh vào đầu, và bà quy xuống như chết rồi. Bà ngồi đó, hàng giờ liền, lặng lẽ và trơ trơ, chìm vào tận đáy hư vô của niềm tuyệt vọng, rồi đôi lúc cơn xúc cảm ứa tới, bà khóc lóc, la hét, mê sảng. Thérèse trong gian phòng kế cận dường như đã ngủ say. Nàng quay mặt vào tường và kéo chăn trùm cả mặt, nàng nằm dài ra như thế, cứng đờ và câm nín, không cả một tiếng thốn thức lay động tấm chăn trùm kín người nàng. Tưởng như nàng che giấu trong bóng tối xó phòng những ý nghĩ khiến nàng dờ dẩn. Suzanne trông coi hai người đàn bà, êm ái đi từ người này sang người kia, lê hai bàn chân một cách nhẹ nhàng, nghiêng khuôn mặt bằng sáp xuống hai giường nhưng không làm cho Thérèse với những cử chỉ nóng nảy bất thần chịu quay lại, cũng không an ủi được bà Raquin mà nước mắt cứ tuôn trào mỗi khi giọng nói kéo bà ra khỏi cơn rủ rượi.

Đến ngày thứ ba, Thérèse gạt chăn ra và nhanh nhẹn ngồi trên giường, như thể có một quyết định hăm hở. Nàng xoắn tóc và ôm thái dương, rồi để yên đó một lúc, mắt nhìn đăm đăm như muốn suy nghĩ thêm. Đoạn nàng nháy xuống thảm. Tay chân nàng run rẩy và đỏ bừng lên vì cơn sốt, những mảng rộng tím tái nổi lên trên làn da đôi chỗ gấp lại như khuyết thịt. Nàng già hẳn đi.

Suzanne bước vào đứng sững ra hoàn toàn ngạc nhiên khi thấy nàng đã trở dậy, cô khuyên nhủ nàng với một giọng điềm tĩnh và dài dòng là nên nằm trở lại, nghỉ ngơi thêm. Thérèse không chịu nghe, nàng tìm quần áo và mặc vào với những cử chỉ hấp tấp và run rẩy. Khi ăn mặc xong xuôi, nàng đến nhìn mình trong gương, dụi mắt, đưa tay vuốt mặt như để xóa đi cái gì đó. Rồi không thốt một lời, nàng băng nhanh qua phòng ăn và bước vào phòng bà Raquin.

Bà hàng xén già đang trong lúc ngây người yên lặng. Khi Thérèse bước vào, bà quay đầu đưa mắt theo dõi góa phụ trẻ tuổi đang đến trước mặt bà, câm lặng và day dứt. Hai người đàn bà lặng nhìn nhau vài giây, cô cháu gái với nỗi lo lắng lớn dần, còn người cô thì nỗ lực khó nhọc để nhớ lại. Sau cùng nhớ ra, bà Raquin đưa hai cánh tay run lẩy bẩy ôm lấy cổ Thérèse la lên.

- Đứa con tội nghiệp! Camille tội nghiệp của tôi!

Bà khóc, và những dòng nước mắt khô đi trên làn da hừng hực của góa phụ đang giấu đôi mắt ráo hoảnh trong các nếp gấp của tấm chăn. Thérèse cúi mình như thế để cho người mẹ già trút cạn nước mắt. Từ khi xảy ra chuyện giết người, nàng lo sợ cuộc gặp gỡ đầu tiên này, nàng đã nằm vui để làm chậm lại thời điểm này, để dễ dàng ngẫm nghĩ về vai trò ghê gớm mà nàng sẽ

phải đóng.

Khi thấy bà Raquin bình tĩnh hơn, nàng lảng xảng quanh bà, khuyên bà ngồi dậy, bước xuống cửa tiệm. Bà hàng xén già gần như lẫn thẩn. Sự xuất hiện bất ngờ của cô cháu gái dẫn bà đến một cơn xúc cảm giúp bà phục hồi trí nhớ và ý thức về sự việc và con người ở quanh mình. Bà cảm nó Suzanne về sự chăm sóc của cô, bà nói năng yếu hèn đi nhưng không còn mê sảng nữa, giữa nỗi buồn chốc chốc lại khiến bà nghệt thở. Bà nhìn Thérèse bước đi với những dòng nước mắt bất chợt chảy dài, thế rồi bà gọi nàng đến bên cạnh mình, ôm hôn nàng và lại thốt thức ghen ngào bảo rằng bà không còn có ai ngoài nàng trên cuộc đời này nữa.

Buổi tối, bà bằng lòng ngồi dậy và thử cố ăn uống. Thérèse lúc đó có thể thấy cú sốc mà người cô phải chịu đựng kinh khủng đến chừng nào. Đôi chân của bà già tội nghiệp đã trở nên nặng nề. Bà phải cần đến gậy để lê bước trong phòng ăn, và ở đó, những bức tường dường như chao đảo chung quanh bà.

Dù vậy qua hôm sau bà lại muốn mở cửa tiệm. Bà sợ trở nên điên cuồng khi ở lại một mình trong phòng. Bà nặng nhọc bước xuống cầu thang gỗ trong khi đặt cả hai bàn chân lên từng bậc một, và đến ngồi đằng sau quầy. Kể từ hôm ấy, bà ngồi yên một chỗ ở đó trong niềm đau lặng lẽ.

Bên cạnh bà, Thérèse tự lự và chờ đợi. Cửa tiệm trở lại sự yên tĩnh thâm u của nó.

Chương 15

Thỉnh thoảng cách hai hoặc ba ngày, Laurent lại đến vào buổi tối. Hắn ở lại cửa tiệm, trò chuyện với bà Raquin trong nửa giờ. Rồi hắn lại đi mà không nhìn thẳng mặt Thérèse. Bà hàng xén già xem hắn như người đã cứu sống cô cháu gái, như một trái tim cao thượng đã làm hết sức mong trả lại đứa con trai cho bà. Bà đón tiếp hắn với một sự tử tế mũi lòng.

Một buổi tối thứ năm, Laurent ở đó khi ông già Michaud và Grivet bước vào. Đồng hồ điểm tám giờ. Lão viên chức và ông cựu uỷ viên cảnh sát người nào cũng cho rằng mình có thể trở lại những thói quen mà không tỏ ra là kẻ quấy rầy, và họ đến cùng một lúc, như bị đẩy tới bởi cùng một cái lò xo. Sau lưng họ, Olivier và Suzanne tiến vào.

Mọi người leo lên phòng ăn. Bà Raquin không có ý chờ đợi một ai, vội vã thắp ngọn đèn và chuẩn bị trà. Khi tất cả đã yên vị chung quanh bàn, mỗi người với tách trà trước mặt, khi hộp cò domino đã được trút ra, bà mẹ khốn khổ đột nhiên quay trở lại quá khứ, nhìn những người khách của mình và bật lên nước nở. Có một chỗ trống ở đó, chỗ của con trai bà.

Sự tuyệt vọng đó làm lạnh giá và buồn phiền cả nhóm. Tất cả những khuôn mặt đó có một vẻ sáng khoái ích kỷ. Những con người này trong lòng họ không còn chút kỷ niệm sống động nào về Camille nữa, họ cảm thấy khó chịu.

- Nào, bà bạn thân mến - ông già Michaud kêu lên với vẻ hơi bức bối - Đừng nên tuyệt vọng như thế kia. Bà sẽ ngã bệnh mất.

- Chúng ta ai cũng phải chết cả - ông Grivet khẳng định.

- Những giọt nước mắt không trả lại đứa con cho bà đâu - Olivier nói với vẻ trịnh trọng.

- Tôi van bà, đừng làm khổ chúng tôi - Suzanne thì thào.

Và vì bà Raquin thốn thức nhiều hơn, không thể cầm được nước mắt.

- Nào, nào - Michaud tiếp tục - Hãy can đảm hơn một chút. Bà hiểu rõ là chúng tôi đến đây để bà khuây khoả. Thôi nhĩ! Ta đừng buồn nữa. Hãy cố quên... Chúng ta chơi mỗi bàn hai xu. Thế nào? Các vị bảo sao?

Bà hàng xén cầm nước mắt với một nỗ lực tốt bậc. Có lẽ bà nhận thức được lòng ích kỷ sung sướng của đám khách khứa. Bà lau nước mắt trong khi vẫn còn xúc động. Những quân cò domino rung rung trong đôi tay tội nghiệp của bà, và nước mắt còn đọng dưới mi ngân bà nhìn rõ. Họ vào cuộc.

Laurent và Thérèse chứng kiến màn kịch ngắn này với một vẻ nghiêm trọng và vô cảm. Gã đàn ông khoái trá khi thấy những buổi tối thứ năm được phục hồi. Hắn đón chào nồng nhiệt trong khi hiểu rằng hắn cần những buổi tụ họp như thế này để đạt được mục đích của mình. Rồi không buồn tự hỏi tại sao, hắn cảm thấy mình thoải mái hơn khi ở giữa một vài người quen biết này, hắn không dám nhìn thẳng vào mặt Thérèse.

Thiếu phụ mặc y phục màu đen, xanh xao và trầm lắng, dường như có một vẻ đẹp mà hắn chưa từng biết đến. Hắn sung sướng bắt gặp ánh mắt của nàng và thấy nó dừng lại nơi ánh mắt của

Chương 16

Mười lăm tháng trôi qua. Những gay go của giờ phút đầu tiên phai nhạt dần, thêm vào đó mỗi ngày lại mang đến một sự yên tĩnh, một sự suy sụp, cuộc sống trở lại nhịp điệu của nó với một sự uể oải chán ngán, với sự dờ dẩn đơn điệu theo sau những cơn khủng hoảng lớn. Và trong những bước khởi đầu, Laurent và Thérèse buông trôi cho cuộc sống mới biến đổi họ. Đã xảy ra trong họ một tác động ngầm ngầm cần phải được phân tích với một sự tinh tế tận cùng, nếu người ta muốn đánh dấu mọi chặng đường của nó.

Laurent chẳng mấy chốc trở lại cửa tiệm vào mỗi buổi tối như trước đây. Nhưng hắn không dùng bữa ở đó nữa, không ở lì suốt tối ở đó nữa. Hắn đến vào lúc chín giờ rưỡi và ra đi sau khi cửa tiệm đóng cửa. Tưởng như hắn chu toàn một bốn phần là đến đó để phục vụ hai người đàn bà kia, nếu có ngày hắn xao lãng việc phục dịch, ngày hôm sau hắn ta lỗi với sự hạ mình của một kẻ tội tởm. Ngày thứ năm, hắn giúp bà Raquin thấp đèn, đón tiếp khách khứa niềm nở. Hắn có thái độ ân cần lặng lẽ làm vui lòng bà hàng xén già.

Thérèse bình thần nhìn hắn rồi rít quanh nàng. Vẻ xanh xao trên gương mặt đã tan biến, nàng có vẻ khoẻ khoắn hơn, tươi cười hơn, dịu dàng hơn. Chỉ đôi lúc miệng nàng mím lại trong một cơn co giật thần kinh, hõm vào thành hai nếp sâu tạo cho gương mặt nàng một vẻ kỳ lạ của nỗi đau đớn và khiếp sợ.

Đôi tình nhân không tìm cách gặp nhau riêng nữa. Không bao giờ họ đề nghị với nhau một cuộc hẹn hò, không bao giờ trao cho nhau một nụ hôn vùng trộm. Tội ác trong lúc này chừng như làm nguôi đi đôi môi khao khát của nhục thể. Khi giết Camille họ thoả mãn được những thèm muốn ham hố vô độ mà họ không thể thoả mãn khi còn đau xót trong tay nhau. Với họ tội ác có vẻ như một niềm vui nhức buốt khiến họ ghê tởm và chán ngấy những nụ hôn.

Tuy nhiên họ dễ dàng biết bao để sống một cuộc sống tự do yêu đương mà giấc mơ về nó đã thúc đẩy họ đến chỗ giết người. Bà Raquin bại liệt và ngây dại không phải là một trở ngại. Ngôi nhà thuộc về họ, họ có thể ra khỏi nhà, đi đến nơi nào họ thích. Nhưng tình yêu không cảm dỗ họ nữa, những ham muốn đã bay biến, họ ở đó, chuyện trò bình thản, nhìn nhau không then thùng cũng chẳng rung động, có vẻ như họ đã quên đi những cái ôm ghì cuồng nhiệt làm bầm giập thịt da và rã rời xương cốt. Họ thậm chí tránh gặp chỉ riêng hai người, trong sâu kín, họ không tìm được gì để nói với nhau, họ sợ cả hai đều tỏ ra quá lạnh nhạt. Khi nắm tay nhau, họ cảm thấy một nỗi khó chịu khi da thịt đụng chạm vào nhau.

Vả chăng họ nghĩ rằng mỗi người có thể giải thích điều gì đã giữ họ hờ hững và sợ hãi khi đối diện nhau. Họ giữ thái độ lạnh nhạt vì cái lợi của sự thận trọng. Sự bình thản, sự kiêng nể theo họ là kết quả của sự khôn ngoan tốt bụng. Họ muốn sự yên tĩnh của thân xác, sự ngủ yên của con tim. Mặt khác, họ nhìn sự ghê tởm, sự khó chịu mà họ cảm nhận như chút gì còn lại của nỗi kinh hãi, như nỗi sợ sệt ngầm ngầm bị trừng phạt. Đôi lúc, họ cố gắng hy vọng. Họ tìm cách phục hồi những giấc mơ cháy bỏng ngày trước, và họ hoàn toàn ngạc nhiên khi nhìn thấy sức tưởng tượng của mình rỗng tuếch. Thế là họ bám riết vào ý nghĩ về một đám cưới tương lai của mình, khi đạt được mục đích, sẽ không còn bất cứ lo sợ nào nữa, dành trọn cho nhau, họ sẽ tìm lại được nỗi đam mê, họ sẽ tận hưởng những niềm vui thú bằng mong ước. Niềm hy vọng đó trấn an họ, giúp họ tránh bước xuống tận cùng của sự hư vô khoét sâu trong họ. Họ tin rằng mình yêu nhau như trong quá khứ, họ chờ đợi thời khắc trả lại cho họ niềm hạnh phúc trọn vẹn khi mãi mãi buộc họ với nhau.

Chưa bao giờ Thérèse thanh thản đầu óc đến thế. Nàng trở nên khỏe hẳn lên. Mọi ý muốn khôn nguôi của bản thân đã bớt đi sự căng thẳng.

Ban đêm khi một mình trên giường, nàng cảm thấy sung sướng nàng không còn cảm giác bên cạnh mình khuôn mặt gầy gò, cơ thể ốm yếu của Camille làm bồn chồn thân xác và ném nàng vào những cơn thèm khát không thể thỏa mãn được. Nàng tự cho mình là thiếu nữ, trinh nguyên sau những tấm rèm trắng, yên bình giữa im lặng và bóng tối. Căn phòng nàng rộng rãi, lạnh lạnh khiến nàng ưa thích, với trần cao, những góc tối, những mùi hương của tu viện. Cuối cùng thậm chí nàng yêu thích bức tường lớn màu đen sừng sững trước cửa sổ, trong suốt một mùa hè, mỗi tối, nàng đứng yên hàng giờ liền để ngắm nghía những phiến đá màu xám của bức tường và những khoảng trời đầy sao bị cắt xén bởi những ống khói và mái nhà. Nàng chỉ nghĩ đến Laurent mỗi khi một cơn ác mộng khiến nàng giật nảy mình tỉnh giấc, lúc đó nàng ngồi dậy, run rẩy, đôi mắt mở lớn, người cuộn chặt trong áo, nàng nhủ thầm mình sẽ không cảm thấy những nỗi sợ hãi đột ngột nếu có một người đàn ông nằm bên cạnh. Nàng nghĩ đến người tình như một con chó canh gác và che chở mình, làn da tươi mát và yên tĩnh không gợn lên sự thèm muốn.

Ban ngày ở cửa tiệm, nàng bận tâm đến những sự việc bên ngoài. Nàng lìa khỏi chính mình, không còn sống trong âm ỉ phản kháng nữa, xếp lại những ý nghĩ thù hận và bá thù. Sự mơ mộng khiến nàng buồn chán, nàng cần hoạt động và quan sát. Từ sáng tới chiều, nàng ngắm người ta đi qua ngõ, tiếng động đó, người qua kẻ lại có khiến nàng vui thích. Nàng trở nên hiếu kỳ và ba hoa, tóm lại là một người đàn bà, bởi cho tới lúc đó nàng chỉ có những hành vi và ý nghĩ của một người đàn ông.

Trong sự dò xét đã thành lệ, nàng để ý một người đàn ông còn trẻ, một sinh viên ở một nhà trọ có sẵn đồ đạc gần đó và qua lại nhiều lần trong ngày trước cửa tiệm. Chàng trai đó có một vẻ đẹp xanh xao, với mái tóc bông thi sĩ và một hàng ria sĩ quan. Nàng thấy anh chàng độc đáo. Nàng si tình anh ta trong một tuần lễ, yêu như một nữ sinh nội trú. Nàng đọc tiểu thuyết, so sánh chàng thanh niên đó với Laurent, và thấy sau thô lậu, vô duyên quá. Việc đọc sách mở ra những chân trời thơ mộng nàng chưa từng biết đến, nàng chỉ đã yêu với bầu máu nóng và những sợi thần kinh, nàng bắt đầu yêu bằng đầu óc. Rồi một ngày, chàng sinh viên biến mất, hẳn là chàng ta đã dời chỗ ở. Thérèse quen anh ta chỉ trong vài giờ.

Nàng đặt mua ở nhà sách văn học vài quyển tiểu thuyết và say sưa với mọi nhân vật của các câu chuyện kể diễn ra dưới mắt nàng. Tình yêu đột ngột với sách vở đó có ảnh hưởng lớn đến tính khí của nàng. Nàng có được sự nhạy cảm thần kinh khiến nàng chột cười, chột khóc vô cớ. Sự quân bình có khuynh hướng thành nếp trong nàng bị đổ vỡ. Nàng rơi vào một thứ mộng mị mơ hồ. Thỉnh thoảng, ý nghĩ về Camille giày vò nàng, và nàng nghĩ đến Laurent với những thèm khát mới, đầy sợ hãi và ngò vức. Thế là nàng trở lại với những nỗi hoang sợ, khi thì nàng tìm biện pháp để lấy được người tình ngay lập tức, khi thì lại nghĩ cách trốn chạy, để không bao giờ gặp lại hẳn nữa. Những cuốn tiểu thuyết trong khi nói với nàng về sự trong sạch và danh dự, đã đặt một rào cản giữa bản năng và ý chí của nàng. Nàng vẫn là con thú không thể thuần hóa muốn chiến đấu với dòng sông Seine và tảo tợn lao vào cuộc ngoại tình, nhưng nàng có ý thức về cái thiện và sự dịu dàng, nàng hiểu gương mặt ẻo lả và thái độ ừ lì thiếu sinh khí của vợ Olivier, nàng biết người ta có thể không giết chồng và vẫn có hạnh phúc. Thế là nàng không hiểu rõ chính mình, nàng sống trong một sự phân vân nghiệt ngã.

Về phần mình, Laurent trải qua những giai đoạn khác nhau của sự bình yên và cơn sốt. Trước tiên, hẳn hưởng thụ một sự yên tĩnh sâu xa, như thể hẳn nhẹ bớt một gánh nặng rất lớn. Đôi lúc hẳn ngạc nhiên tự tra vấn, hẳn cho rằng mình đã trải qua một giấc mơ xấu, tự hỏi có thật là mình đã ném Camille xuống nước và đã gặp lại xác chết của gã trên một tấm đan ở nhà xác hay không. Hồi ức về tội ác khiến hẳn ngạc nhiên kỳ lạ, chưa bao giờ hẳn tin được mình có thể là một tên giết người, tất cả sự thận trọng, tất cả sự hèn nhát làm hẳn rùng mình, nó làm trán hẳn toát mồ hôi lạnh mỗi khi hẳn nghĩ đến việc người ta có thể khám phá ra tội ác và đưa hẳn lên

máy chém. Thế là hắn cảm thấy ở cổ hơi lạnh của lưỡi dao chém. Nhưng hể hành động, hắn tiến thẳng về phía trước với sự cứng đầu và mù quáng của con thú. Giờ đây quay lại và nhìn thấy vực thẳm đã vượt qua, sự yếu đuối vì khiếp sợ xâm chiếm hắn.

- Chắc chắn mình điên rồi - hắn nghĩ - người đàn bà đó đã làm mình ngất ngây vì những cái mơn trớn. Lạy Chúa! Mình đã ngu dần và hoá rồi! Mình mạo hiểm với cái máy chém vì một chuyện như vậy! Đành vậy, mọi chuyện hắn sẽ qua đi. Nếu phải làm lại, mình sẽ không tái diễn....

Laurent suy sụp, trở nên yếu đuối, hèn nhát và thận trọng hơn bao giờ hết. Hắn phệ ra và trở nên bạc nhược. Ai đó nếu quan sát cơ thể lớn con này, rúm ró trên chính nó, có vẻ như không còn xương lẫn dây thần kinh, thì sẽ không bao giờ nghĩ đến việc buộc tội nó bạo hành và tàn ác.

Hắn trở lại với những thói quen cũ. Trong nhiều tháng hắn tỏ ra là một nhân viên mẫu mực, mù người ra gương mẫu làm việc. Buổi tối hắn qua bữa trong một quán ăn trên đường Saint-Victor, cắt bánh mì thành những lát mỏng, chậm rãi nhai và kéo dài bữa ăn trong khả năng có thể, rồi hắn ngả người, tựa lưng vào tường hút tẩu, như thể một ông bố to béo tử tế. Ban ngày hắn không suy nghĩ gì cả, ban đêm hắn ngủ một giấc nặng nề không mộng mị. Khuôn mặt hắn hồng hào và béo phì, bụng đầy đặn và đầu óc trống rỗng, hắn sung sướng.

Thân xác hắn dường như mất sinh khí, hắn không mấy nghĩ đến Thérèse. Thỉnh thoảng hắn có nghĩ về nàng, như người ta nghĩ đến một phụ nữ sẽ cưới sau này, trong một tương lai không xác định. Hắn chờ đợi giờ phút hôn lễ với sự kiên nhẫn trong khi lãng quên đàn bà, mơ tưởng tới vị hôn thê mới sẽ có khi đó. Hắn sẽ từ bỏ sở làm, sẽ vẽ tranh tài tử, sẽ rong chơi. Những niềm hy vọng đó dẫn hắn mỗi buổi tối đến cửa tiệm ở ngõ, mặc dù sự khó chịu mơ hồ hắn cảm thấy khi bước vào đó.

Một ngày chủ nhật buồn chán không biết làm gì, hắn ghé nhà một người bạn cũ thời trung học, một họa sĩ trẻ hắn cùng thuê chung nhà trong một thời gian. Nhà nghệ sĩ đang ra sức thực hiện một bức tranh mà anh ta dự định gửi Phòng triển lãm, thể hiện một Người đàn bà tế thần Rượu khoả thân, nằm ườn trên mụn vải rách bướm. Ở trong cùng xưởng vẽ là người mẫu, một phụ nữ đang nằm, đầu ngửa ra sau, nửa thân trên để trần, hông nhô lên. Người đàn bà đó thỉnh thoảng cười khúc khích và ưỡn ngực, duỗi tay, vươn vai cho đỡ mỏi. Laurent ngồi đối diện với cô ta, ngắm nghía cô trong khi hút thuốc và chuyện trò với người bạn. Máu hắn chảy dồn, những dây thần kinh nhức nhối trước cảnh tượng đó. Hắn ở lại tới chiều tối, rồi dẫn người đàn bà về nhà mình. trong gần một năm, hắn giữ cô ta như người tình. Cô gái đáng thương bắt đầu yêu hắn, thấy ở hắn người đàn ông lý tưởng. Buổi sáng cô ta ra đi ngồi làm mẫu suốt ngày và đều đặn trở về mỗi tối vào cùng một giờ. Cô ta tự nuôi thân, tự mua sắm quần áo, tự sống bằng đồng tiền mình kiếm được, vì thế không tốn kém một xu của Laurent, kẻ không hề bận tâm tới việc cô đi đâu và cô có thể đã làm gì. Người đàn bà này đã làm cuộc sống gã quân bình hơn, hắn chấp nhận cô ta như một đồ vật có ích và cần thiết, giữ cho cơ thể hắn được bình yên và khoẻ mạnh, hắn không bao giờ biết liệu hắn có yêu thương cô ta hay không, và cũng không bao giờ hắn nảy sinh ý nghĩ mình không chung thủy với Thérèse. Hắn cảm thấy mình béo tốt hơn và sung sướng hơn. Đó là tất cả.

Dấu sao thời kỳ chịu tang của Thérèse cũng chấm dứt. Thiếu phụ mặc những chiếc áo dài màu sáng và có lúc vào một buổi tối Laurent thấy nàng trẻ và đẹp ra. Nhưng hắn vẫn luôn cảm thấy một sự khó chịu nào đó khi có nàng trước mặt. Từ lúc nào đó, hắn thấy nàng có vẻ bồn chồn, đầy những cơn bốc đồng kỳ lạ, khóc cười vô cớ. Sự bất định nơi nàng làm hắn hoảng sợ, bởi hắn đoán ra phần nào những sự chống chọi và rối loạn nàng đang có. Hắn bắt đầu do dự, sợ cuống cuống rằng sự yên ổn của mình bị tác hại. Hắn, kẻ đang sống bình yên, trong sự hài lòng đúng mực đối với những ham muốn của mình, sợ phải mạo hiểm sự quân bình của cuộc sống khi ràng buộc với một người đàn bà dễ kích động mà sự đam mê đã từng khiến hắn trở nên điên rồi. Vả chăng, hắn không suy diễn các sự việc, hắn cảm thấy theo bản năng những mối lo âu mà việc sở hữu Thérèse sẽ mang đến cho hắn.

Cú sốc đầu tiên hắn nhận và giày vò cơ thể đang suy sụp của hắn là ý tưởng cuối cùng hắn phải nghĩ đến việc hôn nhân. Đã gần mười lăm tháng kể từ cái chết của Camille. Trong một lúc, Laurent nghĩ là không cưới xin gì ráo, là bỏ mặc Thérèse ở đấy và giữ lại cô người mẫu mà tình yêu chiều chuộng và rẻ tiền của cô ta cũng đủ cho hắn. rồi hắn tự nhủ mình không thể giết người để không được gì cả, khi nghĩ đến tội ác, những nỗ lực kinh khủng hắn đã thực hiện để chiếm hữu cho riêng mình người đàn bà hiện đang làm hắn rối tung lên này, hắn cảm thấy việc giết người trở nên vô ích và tàn nhẫn nếu hắn không kết hôn với nàng. Ném người xuống nước để cuôm người vợ goá của gã, chờ đợi trong mười lăm tháng, rồi sau đó quyết định sống chung với một cô gái thấp kém lê tấm thân khắp các xương vế, với hắn có vẻ kỳ cục và nực cười. Hơn nữa, chẳng phải hắn ràng buộc với Thérèse bằng một sợi dây nhuộm máu và ghê tởm hay sao? Hắn mơ hồ cảm thấy nàng kêu gào và quặn thắt trong hắn, hắn thuộc về nàng. Hắn sợ sự đồng lõa của nàng, có thể nếu hắn không cưới nàng, nàng sẽ nói tất cả cho quan toà, để trả thù mà cũng vì ghen tuông. Những ý nghĩ đó dồn dập trong đầu hắn. Hắn lên cơn sốt trở lại.

Trong lúc đó cô người mẫu đột ngột rời bỏ hắn. một ngày chủ nhật, cô gái đó không trở lại, cô nàng hắn đã tìm được một bến đỗ ấm áp và tiện nghi hơn. Laurent, đau khổ chút ít, chỉ là vì hắn đã quen ban đêm ngủ có một người đàn bà bên cạnh và hắn cảm thấy một sự trống trải đột ngột trong cuộc sống. Tám ngày sau, những sợi thần kinh của hắn rối loạn. Hắn trở lại đóng chốt ở cửa hiệu của ngõ trong suốt những buổi tối, nhìn lại Thérèse với đôi mắt loé lên những tia sáng lấp lánh. Thiếu phụ vừa rung cảm, rời khỏi những trang sách dày, rữ rượi và buông xuôi dưới cái nhìn của hắn.

Thế là cả hai lại trở về với những lo âu và ham muốn sau một năm dài chờ đợi trong chán nản và dửng dưng. Một buổi tối lúc đóng cửa, Laurent giữ Thérèse lại một lúc trên ngõ.

- Em có muốn tối nay anh đến phòng em không? - hắn hỏi nàng với một giọng sôi nổi.

Thiếu phụ phác một cử chỉ sợ hãi.

- Không, không... Ta hãy đợi... - nàng nói - Ta hãy thận trọng.

- Anh chờ đợi khá lâu rồi, anh cho là vậy - Laurent tiếp lời - Anh mệt mỏi, anh cần em.

Thérèse nhìn hắn say đắm, hơi nóng thiêu đốt bàn tay và gương mặt nàng. Nàng dường như do dự, rồi với một giọng mạnh bạo.

- Chúng ta hãy lấy nhau đi, em sẽ thuộc về anh.

Chương 17

Laurent rời ngô với đầu óc căng thẳng, thân xác bồn chồn. Hơi thở nóng ẩm, sự ưng thuận của Thérèse vừa mang hắn trở lại với những nhức buốt ngày trước. Hắn đi về hướng cửa, chiếc mũ cầm tay để mặt được đón nhận trọn vẹn hơi mát của bầu trời.

Khi đã đến đường Saint Victor, nơi cổng khu nhà trọ, hắn sợ phải leo lên, sợ cô đơn một mình. Một nỗi khiếp sợ trẻ con, khó hiểu, bất ngờ khiến hắn lo ngại gặp một người đàn ông giấu mình trên tầng thượng. không bao giờ hắn mắc chứng nhát gan như thế. Thậm chí hắn không cố suy diễn cơn rùng mình kỳ lạ đang xâm chiếm hắn, hắn đến một quán rượu và ở đó một giờ đồng hồ, cho đến nửa đêm, bất động và lặng thinh ở một bàn, máy móc nốc cạn những ly rượu lớn. Hắn nghĩ đến Thérèse, hắn bức mình thiếu phụ không muốn tiếp hắn ngay đêm nay trong phòng nàng, và hắn nghĩ rằng có lẽ hắn không sợ nếu có nàng.

Quán đóng cửa, người ta đuổi hắn ra đường. Hắn trở lại hỏi mua bao diêm. Phòng quản lý khu nhà trọ ở tầng thứ nhất, Laurent phải theo một hành lang dài và leo lên vài bậc trước, khi có thể lấy được cây nến. Hành lang này, chỗ đầu cầu thang tối ghê gớm làm hắn khiếp sợ. Thông thường, hắn băng qua đám tối đó một cách thoải mái. Nhưng tối nay, hắn không dám khuấy động, hắn nhủ thầm có thể ở chỗ sâu nào đó hình thành bởi lối vào tầng hầm, có những tên giết người bất thần nhảy bổ vào chẹn cổ họng lúc hắn đi qua. Cuối cùng hắn khua động, bật một que diêm và quyết định bước vào hành lang. Que diêm tắt ngấm. Hắn đứng lại bất động, thở gấp, không dám lĩnh đi, cuống cuống quét những que diêm lên bức tường ẩm thấp khiến bàn tay hắn run lẩy bẩy. Dường như hắn nghe thấy những giọng nói, những tiếng động bước chân phía trước hắn. Những que diêm gãy nát giữa những ngón tay. Sau cùng hắn cũng bật được một que. Diêm sinh bắt đầu nóng lên, bén lửa phần gỗ chậm chậm khiến Laurent càng bồn chồn hơn. Trong ánh sáng nhợt nhạt xanh xao của diêm sinh, dưới những tia sáng lung linh nhảy nhót, hắn tưởng như hiện rõ những hình thù quái gở. Rồi que diêm nổ lét đét, ánh sáng trở nên màu trắng và rõ ràng. Laurent nhẹ mình, thân trọng tiến tới trong khi canh chừng không để mất lửa. Khi đi qua trước tầng hầm, hắn dựa sát vào tường đối diện, có một đám tối làm hắn khiếp sợ. Sau đó hắn nhanh nhẹn leo lên vài bậc phân cách hắn với phòng quản lý, và tự cho là mình thoát nạn khi cầm được ngọn nến. Hắn leo lên những tầng khác nhẹ nhàng hơn, giờ cao cây nến soi sáng mọi góc tối hắn phải đi qua. Những bóng đen to lớn kỳ dị tới tới lui lui khi đang ở trong cầu thang với một tia sáng khiến hắn tràn ngập một nỗi khó chịu mơ hồ, chúng nổi lên rồi đột ngột nhòa đi trước mặt hắn.

Khi ở trên tầng thượng, hắn mở cửa phòng và nhanh chóng khép lại. Việc bận tâm đầu tiên của hắn là nhìn dưới gầm giường, khám xét tỉ mỉ căn phòng, để xem liệu có ai ẩn núp trong đó không. Hắn đóng cửa sổ mái khi nghĩ rằng ai đó có thể xuống đây qua lối đó. Sau khi đã thu xếp đầu đó xong xuôi, hắn cảm thấy yên tâm hơn. Hắn cởi quần áo mà trong lòng ngạc nhiên về sự nhát gan của mình. Cuối cùng hắn mỉm cười tự cho mình trẻ con. Hắn chưa từng sợ hãi và không thể giải thích cơn hoảng loạn bất ngờ đó.

Hắn đi nằm. Khi đã ấm áp trong chăn, hắn lại nghĩ về Thérèse mà nỗi sợ hãi đã làm hắn quên đi. Cặp mắt khư khư nhắm lại để tìm giấc ngủ, nhưng bất chấp hắn, những ý tưởng chùng chùng như vẫn hoạt động, chúng bám riết hắn, nối kết với nhau, luôn luôn bày cho hắn thấy những mối lợi nếu hắn gấp rút kết hôn. Thỉnh thoảng, hắn trở mình, nhủ thầm "Đừng suy nghĩ nữa, hãy ngủ thôi. Mình phải dậy tám giờ sáng mai để đến sở làm". Và hắn cố gắng để đắm mình vào giấc ngủ. Những ý nghĩ nối nhau quay trở lại, hoạt động ngấm ngấm của các lập luận lại tiếp diễn. Chẳng mấy chốc hắn chìm vào một thứ mộng mị nhức buốt, trải ra trong sâu thẳm trí não của

hắn sự tất yếu của đám cưới, những lý lẽ mà lòng tham muốn và sự thận trọng của hắn thay phiên nhau đưa ra để ủng hộ hay chôn đốì việc chiếm hữu Thérèse.

Không thể ngủ được, sự trần trọc làm thân xác hắn rất buốt, hắn bèn nằm ngửa ra, mắt mở thật to, mặc cho đầu óc tràn đầy hồi ức về thiếu phụ. Sự quân bình đã đổ vỡ, cơn sốt hâm hấp ngày nào lại giày vò hắn. Hắn có ý muốn chồm dậy, quay trở lại ngõ Cầu Mới. Hắn sẽ tự mình mở chấn song sẽ đập cánh cửa nhỏ ở Cầu thang và Thérèse sẽ tiếp hắn. Với ý nghĩ đó, máu hắn dồn lên cổ.

Cơn mộng mị của hắn sáng rõ đáng ngạc nhiên. Hắn thấy mình ở trên phố, nhanh bước dọc theo những dãy nhà và hắn nhủ thầm "Mình đi ngang đại lộ, băng qua ngã tư này để đến nhanh nhất". Rồi song cửa của ngõ rít lên kéo kẹt, hắn đi theo hành lang hẹp, tối tăm và vắng vẻ, lấy làm sung sướng là có thể lên đến chỗ của Thérèse mà không bị bà hàng nữ trang giả bắt gặp, đoạn hắn tưởng như mình ở trên lối đi, trên chiếc cầu thang nhỏ nơi hắn qua lại quá thường xuyên. Ở đó, hắn cảm nhận những niềm vui nóng bỏng ngày trước, nhớ lại những nỗi khiếp sợ ngọt ngào, những khoái lạc xót xa của việc ngoại tình. Những ký ức trở thành thực tế xúc động đến mọi giác quan, hắn ngửi thấy mùi vị nhạt nhẽo của hành lang, hắn sờ soạng những bức tường nhộp nhúa, hắn nhìn thấy bóng tối bần thiêu lê lét trên đó. Và hắn bước lên từng bậc thang, thở hào hển, dong tai nghe ngóng, kìm nén những ham muốn khi sợ sệt đến với người đàn bà hắn thêm khát. Cuối cùng hắn cào cửa, cửa mở Thérèse ở đó đang đợi hắn trong bộ váy mặc trong trắng toát.

Những ý nghĩ đó diễn ra trước mặt hắn bằng những cảnh tượng thực. Mắt đắm đắm vào bóng tối, hắn nhìn. Khi đi hết các đường phố, sau khi đã vào ngõ và leo lên cầu thang nhỏ, hắn tin là mình nhận ra Thérèse, nồng nàn và xanh xao, hắn nhảy ra khỏi giường ngay, thì thầm "Mình phải đến đó ngay, cô ta đang chờ mình". Cử động thành linh của hắn vừa làm xua đi ảo giác, hắn cảm thấy cái lạnh của nền gạch, hắn sợ. Đứng bất động một lúc, đôi chân trần, hắn lắng tai. Dường như hắn nghe tiếng động ở thềm cầu thang. Nếu đi đến chỗ Thérèse, hắn buộc một lần nữa phải đi qua trước cửa tầng hầm ở dưới, ý nghĩ đó gây cho hắn một cơn rùng mình mạnh chạy dọc sống lưng. Nỗi khiếp sợ lại xâm chiếm hắn, một nỗi khiếp sợ ngây dại và trì nặng. Hắn hoang mang nhìn căn phòng của mình, thấy những mảng sáng trắng nhợt lướt thành vệt, thế là nhẹ nhàng, với sự thận trọng đầy nôn nóng lo âu, hắn leo lên giường trở lại và ở đó hắn cuộn người giấu mình như để lẩn tránh một vũ khí, một con dao đang đe dọa hắn.

Máu hắn dồn mạnh lên cổ, và cổ như nung đốt hắn. Hắn đưa tay giữ lấy cổ, cảm thấy được dưới những ngón tay vết sẹo mà Camille đã phập vào. Hắn hầu như quên bém đi vết cắn này. Hắn khiếp đảm khi gặp lại nó trên da, và tưởng như nó đang gặm nhấm da thịt hắn. Hắn rút bàn tay ra ngay để không cảm giác nó nữa, nhưng hắn vẫn luôn cảm thấy, nó đang ngấu nghiến, khoét sâu vào cổ. Thế là hắn muốn cào nhẹ vào nó bằng đầu ngón tay, sự đau rất dữ dội gia tăng. Để không làm tróc da, hắn kẹp chặt hai bàn tay giữa hai đầu gối gấp lại. Cứng đờ, đau rát, hắn nằm đó, với chiếc cổ bị gặm mòn, răng lập cập vì sợ hãi.

Giờ đây những ý nghĩ của hắn cứ lẩn quẩn về Camille, với sự giày vò ghê gớm. Cho đến lúc đó, người chết trôi chưa hề quấy rối những đêm tối của Laurent. Và chính ý nghĩ về Thérèse đã mang bóng ma của người chồng đến. Kẻ giết người không dám mở mắt ra nữa, hắn sợ nhận ra nạn nhân trong một góc phòng. Trong một lúc, hắn thấy như thể chỗ nằm của hắn lay động khác thường, hắn tưởng như Camille đang ẩn núp dưới giường, và chính gã động dậy như thể để hất hắn xuống rồi cầu xé hắn. Hoảng hốt, tóc dựng ngược lên đầu, hắn bầu chặt tấm nệm, tưởng như sự rung lắc ngày càng dữ dội hơn.

Rồi hắn cảm thấy chiếc giường không động dậy nữa. Hắn nảy sinh một phản ứng. Hắn ngồi dậy, thấp nển, lòng tự cho là mình ngu ngốc. Để làm dịu cơn sốt, hắn nốc cạn một ly nước thật lớn.

- Mình đã sai lầm khi đi uống ở quán rượu - hắn suy nghĩ - Đêm nay không biết mình thế nào

ấy. Thật ngu dốt. Mai mình sẽ mệt phờ ở sở làm mất thôi. Phải ngủ ngay lập tức, khi đặt lưng xuống, và đừng nghĩ ngợi lung tung, chính cái đó làm mình mất ngủ.. Ngủ thôi.

Hắn lại thối tắt nện, vùi đầu vào gối còn hơi mát, cương quyết không suy nghĩ nữa, không sợ mệt nữa. Sự mệt mỏi bắt đầu làm giãn ra những sợi thần kinh của hắn.

Hắn không ngủ được giấc ngủ bình thường, nặng nề và hùng hục, hắn từ từ chìm vào một giấc ngủ chập chờn lơ mơ. Hắn dờ dẩn, như chìm vào trạng thái mù người êm dịu và khoái lạc. Hắn cảm giác được cơ thể trong khi thiu thiu ngủ, trí óc hắn vẫn tỉnh táo trong thể xác tê liệt. Hắn xua đuổi những ý nghĩ kéo đến, hắn đề phòng sự tỉnh giấc. Rồi khi đã tê mê, khi sức lực rời bỏ hắn và ý chí lẫn tránh hắn, những ý nghĩ dần dần quay trở lại, từng ý một, xâm chiếm trở lại cơ thể đã suy yếu của hắn. Những cơn mộng mị lại bắt đầu. Hắn đi lại con đường đã chia cách hắn với Thérèse: hắn bước xuống chạy ngang qua tầng hầm và ở ngoài đường, hắn đi theo tất cả những con đường mà ngày trước hắn đã đi, lúc hắn nằm mơ hai mắt mở to, hắn đi vào ngõ Cầu Mới, leo lên cầu thang nhỏ và cảo cửa phòng. Nhưng thay vì là Thérèse, thay vì thiếu phụ với váy mặc trong màu trắng, ngực để trần, lại là Camille mở cửa cho hắn, Camille như hắn thấy ở nhà xác, xanh khurót, biến dạng khủng khiếp. Xác chết dang tay ra với hắn, với một cái cười ghê tởm trong khi lộ ra chót lưỡi đen sẫm giữa màu trắng của hai hàm răng.

Laurent vùng la lên và giật nảy mình tỉnh giấc. Người hắn ướt đầm mồ hôi lạnh ngắt. Hắn kéo chăn trùm mắt nguyên rửa trong khi giận dữ với chính mình. Hắn muốn ngủ lại.

Hắn ngủ trở lại như trước, một cách chậm chạp, lại sự trì nặng xâm chiếm hắn, và lúc ý chí một lần nữa rời bỏ hắn trong sự bạc nhược của giấc ngủ chập chờn, hắn lại đi, lại quay về chỗ mà cái ý nghĩ khur khur của hắn dẫn dắt, hắn chạy để gặp Thérèse, và lại lần nữa chính người chết trôi ra mở cửa cho hắn.

Hoảng loạn, con người khốn khổ ngồi dậy. Hắn muốn làm tất cả để xua đuổi cơn mơ đeo đẳng này. Hắn ước ao một giấc ngủ kịp để đề bẹp những ý nghĩ của hắn. Chừng nào hắn giữ được tỉnh táo, hắn đủ sức mạnh để xua đuổi bóng ma nạn nhân của hắn, nhưng từ lúc không làm chủ được trí óc, thì nó dẫn hắn đến nỗi sợ hãi trong lúc dẫn hắn đến với niềm khoái cảm.

Hắn cố gắng ngủ lại lần nữa. Thế là nối tiếp nhau trạng thái thiu thiu ngủ đầy khoái cảm và sự tỉnh giấc đột ngột và đau xé. Trong sự bướng bỉnh điên tiết, luôn luôn hắn đi đến với Thérèse và luôn luôn hắn cụng đầu vào xác chết của Camille. Hơn mười lần lặp đi lặp lại, hắn trở lại con đường, bước đi mà thân xác hùng hục, theo cùng một lối đi, có cùng những cảm giác làm cùng những động tác, với sự chính xác chỉ li, và cũng hơn mười lần, hắn thấy kẻ chết trôi dang tay ôm lấy hắn, khi hắn đưa tay để choàng lấy và ghì chặt người tình của mình. Cùng cái kết cục thảm họa đó mỗi lần lại đánh thức hắn, thở hỗn hển và bấn loạn, nhưng không làm chán nản lòng ham muốn của hắn, vài phút sau, từ khi hắn ngủ trở lại, sự thèm muốn làm quên đi xác chết đang chờ đợi hắn, và thúc hắn chạy tìm lần nữa cái thân thể nồng nàn và mềm mại của một người đàn bà. Trong một tiếng đồng hồ, Laurent sống trong một chuỗi những ác mộng như thế, trong cái giấc mơ tệ hại không ngừng lặp đi lặp lại và không thôi bất ngờ mà mỗi lần giật mình, nó giày vò hắn trong một nỗi hoảng loạn nhức buốt hơn.

Lần chấn động sau cùng, dữ dội, đau đớn đến nỗi hắn quyết định chồm dậy, không chống chọi thêm nữa. Ngày đã đến, một làn ánh sáng xám xịt và ủ ê luồn qua cửa sổ mái cắt bầu trời thành một ô vuông trắng trắng màu tro.

Laurent thay quần áo chậm chạp, lòng âm ỉ bức bối. Hắn phẫn nộ vì đã không ngủ được, vì chịu thua một nỗi sợ hãi mà giờ đây hắn xem là trò trẻ con. Hắn vừa tròng chiếc quần vào và vươn vai, xoa bóp tay chân, hắn đưa tay xoa bộ mặt bơ phờ và u ám vì một đêm lên cơn sốt. Rồi hắn lẩm bẩm.

- Lẽ ra mình không nên nghĩ đến mọi chuyện đó, mình đã ngủ được, đã tươi tỉnh và sáng khoái vào lúc này... Chà! Nếu tối qua, Thérèse muốn, nếu Thérèse đã ngủ với mình...

Ý nghĩ về Thérèse giúp hắn tránh được nỗi sợ hãi làm hắn yên tâm đôi chút. Tự thâm tâm, hắn e ngại phải trải qua những đêm tương tự như đêm hắn vừa chịu đựng này.

Hắn vốc nước rửa mặt rồi chải sơ qua đầu tóc. Việc rửa ráy qua loa này làm tươi tỉnh đầu óc và tiêu tan những lo sợ còn sót lại. Hắn lý sự lung tung và không cảm thấy gì nữa ngoài nỗi mệt mỏi quá thể khắp tứ chi.

- Dù sao mình đâu phải nhát gan - hắn tự nhủ khi ăn bận xong xuôi - Mình cũng khá coi thường Camille đấy chứ... Thật vô lý khi cho rằng con ma khốn khổ đó ở dưới gầm giường mình. Bây giờ thì có thể đêm nào mình cũng sẽ tưởng ra chuyện đó... Dứt khoát là mình phải kết hôn càng sớm càng tốt. Khi Thérèse ôm mình trong vòng tay, mình sẽ ít nghĩ đến Camille. Nàng sẽ hôn lên cổ mình, và mình không còn cảm thấy cái đau rất dữ dội nữa... Hãy nhìn vết cắn xem sao...

Hắn ghé gần tấm gương, chìa cổ ra và ngắm nghía. Vết sẹo màu hồng nhạt. Laurent khi nhận rõ đầu răng của nạn nhân, cảm thấy một nỗi xúc động nào đó khiến máu bốc lên đầu, và khi ấy hắn nhận ra một hiện tượng lạ. Vết sẹo ửng đỏ do máu dồn lên, nó trở nên sống động và rướm máu, nổi hẳn lên đỏ lòm trên chiếc cổ trắng mập mạp. Cùng lúc, Laurent có cảm giác nhói buốt, như thể người ta lấy kim châm vào vết thương. Hắn vội vàng kéo cao cổ áo.

- Thây kệ! - hắn tiếp tục - Thérèse sẽ chữa lành nó... Vài cái hôn thì... Mình ngu thật khi nghĩ tới những chuyện tào lao này..

Hắn đội mũ và đi xuống. Hắn cần hít thở không khí, cần bước đi. Khi băng ngang trước cửa tầng hầm, hắn mỉm cười, dù sao hắn cũng tin tưởng vào sự chắc chắn của chiếc móc khoá lại cánh cửa này. Ra đến bên ngoài, hắn đi những bước chậm rãi, trong không khí mát mẻ của buổi bình minh, trên những vỉa hè vắng vẻ. Đã vào khoảng năm giờ sáng.

Laurent trải qua một ngày tệ hại. Hắn phải chống chọi với sự buồn ngủ nặng trĩu xâm chiếm lấy hắn vào buổi chiều ở sở làm. Đầu hắn nặng trĩu và đau nhức, cứ gục xuống bất chấp hắn, và hắn phải ngẩng lên thành lĩnh khi nghe thấy bước chân của một trong những ông sếp. Sự chống chọi này, những cơn choáng váng này cuối cùng đã làm rã rời tay chân hắn, gây ra những nỗi lo lắng không chịu nổi.

Buổi tối, mặc cho mệt mỏi, hắn muốn đến gặp Thérèse. Hắn thấy nàng lên cơn sốt cũng trĩu nặng mệt mỏi như hắn.

- Thérèse tội nghiệp của chúng ta đã trải qua một đêm tồi tệ - bà Raquin nói khi hắn đã ngồi xuống - Có vẻ như nó bị bóng đè, mất ngủ ghê gớm.. Nhiều lần, tôi nghe nó kêu la. Sáng này, nó ngã bệnh hẳn.

Trong lúc người cô nói, Thérèse nhìn Laurent chăm chú. Có lẽ họ đã đoán ra những nỗi khiếp sợ như nhau, bởi có cùng một cơn co giật thần kinh lướt qua trên khuôn mặt họ. Họ ngồi đó đối mặt nhau cho đến mười giờ, nói những chuyện tầm phào, thấu hiểu nhau, cả hai đồng loạt trong ánh mắt là đẩy nhanh thời điểm họ kết hợp lại với nhau để chống kẻ chết trôi.

Chương 18

Và Thérèse cũng được bóng ma Camille viếng thăm, trong đêm lên cơn sốt đó.

Đề nghị cháy bỏng của Laurent về một cuộc hẹn hò sau hơn một năm hò hững đã đột nhiên kích thích nàng. Thân xác đã bắt đầu nung nấu, khi một mình nằm đó, nàng ngẫm nghĩ đám cưới cần phải nhanh chóng tiến hành. Thế rồi, giữa lúc bị giày vò vì mất ngủ, nàng thấy người chết trôi trôi dậy. Cũng như Laurent, nàng quặn thắt trong sự ham muốn và khiếp sợ, và cũng như hắn, nàng nhủ thầm rằng sẽ không còn sợ hãi nữa, sẽ không cảm thấy những đau đớn như vậy một khi nàng ôm người tình trong vòng tay.

Cùng một lúc đã nảy sinh nơi người đàn bà này và người đàn ông kia, một thứ rối loạn thần kinh mang họ trở về, trong pháp phùng khiếp sợ, với cuộc tình ghê gớm của họ. Họ run lên cũng những nỗi run rẩy con tim họ bằng một thứ tình tương thân thống thiết đã siết chặt họ lại với nhau trong cùng những nỗi lo âu. Từ đó họ có cùng một thể xác duy nhất và một tâm hồn duy nhất để hưởng thụ và để đau khổ. Sự đồng nhất, sự liên thông lẫn nhau này là một sự kiện tâm lý và sinh lý thường xảy ra ở những người mà những chấn động thần kinh rộng lớn đã tác động mãnh liệt đến nhau.

Trong hơn một năm trời, Thérèse và Laurent mang nhẹ sợi dây xích cột chặt tứ chi họ, ràng buộc họ với nhau. Trong sự suy sụp theo sau cơn khủng hoảng gay gắt của việc giết người, trong sự ghê gớm và những nhu cầu yên ổn và lãng quên sau đó, hai kẻ khốn khổ có thể tin rằng họ được tự do, rằng sợi dây sắt không còn trói buộc họ nữa, sợi xích chùng ra kéo lê trên đất, còn họ thì nghỉ ngơi. Bị tác động bởi một thứ mê sung sướng, họ tìm kiếm yêu đương ở chỗ khác, để sống với một sự quân bình khôn ngoan. Nhưng đến ngày mà các sự kiện thúc đẩy, họ đã đến với nhau để lần nữa trao cho nhau những lời lẽ nồng nàn, sợi xích căng ra mãnh liệt, họ đón nhận một chấn động như thế, đến nỗi họ mãi mãi cảm thấy bị buộc chặt vào nhau.

Kể từ hôm sau, Thérèse bắt tay vào việc, âm thầm tác động để đám cưới của mình với Laurent hình thành. Đó là công việc khó khăn, đầy hiểm họa. Đôi tình nhân lo sợ phạm phải sự bất cẩn, đánh thức những nghi ngờ, đột ngột bày ra cho thấy lợi ích họ có được từ cái chết của Camille. Hiểu rằng không thể đề cập đến đám cưới, họ quyết định một kế hoạch khôn khéo ở chỗ làm cho những gì họ không dám đòi hỏi được chính bà Raquin và những vị khách ngày thứ năm tự đề nghị. Vấn đề chỉ là đưa ra ý tưởng về sự tái giá của Thérèse cho những người chân chất này và làm cho họ tin rằng ý tưởng đó nảy sinh từ họ và là của riêng họ.

Vở hài kịch kéo dài và khó đóng. Thérèse và Laurent mỗi người phải giữ vai phù hợp với mình, họ tiến tới với sự thận trọng cực kỳ, cân nhắc từng cử chỉ, từng lời nói nhỏ nhặt nhất. Thực ra, họ bị giày vò bởi một sự sốt ruột làm họ tê cứng và căng thẳng những dây thần kinh. Họ sống giữa một sự bứt rứt triền miên, phải thật hèn hạ để tự buộc mình ra vẻ tươi cười và thanh thản.

Nếu họ không vội vã kết thúc chuyện đó, chỉ là vì họ không thể sống chia cách và cô đơn được nữa. Từng đêm kẻ chết trôi viếng thăm họ. Cơn mất ngủ đặt họ nằm trên chiếc giường ủ thán nóng rực và tra tấn họ với những chiếc kềm nung đỏ. Tình trạng căng thẳng thần kinh mà họ trải qua còn kích động cơn sôi sục trong máu họ mỗi tối khi dựng lên trước họ những ảo giác kinh hoàng. Thérèse, khi hoảng hốt đến, không dám lên phòng mình nữa. Nàng cảm thấy những lo âu nhức buốt khi phải giam mình cho đến tận sáng sớm trong gian phòng rộng lớn đó, nó toả ra những luồng sáng kỳ dị và hung húc bóng ma từ lúc ánh sáng tắt đi. cuối cùng

nàng để cây nến cháy sáng, vì không muốn ngủ nữa, để luôn luôn giữ đôi mắt mở to. Và khi sự mệt mỏi làm sụp mí mắt, nàng thấy Camille trong bóng tối, giật nảy người mở mắt trở lại. Buổi sáng, nàng lê lết, kiệt quệ, chỉ ngủ được vài tiếng ban ngày. Về phần Laurent, hẳn rõ ràng đã trở nên nhát gan kể từ buổi tối hắn sợ hãi đi ngang qua cánh cửa tầng hầm. Ngày trước, hắn sống với lòng tự tin theo bản năng thú vật, giờ đây, một tiếng động nhỏ cũng làm hắn run bắn lên, mặt tái mét, như một đứa bé. Một cơn rùng mình bất chợt vì khiếp sợ lay động tứ chi hắn, và không lìa bỏ hắn nữa. Ban đêm, hắn khốn khổ còn hơn Thérèse, nỗi sợ hãi trong cái cơ thể mềm nhão và hèn nhát này dẫn đến nỗi đau xót sâu xa. Hắn nhìn ngày trôi qua với nỗi lo sợ cuồng cuồng. Đã nhiều phen hắn không muốn trở về nhà, suốt đêm bước đi giữa đường phố hoang vắng. Một lần hắn ở lại dưới chân một chiếc cầu đến sáng, dưới cơn mưa xối xả, ở đó hắn ngồi xồm, lạnh cóng, không dám trỗi dậy để ngược lên bến cảng, trong gần sáu giờ đồng hồ hắn nhìn dòng nước bắn trôi đi trong bóng đêm nhờ nhờ trắng. thỉnh thoảng, nỗi khiếp sợ đè bẹp hắn sát mặt đất ẩm ướt, dường như hắn trông thấy trôi theo dòng nước những vệt dài của những kẻ chết trôi. Khi sự mệt mỏi đẩy hắn trở về nhà, hắn tự giam mình trong đó kỹ càng, ở đó hắn giầy giụa cho đến bình minh, giữa cơn sốt ập tới ghê tởm. Cùng một cơn ác mộng trở lại dai dẳng, hắn tưởng mình ngã vào vòng tay nóng bỏng của Thérèse thì lại là đôi cánh tay lạnh toát và nhom nhóp của Camille, hắn mơ người tình làm hắn chết ngạt trong sự ôm ghì nồng ấm thì sau đó lại là kẻ chết trôi siết chặt hắn vào bộ ngực thối rữa của gã, trong một cái hôn băng giá. Những cảm giác đó đột ngột xen kẽ nhau những khoái lạc và ghê tởm, những tiếp xúc nối tiếp nhau của da thịt nóng bỏng tình yêu và thể xác lạnh lẽo, nhão ra vì bùn đất khiến hắn thổ hổn hển và run lấy bầy, rên rỉ và lo buồn.

Và từng ngày, nỗi khiếp sợ của đôi tình nhân càng lớn lên, từng ngày, những cơn ác mộng càng đè nặng họ, càng khiến họ hóa rồ thêm. Họ chỉ còn trông cậy vào những nụ hôn để thanh toán cơn mất ngủ. Vì thận trọng, họ không dám cho nhau những cuộc hẹn hò, họ chờ đợi ngày cưới như một ngày cứu rỗi theo sau nó là một đêm hạnh phúc.

Chính vì thế họ muốn lấy nhau bằng tất cả lòng mong mỏi để cảm thấy được một giấc ngủ bình yên. Trong những giờ phút dừng dưng, họ đã do dự, mỗi người quên đi những lý do ích kỷ và đam mê như đã tan biến sau khi thúc đẩy cả hai đến chỗ giết người. Cơn sốt một lần nữa thiêu đốt họ, họ nhận ra, trong tận cùng nỗi đam mê và lòng ích kỷ của mình, những lý do đầu tiên đã thuyết phục họ giết chết Camille, để sau đó hưởng thụ niềm vui mà theo họ được bảo đảm bằng một cuộc hôn nhân hợp pháp. Mặt khác, chính vì một sự tuyệt vọng mơ hồ mà họ đi đến quyết định sau cùng là lấy nhau công khai. Trong thâm tâm họ có sự e sợ. Ước muốn của họ run rẩy. Như thể họ ghé vào nhau, như trên một vực thẳm mà nỗi khiếp sợ níu kéo họ lại, họ chịu khuất phục lẫn nhau, vượt lên bản thân, bám víu, cầm lặng, trong khi nổi bàng hoàng, một khoái cảm ác nghiệt làm mờ dần tay chân, khiến họ trở nên điên rồ trong sự sa ngã. Nhưng đối diện với thời điểm hiện tại, với sự chờ đợi trong lo âu và những thèm khát trong sợ hãi, họ cảm thấy sự cần thiết không cưỡng được để mù quáng, để mơ tưởng về một tương lai hạnh phúc yêu đương và lạc thú yên tĩnh. Càng run rẩy khi đối diện với nhau, họ càng khiếp sợ cái vực thẳm mà họ sắp lao xuống đáy, và càng tự mình tìm kiếm những lời hứa hẹn hạnh phúc, tự bày ra trước họ những sự kiện không cưỡng được sẽ tất yếu đưa họ đến với cuộc hôn nhân.

Thérèse chỉ mong mỏi lấy nhau bởi nàng sợ hãi và cơ thể nàng đòi hỏi những món trớn thô bạo của Laurent. Nàng bị giầy vò bởi một cơn động kinh khiến nàng như rồ dại. thực ra, nàng không mấy lý luận, nàng lao vào đam mê, lý trí xáo trộn bởi những cuốn tiểu thuyết nàng vừa đọc, thể xác bức xúc bởi những cơn mất ngủ tai ác khiến nàng thức trắng mắt từ nhiều tuần qua.

Laurent với một tính khí thô lậu hơn, trong khi nhượng bộ cho nỗi khiếp sợ và thèm khát, hắn lảng nghe sự phán quyết của mình. Để kiểm nghiệm rõ đám cưới là cần thiết và cuối cùng mình hoàn toàn hạnh phúc, để triệt tiêu những nỗi e sợ mơ hồ đeo đẳng, hắn xét lại mọi tính toán khi trước. cha hắn, người nông dân xứ Jeufesses cứ khẳng khẳng không chịu chết, hắn nhủ thăm gia tài thừa kế có thể phải mất nhiều thời gian chờ đợi, thậm chí hắn sợ là của thừa kế đó

sẽ vượt khỏi tay hắn và chui vào túi của một trong những anh em họ của hắn, một chàng trai to lớn cuốc đất trong sự hài lòng hết mực của ông già Laurent. Còn hắn, hắn luôn luôn bận cùng, sống thiếu đàn bà trong một buồng áp mái, ngủ đã tệ hại, ăn uống cũng tệ hại hơn. Và lại, hắn đã tính không làm lung suốt đời, hắn bắt đầu đặc biệt chán ngấy sở làm, công việc nhẹ nhàng giao phó cho hắn đã trở nên nặng trĩu vì tính lười biếng của hắn. Kết quả của những suy nghĩ của hắn bao giờ cũng là hạnh phúc tốt cùng nằm ở chỗ không làm gì cả. Thế là hắn nhớ ra mình trần nước Camille là để cưới Thérèse và sau đó không động tay chân gì ráo. Đã hắn, ước muốn độc chiếm người tình đã chiếm nhiều chỗ trong ý tưởng tội ác của hắn, nhưng niềm hy vọng được thế chỗ Camille, được chăm sóc như gã, được nếm trải hạnh phúc từng giờ từng phút có thể đã dẫn dắt hắn nhiều hơn đến chỗ giết người. Nếu chỉ độc nổi đam mê đã thúc đẩy hắn, có lẽ hắn đã không tỏ ra hèn nhát đến thế, thậm trọng đến thế. Sự thật là hắn tìm kiếm sự bảo đảm, qua việc sát nhân, sự bình yên và nhàn hạ của cuộc sống hắn, sự thoả mãn vững bền những dục vọng của hắn. Tất cả những ý nghĩ này, được thừa nhận hay trong vô thức, đã trở lại với hắn. Hắn lập đi lập lại để tự khích lệ là a đến lúc hưởng lợi được chờ đợi từ cái chết của Camille. Và hắn vạch ra trước mắt những lợi ích, những hạnh phúc của cuộc sống tương lai. Hắn sẽ bỏ sở làm, hắn sẽ sống trong một sự lười nhác ngọt ngào, hắn ăn, hắn uống, hắn ngủ chán chê, hắn sẽ luôn luôn có trong tay một người đàn bà nồng nàn để tái lập sự quân bình của dòng máu và những sợi thần kinh của hắn, chẳng bao lâu hắn sẽ thừa kế bốn mươi mấy ngàn francs của bà Raquin, bởi bà già khốn khổ đó đang chết dần từng ngày, sau cùng, hắn sẽ tạp lập một cuộc đời chỉ toàn hạnh phúc, hắn sẽ quên đi tất cả. Từng giờ từng phút, kể từ khi cuộc hôn nhân được quyết định giữa Thérèse và Laurent, hắn cứ nhủ thầm những chuyện đó, hắn còn tìm kiếm thêm những mối lợi, và hắn hoàn toàn vui sướng, khi tin rằng mình đã tìm ra, một lý lẽ mới, rút ra từ lòng ích kỷ của hắn, nó buộc hắn phải kết hôn với goá phụ của kẻ chết trôi. Nhưng hắn hoài công cố gắng hy vọng, hoài công mơ tưởng một tương lai dư thừa lười nhác và khoái lạc, hắn luôn luôn cảm giác những cơn rùng mình bất thần làm buốt da, thỉnh thoảng hắn vẫn cảm thấy một nỗi lo âu bóp nghẹt niềm vui nơi cổ họng hắn.

Chương 19

Dù sao, công việc âm thầm của Thérèse và Laurent cũng mang đến kết quả. Thérèse tỏ thái độ ủ ê và tuyệt vọng sau vài ngày đã làm cho bà Raquin lo lắng. Bà hàng xóm già muốn biết điều gì đã khiến cô cháu gái buồn bã như thế. Lúc đó, thiếu phụ đóng vai trò một goá phụ chưa khuây với một sự khéo léo tuyệt vời, nàng nói về sự buồn phiền, suy sụp, đau đớn thần kinh một cách mơ hồ, không có gì rõ ràng cả. Khi người cô hỏi dồn, nàng trả lời mình rất khỏe, rằng không biết cái gì đè nặng như vậy, rằng nàng khóc mà không biết tại sao. Rồi sau đó những cơn ghệt thở liên miên, những nụ cười héo hắt và ngao ngán, những lúc im lặng nặng trĩu sự trống trải và tuyệt vọng. Đứng trước thiếu phụ trầm uất, cổ vể như chết lần hồi vì một bệnh chứng không rõ, bà Raquin cuối cùng cực kỳ hoảng sợ, bà không còn ai trên đời ngoài cô cháu gái, bà cầu khẩn Chúa mỗi tối mang sự bình yên đến cho đứa con này để nó còn vượt mặt cho bà. Một chút ích kỷ chen vào tình yêu cuối cùng của tuổi già. Bà cảm thấy xúc động bởi nguồn an ủi nhỏ nhoi giúp bà gượng sống, khi trong bà nảy sinh ý nghĩ có thể mất Thérèse và chết cô độc trong tận cùng cái cửa tiệm ẩm thấp của ngõ hẻm này. Từ đó, bà không rời mắt khỏi cô cháu gái, bà quan sát trong lo sợ những cơn buồn bã của thiếu phụ, tự hỏi mình có thể làm gì tốt đẹp để chữa lành những nỗi tuyệt vọng căm lạng kia.

Trong hoàn cảnh nghiêm trọng như thế, bà nghĩ rằng nên hỏi ý kiến người bạn già Michaud của mình. Một buổi tối thứ năm, bà giữ ông lão ở lại cửa tiệm và thổ lộ với lão những lo sợ của mình.

- Chính thế - ông già trả lời với sự thô lỗ thẳng thừng của nghề nghiệp cũ - Tôi nhận ra từ lâu Thérèse hờn dỗi, và tôi rất biết tại sao cô ấy có bộ mặt võ vàng và buồn rầu như thế.

- Ông biết tại sao à? - bà hàng xóm nói - Nói mau xem, nếu chúng ta có thể chữa được cho nó!

- Ồ, chuyện chữa trị dễ ợt! - Michaud cười tiếp lời - Cháu gái của bà buồn, bởi cô ta cô đơn trong căn phòng của mình buổi tối, hai năm rồi còn gì. Cô ta cần một anh chồng, cái đó thấy rõ trong mắt cô nàng.

Sự thẳng thắn thô bạo của ông cấm kỳ cựu làm bà Raquin đau nhói. Bà nghĩ rằng vết thương luôn rướm máu trong bà, kể từ tai nạn kinh hoàng ở Saint Ouen thì nó vẫn còn sống động, vẫn còn dữ dội trong đáy lòng thiếu phụ. Con trai bà chết đi, dường như đối với bà, không thể có người chồng nào nữa cho đứa cháu gái. Thế mà Michaud lại khẳng định, với một tiếng cười hô hố, rằng Thérèse ngã bệnh vì muốn chồng.

- Hãy gả chồng cho cô ta càng sớm càng tốt - lão nói trong khi ra về - nếu bà không muốn thấy cô ấy héo hon cả người. Đó là ý kiến của tôi, bà bạn thân mến à, rồi tốt đẹp thôi, hãy tin tôi đi.

Bà Raquin không thể quen ngay với ý tưởng là con trai bà đã bị lãng quên. Ông già Michaud thậm chí không nhắc tới cái tên Camille, và ông ta bắt đầu bỡn cợt khi nói đến căn bệnh già mao của Thérèse. Bà mẹ tội nghiệp hiểu rằng chỉ một mình bà trong tận đáy lòng còn giữ kỷ niệm sống động về đứa con thân yêu. Bà khóc, với bà dường như Camille vừa chết lần thứ hai. Rồi khi đã khóc thoả thuê, mệt mỏi vì nuối tiếc, bà không cưỡng được sự nghĩ ngợi đến những lời lẽ của Michaud. Bà tập quen với ý tưởng mua một chút hạnh phúc với giá một cuộc hôn nhân, mà trong sự nhay cảm của ký ức, bà sẽ một lần nữa giết chết đứa con trai của mình. Trong bà nảy sinh sự hèn nhát khi một mình đối diện với Thérèse, ủ ê và nặng trĩu, giữa cái im lặng băng giá của cửa hiệu. bà không có đầu óc cứng nhắc và khô khan để mang lấy một niềm

vui chưa chút sống với nỗi tuyệt vọng vĩnh cửu, trong bà có những mềm yếu những tận tụy, những chứa chan, cả một khí chất của một phụ nữ tinh tế, trung hậu và nhã nhặn, nó thúc giục bà hãy sống trong một sự trù mẫn chân thành. Kể từ khi cô cháu gái không nổi năng, và ngồi đó, xanh khurót và suy kiệt, cuộc sống trở nên không chịu đựng nổi đối với bà, bà những muốn có được một tình cảm nồng ấm chung quanh mình, với cuộc sống, với những mơn trớn, một thứ gì đó dịu ngọt và vui vẻ giúp bà bình yên chờ đợi cái chết. Những ham muốn trong vô thức khiến bà chấp nhận kế hoạch tái giá cho Thérèse, bà thậm chí có hơi quên đi đứa con trai của mình. Trong cuộc sống không sinh khí của bà có cái gì đó như một sự thức tỉnh, như những ý chí và những bận tâm mới mẻ của trí óc. Bà kiếm một tấm chồng cho đứa cháu gái, và điều đó chiếm trọn vẹn đầu óc của bà. Sự chọn lựa một người chồng là một công việc trọng đại, bà già đáng thương còn nghĩ đến mình hơn là nghĩ đến Thérèse, bà muốn gã chồng cho Thérèse sao cho chính mình có được hạnh phúc, bởi bà hết sức lo ngại người chồng mới của thiếu phụ đến xáo trộn những giờ phút sâu cùng của tuổi già. Ý nghĩ một kẻ xa lạ can dự vào cuộc sống từng ngày của mình khiến bà sợ hãi, chỉ duy ý nghĩ đó đã ngăn chặn, đã cản trở bà nói chuyện đám cưới với cô cháu gái một cách thẳng thắn.

Trong khi Thérèse, với sự giả dối hoàn hảo đã được tôi luyện, đóng vở hài kịch buồn chán và ử rữ, Laurent giữ vai một người đàn ông nhạy cảm và ân cần. Hắn chăm chút hai người đàn bà, nhất là đối với bà Raquin, khiến bà mãn nguyện bởi sự chăm lo tế nhị của hắn.

Dần dà hắn trở nên cần thiết trong cửa tiệm, chỉ có hắn mới mang một chút vui vẻ đến với cái xó u ám tận cùng này. Khi hắn không có ở đó, buổi tối bà hàng xén già tìm kiếm quần quanh một cách khó chịu, như thể thiếu thốn cái gì đó, trong khi gần như sợ hãi phải mặt đối mặt với nỗi tuyệt vọng của Thérèse. Vả chăng, Laurent chỉ vắng mặt một tối để củng cố hơn nữa tầm ảnh hưởng của mình, hắn đến cửa hiệu mỗi ngày khi rời sở làm, và ở lại đó cho đến khi ngõ hẻm đóng cổng. Hắn đỡ dần việc mua sắm, giúp bà Raquin lúc này đi đứng khó khăn những chuyện lật vật mà bà cần. Rồi hắn ngồi đó, chuyện trò. Hắn tìm được một giọng nói diễn viên, dịu ngọt và thăm thía, mà hắn sử dụng để nịnh hót đôi tai và trái tim của bà già tốt bụng. Nhất là, hắn ra vẻ lo âu nhiều về sức khoẻ của Thérèse với tư cách bạn bè, với tư cách một người đàn ông ân cần mà tâm hồn đau đớn với nỗi đau của người khác. Đã nhiều lần, hắn giữ riêng bà Raquin, hắn làm bà khiếp đảm khi chính hắn tỏ ra hết sức lo sợ về những thay đổi, những tàn tạ mà hắn cho rằng đã nhìn thấy trên gương mặt của thiếu phụ.

- Chúng ta sớm muộn gì cũng sẽ mất cô ấy - hắn thì thầm với những giọt nước mắt pha lẫn trong giọng nói - Chúng ta không thể né tránh việc cô ấy đã ngã bệnh hẳn rồi. Ôi! Niềm hạnh phúc tội nghiệp của chúng ta, những buổi tối đẹp để yên lành của chúng ta!

Bà Raquin lắng nghe với sự lo lắng. Laurent thậm chí táo tợn đến độ nhắc đến Camille.

- Bà xem - hắn nói thêm với bà hàng xén - cái chết của người bạn khốn khổ của tôi là một cú sốc khủng khiếp đối với cô ấy. Cô ấy đã chết từ hai năm nay rồi, từ cái ngày tai hoạ cô ấy mất Camille. Không có gì an ủi được cô ấy, không có gì chữa lành cô ấy. Chúng ta đành cam chịu.

Những lời dối trá trơ tráo này khiến bà già khóc sụt sùi, kỷ niệm về đứa con khiến bà rối trí và trở nên mù quáng. Mỗi lần ai đó nhắc đến tên Camille, bà bật khóc nức nở, bà buông xuôi, ôm choàng kẻ đã gọi tên đứa con tội nghiệp của mình, Laurent đã để ý đến hiệu quả rối trí và mủi lòng mà cái tên đó đã gây ra cho bà. Hắn có thể khiến bà khóc tùy thích, làm tan nát cõi lòng bà bằng một nỗi xúc động khiến bà không nhìn rõ sự việc, và hắn tận dụng uy thế của mình để giữ bà luôn luôn mềm yếu và đau buồn trong tay hắn. Mỗi buổi tối, cho dù những phản kháng âm ỉ làm quặn thắt ruột gan, hắn vẫn đưa đẩy câu chuyện về những phẩm chất hiếm có, về con tim dịu dàng và trí tuệ của Camille, hắn tán dương nạn nhân của hắn tới một sự trâng tráo hoàn hảo. Thỉnh thoảng, khi bắt gặp ánh mắt của Thérèse đăm đăm lạ lùng nhìn vào mắt hắn, hắn rùng mình, cuối cùng chính hắn cũng tin vào mọi chuyện tốt đẹp mà hắn nói về kẻ chết trôi. Thế là hắn im bật, đột nhiên cảm thấy một sự ghen tức ghê gớm, sợ rằng goá phụ chỉ

yêu cái gã hăn đã ném xuống nước và giờ đây lại ca ngợi hết lời với một niềm tin ảo giác. Trong suốt câu chuyện, bà Raquin đầm đìa nước mắt, không thấy gì cả chung quanh bà. Vừa khóc bà vừa nghĩ ngợi Laurent là một trái tim nhân ái và độ lượng, chỉ có hăn mới nhớ tới con mình, chỉ có hăn mới còn nói về nó bằng một giọng rung cảm xúc động. Bà chùi nước mắt, nhìn người thanh niên với một lòng âu yếm vô hạn, bà yêu thương hăn như là đứa con ruột của mình.

Một buổi tối thứ năm, Michaud và Grivet đã có mặt ở phòng ăn khi Laurent bước vào. Hăn đến gần Thérèse và với một vẻ lo lắng dịu dàng, hỏi thăm nàng về tình hình sức khỏe. Hăn ngồi một lúc bên cạnh nàng, để trước mắt những người ở đó, hăn đóng vai một người bạn triu mến và ái ngại. Đang khi hai người trẻ tuổi ngồi gần bên nhau, trao đổi đôi lời, Michaud quan sát họ, nghiêng người nói nhỏ với bà hàng xóm già trong khi chỉ về phía Laurent.

- Này, đó là người chồng cần có cho cô cháu của bà. Hãy thu xếp đám cưới cho mau. Chúng tôi sẽ giúp bà nếu cần thiết.

Michaud mỉm cười với vẻ cợt nhả, trong suy nghĩ của lão, Thérèse phải cần đến một người chồng mạnh mẽ. Bà Raquin như loé lên một tia sáng, bà đột nhiên thấy những lợi ích cho riêng mình từ cuộc hôn nhân của Thérèse và Laurent]. Cuộc hôn nhân này chỉ thắt chặt thêm mối liên hệ đã kết hợp họ, bà và cô cháu gái, với người bạn của con trai mình, với trái tim tuyệt vời đến giải khuây cho họ vào buổi tối. Bằng cách này, bà không để một kẻ xa lạ vào nhà, bà không có nguy cơ gặp điều bất hạnh, ngược lại, trong khi tạo chỗ dựa cho Thérèse, bà có thêm một niềm vui quanh tuổi già của mình. Bà tìm được đứa con thứ hai trong chàng trai từ ba năm nay đã chứng tỏ một tấm lòng hiếu thảo của đạo làm con. Rồi bà thấy Thérèse có lẽ sẽ chung thủy hơn với kỷ niệm về Camille khi kết hôn với Laurent. Sự sùng tín của con tim có những nét yếu đuối lạ lùng. Bà Raquin, người sẽ bật khóc khi nhìn một kẻ xa lạ ôm hôn goá phụ trẻ tuổi lại không cảm thấy trong lòng bất kỳ phản kháng nào với ý nghĩ đặt nàng vào vòng tay người bạn cũ của con trai mình. Bà suy nghĩ, như người ta thường nói, rằng điều đó không ra khỏi phạm vi gia đình.

Trong suốt buổi tối, trong khi những người khách chơi domino, bà hàng xóm già nhìn đôi bạn với sự triu mến khiến người thanh niên và thiếu phụ đoán ra rằng vở hài kịch của họ đã thành công và kết cục đã gần kề. Michaud, trước khi rút lui, đã có cuộc nói chuyện ngắn bằng giọng thì thầm với bà Raquin, rồi lão kiêu cách nắm tay Laurent và tuyên bố rằng sẽ cùng đi với hăn một đoạn đường. Laurent khi ra đi đã trao đổi nhanh ánh mắt với Thérèse, một ánh mắt đầy dằn dò thôi thúc.

Michaud nhận phần thăm dò tình thế. Lão thấy người trai trẻ rất tận tụy với người phụ nữ này, nhưng lại rất bất ngờ trước kế hoạch hôn nhân giữa Thérèse với hăn. Laurent nói thêm với giọng xúc động rằng hăn thương người vợ của người bạn tội nghiệp của mình như một cô em gái, và hăn cho là một sự thiếu tôn kính đích thực nếu kết hôn với nàng. Ông cự uỷ viên cảnh sát nằn nì. Lão đưa ra hàng trăm lý do tốt đẹp để đạt được một sự ưng thuận, lão thậm chí nhắc đến sự hy sinh, tới mức bảo với chàng trai rằng bốn phận buộc hăn phải trở thành đứa con của bà Raquin và người chồng của Thérèse. Dần dần Laurent chịu thua, hăn giả vờ nhượng bộ cho cảm xúc, chấp nhận ý tưởng về cuộc hôn nhân, như một ý tưởng từ trên trời rơi xuống, được xúi bảo bởi lòng tận tụy và bốn phận, như cách nói của ông già Michaud. Khi lão này được một tiếng trả lời ừ chính thức, lão rời người bạn đường trong khi xoa hai bàn tay, lão tin rằng mình vừa mang lại một chiến thắng, tự tán thưởng là mình đã có ý nghĩ đầu tiên về cuộc hôn nhân này, nó trả lại cho những buổi tối thứ năm mọi niềm vui xưa cũ của họ.

Trong khi Michaud trò chuyện như thế với Laurent lúc chậm bước dọc theo các cảng, bà Raquin cũng có một cuộc nói chuyện tương tự với Thérèse. Vào lúc cô cháu gái, xanh xao và chao đảo như tự bao giờ, đang chuẩn bị rút lui, bà hàng xóm già giữ nàng lại một lúc. Bà hỏi cô cháu với giọng âu yếm, van nài nàng hãy thẳng thắn thú nhận với bà những lý do của nỗi buồn

phiền khiển nàng nặng trĩu. Rồi, vì chỉ nhận được những câu trả lời mơ hồ, bà bàn đến sự trống trải của đời goá bụa, dần dần đi tới chỗ nói rõ lời đề nghị một cuộc hôn nhân mới rồi bà kết thúc bằng việc hỏi thẳng Thérèse liệu nàng có thầm mong tái giá không. Thérèse kêu lên thất thanh bảo rằng nàng không nghĩ đến chuyện đó và nàng sẽ vẫn chung thủy với Camille. Bà Raquin bắt đầu khóc lóc. Bà nói trái lòng mình khi làm cho nàng hiểu rằng nỗi tuyệt vọng không thể là mãi mãi, cuối cùng, để trả lời tiếng kêu của thiếu phụ là không bao giờ chịu thay thế Camille, bà đột nhiên nêu tên Laurent ra. Thế rồi, bà ào ạt tuôn ra những lý lẽ về sự tương hợp, về những lợi ích của một cuộc hôn nhân như vậy, bà trút cạn nỗi lòng, cao giọng nhắc lại những gì bà đã nghĩ ngợi suốt buổi tối, bà phác họa với một sự ích kỷ ngây thơ bức tranh về niềm hạnh phúc sau cùng, giữa hai đứa con yêu dấu. Thérèse lắng nghe bà, đầu gục xuống, cam chịu và ngoan ngoãn, sẵn sàng thoả mãn mọi mong ước nhỏ nhặt nhất của bà.

- Con mến Laurent như một người anh - nàng đau khổ nói khi người cô đã im tiếng - vì mẹ muốn thế, con sẽ cố gắng yêu thương anh ấy như một người chồng. Con muốn mẹ được hạnh phúc. Con đã hy vọng mẹ để con được khóc trong bình yên, nhưng con sẽ chùi nước mắt bởi vấn đề là hạnh phúc của mẹ.

Nàng ôm hôn người phụ nữ già nua đang sững sờ và hoảng sợ khi là người đầu tiên quên mất đứa con mình. Trong khi đặt mình xuống giường, bà Raquin thốt thức cay đắng tự buộc tội mình không mạnh mẽ bằng Thérèse, vì ích kỷ mong muốn một cuộc hôn nhân mà thiếu phụ ưng thuận đơn giản chỉ vì hy sinh quên mình.

Sáng hôm sau, Michaud và bà bạn già có một cuộc trao đổi ngắn ngoài ngõ, trước cửa tiệm. Họ thông báo cho nhau kết quả cuộc vận động của họ, và thoả thuận tiến hành mọi việc nhanh chóng khi thúc ép bọn trẻ đính hôn, ngay buổi tối này.

Buổi chiều, vào lúc năm giờ, Michaud đã có mặt ở cửa hiệu khi Laurent bước vào. Ngay lúc chàng trai vừa ngồi xuống, viên cảm già đã nói vào tai hắn.

- Cô ấy ưng thuận.

Lời nói cộc lốc đó Thérèse nghe thấy, nàng vẫn xanh xao, đôi mắt trâng tráo nhìn chòng chọc vào Laurent. Đôi tình nhân nhìn nhau vài giây, như để dò hỏi nhau. Cả hai đều hiểu cần phải chấp nhận tình thế không do dự và kết thúc nó ngay một lần. Laurent đứng dậy, tiến tới nắm bàn tay của bà Raquin, đang cố gắng hết sức để cầm nước mắt.

- Mẹ thân yêu - hắn mỉm cười nói - con đã nói chuyện với ông Michaud về niềm hạnh phúc của mẹ, hồi tối hôm qua. Các con của mẹ muốn làm cho mẹ được sung sướng...

Bà già tội nghiệp khi được gọi "mẹ thân yêu" đã mặc cho nước mắt tuôn trào. Bà mau mắn nắm lấy bàn tay Thérèse đặt vào tay Laurent mà không thể nói nên lời.

Đôi tình nhân rùng mình khi cảm giác da thịt chạm vào nhau. Họ giữ yên những ngón tay siết chặt nóng bỏng, trong nắm tay ghì chặt bồn chồn. Chàng trai trẻ tiếp tục bằng một giọng ngập ngừng.

- Thérèse, cô có muốn chúng ta tạo một cuộc sống vui vẻ và bình yên cho người cô của cô không?

- Vâng - thiếu phụ yếu ớt đáp - chúng ta có một nhiệm vụ phải hoàn thành.

Thế là Laurent quay sang bà Raquin và nói thêm, mặt xanh mét.

- Khi Camille rót xuống nước, anh ấy hét với con "Hãy cứu vợ tôi, tôi giao phó cô ấy cho anh!"

con tin rằng mình hoàn thành ước vọng sau cùng của anh ấy khi cưới Thérèse.

Thérèse buông tay Laurent ra khi nghe những lời đó. Nàng như bị một cú đâm vào ngực. Sự vô sỉ của người tình làm nàng chán ngán. Nàng nhìn hắn với cặp mắt ngây dại, trong khi bà Raquin nghệt thở vì thốn thức, ấp úng nói.

- Vâng, vâng, bạn ta, hãy cưới nó, hãy làm cho nó hạnh phúc. Dưới đáy mồ con ta sẽ cảm ơn các con...

Laurent cảm thấy mình khuyu xuống, hắn tựa vào lưng một chiếc ghế tựa. Michaud cũng vậy, lão xúc động rơi nước mắt, đẩy hắn đến gần Thérèse bảo:

- Hãy ôm hôn nhau, đây sẽ là lễ đính hôn của các bạn.

Gã đàn ông cảm thấy một nỗi khó chịu kỳ lạ khi đặt môi lên má của goá phụ, và nàng bỗng bất thần lùi lại như bị bỏng bởi những cái hôn của người tình. Đây là những âu yếm đầu tiên với người đàn ông này trước mặt mọi người, tất cả máu dồn lên mặt, nàng cảm thấy đỏ bừng và nóng rát, người đàn bà xưa nay không biết tới ngượng ngùng và chưa hề xấu hổ trong sự nhơ nhuốc của cuộc tình của họ.

Sau cơn sốc, hai kẻ giết người thư thả trở lại. Cuộc hôn nhân của họ đã được định đoạt, cuối cùng họ đã đạt được mục đích, mà họ theo đuổi từ lâu. Tất cả được thu xếp ngay buổi tối đó. Thứ năm sau, đám cưới được thông báo cho Grivet, Olivier và vợ anh ta. Michaud khi báo tin này rất đắc chí. Lão xoa xoa hai bàn tay và nhắc đi nhắc lại.

- Chính tôi đã có ý tưởng đó, chính tôi đã kết duyên cho họ. Rồi sẽ thấy một cặp đẹp đôi!

Suzanne lặng lẽ đến ôm hôn Thérèse. Tạo vật đáng thương này hoàn toàn thiếu sinh khí và trắng bệch, đã cảm thấy tình bạn với goá phụ u ám và căng thẳng kia. Cô yêu mến thiếu phụ như trẻ con, với một thứ khiếp sợ nể nang. Olivier chúc mừng bà cô và người cháu gái, Grivet liền phát biểu vài lời bông lơn cợt nhả nhưng kết quả khá xoàng. Nhìn chung, nhóm bạn bè biểu lộ vui mừng, thích chí, và tuyên bố tất cả dành cho điều tốt đẹp nhất, thật ra mà nói, cả bọn đã thấy trước hôn lễ rồi.

Thái độ của Thérèse và Laurent vẫn đúng mực và khôn khéo. Họ tỏ ra một tình bạn thăm thiết và ân cần, đơn giản thế thôi. Họ có vẻ làm tròn một hành vi hy sinh cao cả. không có gì trên gương mặt họ có thể gây ngờ vực về những nỗi khiếp sợ, những sự thèm khát đã giày vò họ. Bà Raquin nhìn họ với nụ cười héo hon, với lòng nhân từ miễn yêu và biết ơn.

Còn vài thủ tục phải hoàn tất. Laurent viết thư cho người cha để yêu cầu nơi ông sự ưng thuận. Ông già nông dân xứ Jeufosse hầu như quên rằng là mình còn có một đứa con trai ở Paris, đã trả lời hắn trong bốn dòng, rằng hắn có thể lấy ai hay được ai lấy tùy thích, lão làm cho hắn hiểu rằng lão dứt khoát không bao giờ cho hắn một xu nào nữa, lão mặc cho hắn tự làm chủ thân xác và cho phép hắn phạm vào mọi chuyện điên khùng trên thế gian này. Sự cho phép được thông qua kiểu đó đặc biệt khiến Laurent lo ngại.

Bà Raquin sau khi đọc xong bức thư của ông già dở hơi này, đã hăm hở lên vì lòng tốt, nó xui bà làm một chuyện điên rồ. Bà dồn cả cho cô cháu gái bốn mươi mấy ngàn francs bà có được, bà dốc cạn túi cho đôi vợ chồng mới trong khi tin tưởng vào lòng tốt của họ, muốn xem họ như tất cả hạnh phúc của bà. Laurent không mang lại gì cả cho của chung, hắn thậm chí còn cho biết sẽ không giữ mãi chỗ làm và có thể sẽ trở lại với hội họa. Vả chăng, tương lai của cái gia đình nhỏ bé này đã được bảo đảm, lợi tức hàng năm của bốn mươi mấy ngàn francs, cộng với tiền lời của việc buôn bán cũng đủ để ba người sống dễ chịu. Họ hoàn toàn vừa đủ để sung sướng.

Đám cưới được gấp rút chuẩn bị. Người ta thu gọn các thủ tục trong chừng mực có thể được. Tưởng chừng như ai nấy đều vội vã đẩy Laurent vào phòng của Thérèse. Cuối cùng ngày mong ước đó cũng đến.

Chương 20

Buổi sáng, Laurent và Thérèse, mỗi người trong phòng mình, đều thức dậy với cùng một niềm vui sâu sắc cả hai nhủ thầm rằng những đêm khiếp sợ sau cùng của họ đã chấm dứt. họ sẽ không còn ngủ một mình nữa, họ che chở cho nhau chống lại kẻ chết trôi.

Thérèse nhìn chung quanh nàng và nở một nụ cười kỳ lạ trong khi đưa mắt ngắm nghía chiếc giường rộng lớn của mình. Nàng trỗi dậy, rồi chậm rãi mặc quần áo trong khi chờ đợi Suzanne đến để trang điểm cô dâu cho mình.

Laurent ngồi dậy. Hắn ở yên như thế vài phút, chào vĩnh biệt căn gác trọ mà hắn thấy ghê tởm. Cuối cùng thì hắn sắp rời khỏi cái ổ chuột này và sắp có một người đàn bà cho riêng mình. Đã vào tháng chạp. Hắn rùng mình. Hắn nhảy xuống nền gạch lòng nhủ thầm buổi tối nay sẽ ấm áp.

Bà Raquin biết là hắn túng bấn ra sao, đã nhét vào tay hắn tám ngày trước đây một gói năm trăm francs, toàn bộ tiền tiết kiệm của bà. Gã thanh niên thẳng thừng đón nhận và đã cho đóng bộ cánh mới. tiền của bà hàng xóm già ngoài ra cũng cho phép hắn tặng cho Thérèse những món quà theo lệ thường.

Chiếc quần tây màu đen, lễ phục, cùng với áo gilet trắng, sơ mi, cà vạt vải mịn bày ra trên hai chiếc ghế dựa. Laurent xát xà phòng, rắc lên mình một lọ nước hoa Cologne, rồi sửa soạn mặt mũi tỉ mỉ. Hắn muốn mình đẹp trai. Vì hắn gần cổ cồn giả, một thứ cổ cồn cao và cứng, hắn cảm thấy đau nhói ở cổ, nút cổ cồn giả cứ vuột khỏi các ngón tay hắn khiến hắn mất kiên nhẫn, và hắn cảm thấy vải hồ cứng như cửa vào da thịt. hắn muốn trông thấy nên ngược cầm lên và lúc đó hắn nhận ra vết cắn của Camille đỏ ửng: cổ cồn giả hơi sụt vào vết sẹo. Laurent bậm môi và tái mét đi, việc lúc này nhìn thấy dấu vết làm hắn nếp cổ áo khiến hắn hoảng sợ và bức bối. Hắn vò nát chiếc cổ giả, chọn chiếc khác rồi hết sức cẩn thận cài vào. Đoạn hắn hoàn tất việc ăn mặc. Khi hắn bước xuống, bộ quần áo mới giữ người hắn cứng đờ, hắn không dám quay đầu, chiếc cổ bị nhốt kín trong những lớp vải hồ. Mỗi cử động hắn thực hiện là một nếp vải khứa vào vết thương mà răng của người chết trôi đã khoét sâu vào da thịt. Chính trong lúc chịu đựng thứ kim châm nhói buốt đó hắn leo lên xe và đến tìm Thérèse để đưa nàng đến toà thị chính và nhà thờ.

Hắn tiện thể nhờ một nhân viên đường sắt Orléans và ông già Michaud làm người chứng cho mình. khi hắn đến cửa hiệu, mọi người đã sẵn sàng, đã có Grivet và Olivier, những người chứng của Thérèse, và Suzanne đang nhìn cô dâu như những đứa bé gái nhìn mấy con búp bê chúng vừa mặc quần áo cho. Bà Raquin, dù không thể đi lại được nữa, vẫn muốn tháp tùng các con đi mọi chỗ, người ta đỡ bà lên xe rồi tất cả khởi hành.

Mọi việc diễn ra tạm tạm ở toà thị chính và nhà thờ. Thái độ bình thản và khiêm tốn của đôi vợ chồng được ghi nhận và tán thưởng. Họ tuyên bố vâng một cách trịnh trọng đầy xúc động làm chính Grivet cũng phải mỉm lòng. Họ như đang trong một giấc mơ. Trong khi họ còn ngồi hoặc quỳ bên cạnh nhau lặng lẽ, những ý nghĩ sôi sục không cưỡng được nảy sinh trong họ và làm họ đau đớn. Họ tránh nhìn thẳng vào nhau. Khi lên xe trở lại dường như họ càng xa lạ với nhau hơn trước đây.

Bữa tiệc cưới đã được quyết định tổ chức trong vòng thân mật, nơi một nhà hàng nhỏ ở vùng cao Belleville. Gia đình Michaud và Grivet là những khách mời duy nhất. Trong khi chờ đợi đến sáu giờ, đoàn dự đám cưới đi dạo bằng xe dọc theo các đại lộ, rồi họ trở về quán ăn nơi một

bàn với bảy bộ đồ ăn đã được dọn sẵn trong một căn phòng sơn màu vàng, toát mùi bụi bặm và rượu.

Bữa tiệc vui vẻ bình thường. Đôi vợ chồng có vẻ nghiêm trọng và dăm chiêu. Họ cảm thấy từ sáng này những cảm giác khác lạ mà tự họ không muốn tìm kiếm để nhận diện. Họ ở trong tình trạng choáng váng từ những giờ phút đầu tiên, bởi những thủ tục quá nhanh chóng cùng buổi lễ vừa mãi mãi kết hợp họ với nhau. Rồi cuộc dạo chơi lòng vòng trên các đại lộ như đu đưa ru họ ngủ, dường như họ thấy cuộc đi dạo này kéo dài suốt nhiều tháng, hơn nữa họ buông xuôi thả mình vào sự đơn điệu của đường phố, nhìn những cửa hiệu và người qua đường với cặp mắt thiếu sinh khí, một sự uể oải làm họ dờ dẩn và họ cố cựa quậy trong khi gương cười ảm lên. Khi đã bước vào quán ăn, một sự mệt mỏi trĩ nặng trên hai vai, họ chìm đắm trong một trạng thái ngây dại lớn dần.

Ngồi vào bàn đối diện nhau, họ mỉm cười với một vẻ gương ép và luôn luôn rơi trở lại một cơn mộng mị nặng nề. Họ ăn uống, họ đối đáp, họ động đây tay chân như những bộ máy. Giữa sự mệt mỏi lười nhác của trí óc, cùng một chuỗi những ý nghĩ đã lẫn trốn nay không ngừng quay trở lại. Họ đã được lấy nhau và họ không ý thức về tình trạng mới, điều đó khiến họ ngạc nhiên sâu xa. Họ tưởng như một vực thẳm vẫn còn chia cách họ, chốc chốc họ tự hỏi làm thế nào để vượt qua vực thẳm đó. Họ tưởng mình như trước khi giết người, khi một chương ngại cụ thể dựng lên giữa họ. Rồi đột nhiên, họ nhớ lại mình sẽ ngủ với nhau, vào buổi tối, trong vài giờ tới đây. Thế là họ nhìn nhau sững sờ, không hiểu tại sao điều này lại được phép. Họ không cảm thấy sự kết hợp, ngược lại họ tưởng rằng người ta vừa tách họ ra một cách thô bạo và ném họ ra xa mỗi người một hướng.

Những người khách cười đùa ngây thơ chung quanh họ, muốn nghe họ xưng hô thân mật với nhau, để làm tiêu tan mọi ngưng ngừng. Họ ấp úng, xấu hổ, họ không bao giờ có thể khác đi để đối xử với nhau như những người yêu nhau trước mặt mọi người.

Trong sự chờ đợi, những ham muốn của họ đã cùn nhut đi, tất cả quá khứ đã tan biến. họ đã đánh mất những thèm khát lạc thú, họ thậm chí quên cả niềm vui buổi sáng, niềm vui sâu xa tràn ngập trong họ ý nghĩ từ nay họ sẽ không còn sợ hãi nữa. Đơn giản họ mệt mỏi và hoang mang về mọi chuyện đã xảy ra, những sự kiện trong ngày quay cuồng trong đầu óc họ, khó hiểu và quái gở. Họ ngồi đó, câm lặng, mỉm cười, không chờ đợi gì cả, không hy vọng gì cả. Trong tận cùng của sự trì trệ lay động một nỗi lo âu có phần đau đớn.

Và Laurent, mỗi cử động của cổ là một lần hấn cảm thấy đau rát gay gắt gặm mòn da thịt, chiếc cổ giả khứa vào vết cắn của Camille. Trong khi ông thị trưởng đọc bộ luật, trong khi vị linh mục nói đến Chúa, và trong từng giây của cái ngày dài dằng dặc này, hấn cảm thấy những chiếc răng của kẻ chết trôi phập sâu vào da thịt hấn. thỉnh thoảng hấn tưởng tượng một tia máu đỏ chảy xuống ngực và sắp làm vấy đỏ chiếc áo gilê trắng.

Bà Raquin trong thâm tâm biết ơn đôi vợ chồng về sự trịnh trọng của họ, một sự vui vẻ ồn ào sẽ làm tổn thương bà mẹ khốn khổ, với bà, đứa con trai đang ở đó, vô hình, đang trao lại Thérèse vào tay Laurent. Grivet không có cùng những ý nghĩ đó, lão thấy đám cưới buồn hiu, lão hoài công tìm cách làm cho nó tung bừng hơn, mặc dù ánh mắt của Michaud và Olivier ghìm lão ngồi xuống mỗi lúc lão dợm đứng lên để phát biểu một điều ngây ngô nào đó. Dù vậy lão cũng đứng lên được một lần. Lão nâng ly chúc mừng.

- Tôi uống mừng các con của quý ông và quý bà - lão nói với một giọng cố ra vẻ khô hài.

Cần phải chạm ly. Thérèse và Laurent mặt trở nên cực kỳ nhợt nhạt khi nghe câu nói của Grivet. Họ chưa bao giờ nghĩ đến việc mình có con cái. Ý tưởng đó xuyên qua họ như một cơn rét run buốt giá. Họ chạm ly với một cử chỉ bồn chồn, họ xét nét nhau, kinh ngạc, hoảng sợ khi thấy mình ở đây, mặt đối mặt.

Mọi người rời bàn sớm. Những người khách muốn hộ tống hai vợ chồng đến tận phòng cưới. Chỉ mới hơn chín giờ rưỡi khi đoàn đám cưới trở về cửa tiệm ở ngõ hẻm. Bà hàng nữ trang giả vẫn còn ở sau quầy hàng, trước chiếc kệ phủ nhung màu xanh lơ. Bà ta tò mò ngẩng đầu lên, nhìn cặp vợ chồng mới với một nụ cười. Cả hai bất chợt nhìn thấy ánh mắt đó và cùng hoảng sợ. Có thể bà già này đã biết được những cuộc hẹn hò của họ ngày trước, lúc trông thấy Laurent lên vào hành lang nhỏ.

Thérèse gần như rút vào trong ngay tức thì, cùng với bà Raquin và Suzanne. Những người đàn ông ở lại phòng ăn, trong khi cô dâu trang điểm buổi tối. Laurent ỉu xiu và suy sụp, không cảm thấy chút gì sốt ruột cả, hắn chịu lòng lắng nghe những lời đùa cợt linh tinh của ông già Michaud và Grivet giờ đây tha hồ vui vẻ khi không có các bà ở đó nữa. Khi Suzanne và bà Raquin rời khỏi phòng cưới, và bà hàng xén giả bằng một giọng cảm xúc, nói với gã trai trẻ là vợ hắn đang đợi hắn, hắn rùng mình, đứng thất thần một lúc, rồi bèn chôn siết chặt những bàn tay đưa ra, hắn vịn cánh cửa bước vào phòng Thérèse, như một gã say rượu.

Chương 21

Laurent cẩn thận khép cánh cửa sau lưng hắn, đứng dựa cửa một lúc, nhìn căn phòng với vẻ bất an và bối rối.

Một ánh lửa sáng khêu lên trong lò sưởi, hắt những mảng sáng rộng vàng vọt lên trên trần và những bức tường. Căn phòng vì thế được soi rõ bởi một làn ánh sáng sống động chập chờn, ngọn đèn đặt trên một cái bàn nhạ nhoà đi giữa làn sáng đó. Bà Raquin đã muốn xếp đặt cho căn phòng xinh xắn, hoàn toàn trắng tinh và thơm tâm hồn như để làm tổ cho những tình nhân trẻ trung và mới mẻ, bà hài lòng bổ sung cho chiếc giường vải dải đăng ten và cho mấy bó hoa hồng to vào những chiếc bình đặt ở lò sưởi. Một hơi ấm dịu ngọt, những mùi hương nồng ấm phảng phất trong phòng. Không khí trầm lắng và êm dịu, tràn ngập một thứ tê mê khoái cảm. Trong sự yên lặng gây gây người, bếp lò vang lên những tiếng lết lét khô khan. Tưởng như một nơi hoang vắng hạnh phúc, một xó xỉnh không ai biết đến, ấm áp và thơm lòng, từ chối mọi tiếng kêu từ bên ngoài, một trong những xó tròn vẹn và sẵn sàng cho dục tình và những nhu cầu bí ẩn của đam mê.

Thérèse ngồi trên một chiếc ghế dựa thấp, bên phải lò sưởi. Tay chống cằm, nàng đắm đắm nhìn ánh lửa lung linh. Nàng không quay đầu lại khi Laurent bước vào. Mặc một chiếc váy trong và chiếc áo ngủ viền đăng ten, toàn thân nàng một màu trắng sống sượng dưới ánh sáng đỏ rực của lò sưởi. Chiếc áo ngủ trễ xuống, và một đầu vai hồng hồng lộ ra nửa kín nửa hở sau một đám tóc đen.

Laurent tiến tới vài bước không nói năng. Hắn cởi áo ngoài và gilê. Khi còn trần áo sơ mi, hắn lần lần nhìn Thérèse không động đậy. Hắn có vẻ do dự. Rồi nhìn thấy đầu vai, hắn cúi xuống run run dán môi vào khoảng da trần đó. Thiếu phụ rút vai lại bất ngờ quay sang. Nàng trừng trừng nhìn Laurent một tia mắt lạ lùng của sự ghê tởm và sợ hãi đến nỗi hắn lùi lại, bối rối và khó chịu như chính hắn cũng khiếp sợ và kinh tởm.

Laurent ngồi đối diện với Thérèse, phía bên kia lò sưởi. Họ giữ yên như thế, im lặng, bất động trong năm phút liền. Chốc chốc những tia lửa hồng toé ra từ củi và thế là những ánh phản chiếu màu máu lướt trên gương mặt của những kẻ giết người.

Đã gần hai năm đôi tình nhân không được giam mình trong cùng căn phòng mà không người chứng kiến để có thể thổ lộ tâm tình với nhau. Họ cũng không còn những buổi hẹn hò yêu đương nữa kể từ ngày Thérèse đến đường Saint Victor, mang đến cho Laurent ý tưởng giết người cùng với nàng. Một ý nghĩ thận trọng đã làm nguội lạnh bản năng tình dục. Lâu lâu họ mới mạo muội một cái siết tay, một cái hôn vụng trộm. Sau khi giết Camille, lúc những thèm khát mới bùng cháy trong họ, họ đã dằn lòng, trong khi chờ đợi ngày hôn lễ, trong khi mong mỏi những khoái lạc điên rồ, cho đến lúc sự thoát tội của họ được bảo đảm. Và buổi tối ngày thành hôn cuối cùng cũng đến thế rồi họ ngồi đối mặt nhau, lo âu, đột nhiên cảm thấy khó chịu. Họ chỉ việc vươn tay ép mình vào một sự ôm ghì đam mê, thế mà cánh tay họ dường như mềm nhũn như đã mệt mỏi và chán chê tình yêu. Sự trĩu nặng trong ngày càng làm họ suy sụp hơn. Họ nhìn nhau không ham muốn, với một sự bối rối sợ sệt, khổ sở ngồi đó im lặng và lạnh lùng. Những giấc mơ cháy bỏng dẫn đến một thực tế kỳ lạ: chỉ cần họ đã giết được Camille và kết hôn với nhau, chỉ cần miệng của Laurent lướt qua vai của Thérèse là đủ để sự dâm ô của họ được thoả mãn đến phát ngáy và phát khiếp.

Họ bắt đầu tuyệt vọng tìm kiếm trong họ một chút gì của niềm đam mê đã thiêu đốt họ ngày

trước. Họ cảm thấy như da họ đã trống rỗng cơ bắp, trống rỗng thần kinh. Sự bối rối, bất an của họ lớn dần, họ chỉ mang nỗi hổ thẹn tột cùng là ngồi yên như thế, cầm nín và ủ ê đối mặt với nhau. Họ những móng có đủ sức mạnh ghì chặt nhau và nghiền nát nhau, để không là những kẻ ngu dốt dưới mắt của chính họ. Rồi sao? Họ thuộc về nhau, họ đã giết một người và đã đóng một vở hài kịch nghiệt ngã để có thể trắng tráo đắm mình vào một sự thỏa thuê mọi giờ mọi phút, rồi họ ở đó, nơi hai góc lò sưởi, đờ đẫn, kiệt quệ, đầu óc rối tung, thân xác chết lịm. Một chung cục họ kết thúc như thế đó như một trò hề kinh khủng và ác nghiệt. Thế là Laurent cố nói lời yêu thương, gọi lên những kỷ niệm ngày trước, nhờ đến sức tưởng tượng của mình để làm sống lại những tình cảm âu yếm của hắn.

- Thérèse - hắn nghiêng người về phía thiếu phụ nói - Em có nhớ những buổi chiều trong căn phòng này không?.. Anh đến đây qua cửa kia..Hôm nay, anh vào qua cửa này... Chúng ta tự do, chúng ta sẽ có thể yêu nhau trong bình yên.

Hắn nói bằng một giọng ngập ngừng, ỉu xiu. Thiếu phụ ngồi bó gối trên một chiếc ghế thấp, luôn luôn nhìn ngọn lửa, vẻ tư lự, không nghe thấy gì. Laurent tiếp tục.

- Em nhớ không? Anh có một giấc mơ, anh muốn trải qua một đêm trọn vẹn với em, ngủ trong tay em và sáng mai thức dậy trong những nụ hôn của em. Anh sắp thỏa mãn giấc mơ đó.

Thérèse động dậy, như bất ngờ nghe một giọng nói lúng búng bên tai mình, nàng quay lại nhìn mặt Laurent mà lúc này bếp lửa hắt một ánh phản chiếu rộng đo đỏ lên đó, nàng nhìn gương mặt rướm máu đỏ và rùng mình.

Người đàn ông trẻ tiếp tục, bối rối hơn, bất an hơn.

- Chúng ta đã thành công, Thérèse à, chúng ta đã đập nát mọi chương ngại... và chúng ta thuộc về nhau... Tương lai là của chúng ta, phải vậy không? Một tương lai của hạnh phúc và yên tĩnh, của tình yêu được thỏa mãn... Camille không còn ở đây nữa...

Laurent dừng lại, cổ họng khô khốc, nghẹt thở, không thể tiếp tục. Nghe tên Camille, Thérèse cảm thấy một cơn sốc làm quặn ruột. Hai kẻ giết người lẳng nhìn nhau, ngơ ngác, xanh xao và run rẩy, những tia sáng vàng vọt từ bếp lửa nhảy nhót không thôi trên trần nhà và ở các bức tường. Mùi hương nồng ấm của hoa hồng phảng phất, tiếng gỗ cháy lết đét vang lên trong yên lặng.

Những hồi ức được thả lỏng. Bóng ma Camille được gọi ra vừa đến ngồi giữa đôi vợ chồng mới, đối diện với ánh lửa rực sáng. Thérèse và Laurent bắt gặp lại mùi vị lạnh lẽo và ẩm thấp của người chết trôi trong không khí ẩm áp họ đang hít thở, họ nhủ thầm một xác chết đang ở đây, gần họ, và họ quan sát nhau, không dám động dậy. Thế là cả một câu chuyện khủng khiếp về tội ác của họ diễn ra trong tận cùng ký ức của mỗi người. Cái tên của nạn nhân đủ để quá khứ choán đầy trong họ, để buộc họ một lần nữa sống với những nỗi lo âu của việc giết người. Họ không hé môi, họ nhìn nhau, và cả hai cùng lúc có cùng một cơn ác mộng, cả hai soi mói lẫn nhau cùng một câu chuyện tàn nhẫn. Sự trao đổi ánh mắt đó đáng khiếp sợ, câu chuyện câm lặng mà họ phải tập quen về việc giết người gây cho họ một nỗi lo ngại sâu xa, không thể chịu nổi. Những dây thần kinh của họ căng thẳng có nguy cơ bùng nổ một cơn kịch phát nơi họ. Họ có thể la hét, đánh đập nhau cũng nên. Để xua đuổi những hồi ức, Laurent cúi kính giữ cơn mê muội đáng sợ giữ hắn lại dưới cái nhìn của Thérèse, hắn đi vài bước trong phòng, cởi giày và tròng vào đôi dép, rồi hắn trở lại ngồi ở góc lò sưởi, hắn cố nói những chuyện không đâu.

Thérèse hiểu được lòng mong mỏi của hắn. Nàng cố gắng trả lời những câu hỏi của hắn. Họ nói với nhau chuyện tầm phào. Họ muốn ép mình vào một cuộc chuyện trò vô vị. Laurent cho rằng trong phòng nóng nực, Thérèse nói dù sao cũng có những luồng gió lọt qua cánh cửa nhỏ của cầu thang. Và họ quay về phía cánh cửa nhỏ, bất chợt rùng mình. Gã đàn ông trẻ vội vã nói về

những hoa hồng, về lửa, về mọi thứ hấn trông thấy, thiếu phụ cố gắng trả lời nhất gùng để không bỏ lửng câu chuyện. Họ nhượng bộ nhau, họ giữ vẻ ung dung, họ cố quên đi học là gì với với nhau, và đối xử với nhau như những người xa lạ mà một tình cờ nào đó đã đặt họ đối diện với nhau.

Nhưng bất chấp, bởi một điều kỳ lạ, trong khi họ thốt ra những lời vô nghĩa, họ lại đoán được ý nghĩ của nhau được che đậy, về tầm thường của những lời lẽ đó. Họ không cưỡng được việc nghĩ tới Camille. Mắt họ tiếp tục câu chuyện của quá khứ, họ luôn luôn giữ trong ánh mắt một cuộc đối thoại liên tục không thành lời, phía sau cuộc đối thoại cao giọng tuôn ra ngẫu nhiên. Những lời họ thốt ra này nọ không có nghĩa lý gì cả, không dính líu gì với nhau, chúng đầu Ngô mình Sở, toàn thân họ được sử dụng để trao đổi trong im lặng những hồi ức đáng sợ cho nhau. Khi Laurent nói về những bông hoa hồng hoặc lửa, về chuyện này hay chuyện khác, bà hàng xén già hoàn toàn nghe ra hấn nhắc lại với nằng cuộc giằng co trên xuống, sự té ngã âm thầm của Camille, và khi Thérèse trả lời có hoặc không một câu hỏi vô nghĩa, Laurent hiểu rằng nằng bảo nhớ hoặc không nhớ một chi tiết của tội ác. Họ trò chuyện với nhau như thế, rõ nghĩa, mà không cần ngôn từ trong khi nói về một chuyện khác. Vả lại, trong khi không ý thức về những lời lẽ mà họ nói ra, họ theo đuổi những ý nghĩ thầm kín, từng câu một họ có thể thỉnh thoảng cao giọng tiếp tục những điều tâm sự của mình mà không ngừng hiểu nhau. Thứ khả năng tiên đoán này, sự khur khur của ký ức cứ không ngừng gọi ra hình ảnh của Camille này dần dần khiến họ hoảng hốt, họ thấy rõ những gì họ đoán trước, và nếu họ không im lặng, những ngôn từ cũng tự chúng trào lên cửa miệng, gọi tên kẻ chết trôi, mô tả sự giết người. Thế là họ mím chặt môi lại, ngừng cuộc chuyện trò.

Và trong sự im lặng nặng trĩu, hai kẻ giết người vẫn còn nói chuyện về nạn nhân của họ. dường như những ánh mắt của họ xuyên thấu nhau và khắc ghi trong họ những câu rõ ràng và nhức buốt. Thỉnh thoảng, họ tưởng như nghe ra giọng nói cất lên, giác quan của họ đã lệch lạc, cái nhìn trở thành như thỉnh giác, xa lạ và tinh tế, họ đọc rõ ý nghĩ trên gương mặt nhau, đến nỗi những ý nghĩ đó mang một âm thanh lạ lẫm, vang dội làm rung chuyển toàn thân họ. Họ đã không hiểu nhau rõ hơn nếu họ đồng thanh la hét với một giọng đau xé "Chúng ta đã giết Camille, và xác chết gã ở đây sống suốt giữa hai ta và làm tay chân ta lạnh giá". Và những điều thầm kín kinh khủng vẫn luôn luôn hiển hiện, rõ ràng hơn, vang dội hơn trong không gian yên tĩnh và hăm hấp của căn phòng.

Laurent và Thérèse đã bắt đầu câu chuyện câm lặng vào ngày đầu tiên gặp nhau ở cửa tiệm. Rồi những hồi ức đã lần lượt đến theo thứ tự. Họ đã kể cho nhau những giờ phút hoan lạc, những thời điểm lưỡng lự và phẫn nộ, thời khắc giết người kinh khiếp. Chính lúc đó họ mím chặt môi lại, ngừng nói tới chuyện này chuyện nọ vì không cưỡng được buốt miệng gọi tên Camille. Và những ý tưởng của họ không dừng lại, chúng đưa họ lang thang sau đó trong nỗi lo âu, trong sự sợ hãi chờ đợi điều gì tiếp nối nhau việc giết người. Cứ thế họ đi đến chỗ nghĩ tới xác kẻ chết trôi bày trên một tấm đan ở nhà xác. Laurent bằng một ánh mắt nói lên tất cả nỗi hoảng sợ của hấn với Thérèse, và Thérèse nổi tức, buộc phải bướng bỉnh hé môi, bất ngờ lên tiếng tiếp nối câu chuyện.

- Anh đã thấy gã ở nhà xác à? - nằng hỏi Laurent mà không nhắc đến Camille.

Laurent có vẻ trông chờ câu hỏi đó. Hấn đã đọc được nó nảy giờ trên khuôn mặt trắng bệch của thiếu phụ.

- Ừ - hấn trả lời giọng ghen lại.

Hai kẻ giết người rùng mình. Họ nhích lại gần lò sưởi, đưa tay hơ lửa như thể một làn hơi lạnh giá đột ngột luồn vào căn phòng hăm hấp nóng. Họ giữ yên lặng trong một lúc, cuộn người ngồi bó gối. Rồi Thérèse trầm giọng nói tiếp.

- Gã có vẻ đau đớn lắm không?

Laurent không trả lời được. Hắn phác một cử chỉ sợ sệt, như xua đuổi một ảo giác ghê tởm. Hắn đứng dậy, đi đến giường, rồi hung hăng quay trở lại, giang rộng hai tay, tiến đến gần Thérèse.

- Hôn anh đi - hắn ghé cổ ra nói.

Thérèse đứng lên, hoàn toàn xanh khurót trong bộ đồ ngủ. Nàng hơi ngửa người, khuỷu tay tựa vào thành đá hoa của lò sưởi. Nàng nhìn cổ của Laurent. Trên nền trắng của da, nàng vừa nhận ra một vết màu hồng. Dòng máu chảy ngược lên làm rộng ra vết đó, biến nó thành màu đỏ lửa.

- Hôn anh đi, hôn anh đi - Laurent lặp đi lặp lại, khuôn mặt và chiếc cổ rực lửa.

Thiếu phụ ngửa người thêm, để tránh một cái hôn, và trong khi ấn đầu ngón tay lên vết cắn của Camille, nàng hỏi người chồng.

- Anh bị gì ở đây? Em không biết anh có vết thương này...

Laurent cảm thấy như ngón tay của Thérèse khoét sâu vào cổ họng. Khi chạm phải ngón tay đó, hắn bất giác lùi lại, bật lên một tiếng khe khẽ vì đau đớn.

- Cái đó.. - hắn ấp úng - Cái đó...

Hắn ngập ngừng, nhưng không thể nói dối, hắn buộc phải nói sự thật.

- Chính Camille cắn anh, em biết đó, lúc trên giường. Không có gì, đã lành rồi... Hôn anh đi, hôn anh đi...

Và kẻ khốn khổ chìa chiếc cổ nóng bỏng ra. Hắn mong mỗi Thérèse hôn lên vết sẹo của hắn, nghĩ rằng cái hôn của người đàn bà này sẽ làm dịu đi muôn ngàn mũi kim châm đang xâu xé da thịt hắn. Cầm đưa lên, cổ ghềnh ra đằng trước, hắn sẵn sàng gần như nằm hẳn trên thành đá hoa của lò sưởi, phác một cử chỉ cực kỳ kinh tởm và la lên giọng van nài.

- Ồ! Không. đừng thế... có máu đấy!

Nàng rơi xuống trở lại chiếc ghế thấp, run rẩy, hai tay ôm lấy trán. Laurent sững sờ. Hắn hạ cằm xuống, nhìn Thérèse mơ màng. Rồi dùng một cái, như con thú hoang, hắn ghì chặt đầu nàng trong hai bàn tay rộng, và dùng sức áp môi nàng lên cổ hắn ngay vết cắn của Camille. Hắn giữ yên, đè đầu người đàn bà sát vào da hắn trong một lúc. Thérèse buông xuôi, nàng bật ra những tiếng rên rỉ khàn đục, nghệt thở dưới chiếc cổ của Laurent. Khi gỡ khỏi những ngón tay của hắn, nàng chùi miệng thật mạnh, khắc nhổ vào bếp lửa. Nàng không thốt lên một lời.

Laurent xấu hổ vì hành vi cực súc của mình, cất bước chầm chậm về giường ngủ cạnh cửa sổ. Chịu đau đớn một mình, sự đau rát kinh khủng khiến hắn đòi hỏi một cái hôn của Thérèse, và khi đôi môi của Thérèse nằm lạnh giá trên vết sẹo nóng bỏng, hắn càng cảm thấy đau đớn hơn. Cái hôn đó đạt được bằng bạo lực khiến hắn mệt mỏi. Không đời nào hắn lại mong muốn nhận được lần thứ hai sự tiếp xúc đau đớn như thế nữa. Và hắn nhìn người đàn bà hắn phải chung sống đang run rẩy khom người trước ngọn lửa, quay lưng lại hắn. Nhiều lần hắn nhủ thầm rằng hắn không yêu người đàn bà này nữa, và nàng cũng không yêu hắn nữa. Trong gần một giờ, Thérèse vẫn trong tình trạng suy sụp, còn Laurent bước ngang bước dọc trong phòng im lặng. Cả hai thừa nhận với lòng sợ hãi rằng niềm đam mê của họ đã chết, rằng họ trong khi hạ sát Camille, cũng đã giết đi những ham muốn của mình. Ánh lửa lặng lẽ lui tàn, một đốm lửa lớn hồng loé sáng trên đám tro tàn. Dần dần hơi nóng làm căn phòng trở nên ngột ngạt, những

bông hoa khô héo làm rũ rượi không gian đậm đặc mùi hương nồng của chúng.

Đột nhiên Laurent như có một ảo giác. Khi quay lại từ cửa sổ trở về giường, hắn trông thấy Camille trong một góc trần đầy bóng tối, giữa lò sưởi và chiếc tủ kính. Bộ mặt của nạn nhân xanh tái và co rúm như hắn đã gặp trên một tấm đan ở nhà xác. Hắn đứng chôn chân trên thảm, bủn rủn, tựa người vào một đồ vật. nghe tiếng rên khan đục hắn bật ra, Thérèse ngẩng đầu.

- Kia kìa - Laurent nói bằng một giọng khiếp đảm.

Cánh tay hắn đưa ra chỉ vào góc tối nơi hắn nhận ra bộ mặt tai ương của Camille. Thérèse bị lây nỗi sợ hãi, đến tựa sát người hắn.

- Đó là bức chân dung của gã - nàng thấp giọng thì thầm, làm như bộ mặt được hoạ lại của người chồng cũ có thể nghe thấy.

- Chân dung của gã... - Laurent lặp lại, tóc dựng đứng lên.

- Phải, anh biết mà, bức hoạ anh đã vẽ đó. Cô em tính mang về phòng bà kể từ bữa nay. Nhưng bà đã quên tháo nó xuống...

- Tất nhiên, chính chân dung của gã...

Kẻ giết người như không muốn thừa nhận bức tranh. Trong cơn bối rối, hắn quên mất chính hắn đã vẽ những đường nét vung vẩy, bày ra những màu sắc nhợt nhúa làm hắn hoảng hồn đó. Sự khiếp sợ khiến hắn nhìn thấy bức hoạ đúng như bản chất của nó, ghê tởm, thiếu cân đối, nhếch nhác, thể hiện trên nền đen bộ mặt nhợt nhạt của xác chết. Tác phẩm làm hắn kinh ngạc và ngợp người vì vẻ xấu xí tệ hại của nó, nhất là hai con mắt trắng dã phập phều trong hai hốc mắt mềm nhão và vàng vọt, nhắc hắn nhớ lại đích xác cặp mắt thối rữa của người chết trôi ở nhà xác. Hắn đứng yên một lúc, thở hỗn hển, nghĩ rằng Thérèse nói dối để trấn an mình. Rồi khi phân biệt được khuôn hình, hắn dần dần bình tĩnh.

- Đến tháo nó xuống đi - hắn thì thào với thiếu phụ.

- Ồ không, em sợ - nàng rùng mình trả lời.

Laurent lại bắt đầu run rẩy. Chốc chốc, khuôn tranh biến mất, hắn không thấy gì nữa ngoài hai con mắt trắng dã trừng trừng nhìn hắn, không buông tha.

- Anh van em - hắn tiếp tục nài nỉ người vợ - đến tháo nó xuống đi.

- Không, không.

- Ta hãy quay nó vào tường rồi sẽ không sợ nữa.

- Không, em không làm nổi.

Kẻ giết người, hèn nhát và đê tiện, đẩy thiếu phụ về phía bức tranh, núp sau lưng nàng để lẩn tránh cái nhìn của kẻ chết trôi. Nàng né người và hắn muốn tỏ ra gan dạ, tiến đến bức hoạ, giơ tay lên tìm cây đinh. Nhưng chân dung có cái nhìn trấn áp, ghê gớm, dai dẳng đến nỗi Laurent sau khi muốn chống chọi bằng cái nhìn chồng chọc vào nó, đã chịu thua và lùi lại, rũ rượi trong tiếng thì thầm.

- Không, em có lý, Thérèse à, chúng ta làm không nổi.. Cô em sẽ tháo nó xuống ngày mai...

Hắn lại bước ngang bước dọc, đầu cúi xuống trong khi vẫn cảm thấy chân dung đang nhìn hắn, theo dõi đôi mắt hắn. Hắn không thể cưỡng được, chốc chốc lại liếc nhìn về phía bức tranh, lúc đó trong sâu tối, hắn luôn nhận ra những tia mắt mờ đục và vô hồn của người chết trôi. Ý nghĩ Camille ở đó, trong một xó, rình rập hắn, tham dự vào đêm tân hôn của hắn, quan sát Thérèse và hắn, cuối cùng đã khiến Laurent hóa rồ vì sợ hãi và tuyệt vọng.

Một sự kiện mà có thể người khác mỉm cười, lại khiến hắn hoàn toàn mất tỉnh táo khi đứng trước lò sưởi, hắn nghe như có tiếng cào cào từ đâu đó. Hắn tái mét, tưởng tượng tiếng cào đó phát đi từ bức chân dung, rằng Camille từ khuôn hình đang bước xuống. Rồi hắn hiểu ra tiếng động phát sinh từ cánh cửa nhỏ dẫn ra cầu thang. Hắn nhìn Thérèse đang lòng đầy sợ hãi.

- Có ai đó trong cầu thang - hắn thì thầm. - Ai có thể đi qua chỗ đó?

Thiếu phụ không trả lời. Cả hai nghĩ đến kẻ chết trôi, mồ hôi lạnh toát ướt đầm thái dương họ. Họ lẩn vào sâu căn phòng chờ nhìn thấy cánh cửa đột ngột mở ra để rơi xuống nền gạch xác chết của Camille. Tiếng động tiếp tục khô khốc hơn, thất thường hơn, họ nghĩ nạn nhân lấy móng tay cào gỗ để đột nhập. Trong gần năm phút, họ không dám động đậy. Cuối cùng một tiếng meo meo nghe vang lên. Laurent bước đến gần nhận ra con mèo vằn của bà Raquin do vô ý bị nhốt trong phòng, đang cố thoát ra ngoài bằng cách lay động cánh cửa với móng vuốt của nó. Con Francois sợ Laurent, bằng một cú nhảy, nó phóng lên một chiếc ghế dựa, lông xù lên, bốn cẳng cẳng cứng, nó nhìn người chủ mới với một vẻ khó bảo và hung dữ. Gã đàn ông không ưa gì loài mèo. Francois gần như làm hắn khiếp sợ. Trong giờ phút của cơn sốt và sự sợ hãi, hắn nghĩ rằng con mèo sắp chồm lên mặt hắn để báo thù cho Camille. Con vật này chắc biết tất cả, có những ý nghĩ trong cặp mắt tròn xoe, mở to ra một cách kỳ lạ này. Laurent sụp mắt trước cái nhìn trừng trừng của con vật. Khi hắn dợm phóng một đá vào con Francois.

- Đừng hại nó - Thérèse la lên.

Tiếng kêu đó gây cho hắn một cảm giác lạ lùng. Một ý tưởng phi lý nảy sinh trong đầu hắn.

- Camille đã nhập vào con mèo này - hắn nghĩ - Cần phải giết con vật này đi.. Nó có vẻ như một con người...

Hắn không đá, sợ nghe con Francois nói với hắn bằng giọng của Camille. Rồi hắn nhớ đến những lời đùa cợt của Thérèse vào những lúc hoan lạc, khi con mèo chứng kiến những cái hôn họ trao nhau. Lúc đó hắn nhủ thầm con vật này đã biết quá nhiều và phải quăng nó qua cửa sổ. Nhưng hắn không có can đảm thực hiện ý đồ đó. Con mèo giữ tư thế chiến đấu, móng vuốt nó giương ra, lưng cong gồ lên bởi một cơn giận dữ ngấm ngấm, nó theo dõi từng cử động nhỏ nhất của địch thủ với một sự bình tĩnh cực kỳ. Laurent khó chịu bởi ánh kim trong cặp mắt nó, hắn hấp tấp mở cửa phòng ăn cho nó, và con mèo lĩnh đi trong khi bật ra một tiếng meo chói tai.

Thérèse lại đến ngồi trước lò sưởi đã tắt ngấm. Laurent tiếp tục bước đi từ giường ngủ đến cửa sổ. Cứ như thể họ chờ đợi ngày lên. Họ không nghĩ đến việc đi ngủ, thể xác và con tim của họ đã hoàn toàn mất sinh khí. Chỉ duy nhất một ham muốn xâm chiếm họ, ham muốn được ra khỏi căn phòng làm họ ngộp thở này. Họ cảm thấy một nỗi khó chịu thực sự khi cùng nhau giam mình, cùng hít thở chung một không khí. Có lẽ họ muốn có ai đó đến để chấm dứt tình trạng mặt đối mặt với nhau như thế này, để kéo họ ra khỏi sự hoang mang tột độ họ đang sống, trong đó người này đối diện với người kia không nói năng, bất lực để làm sống lại nỗi đam mê của họ. Sự im lặng kéo dài giằng xé họ, sự im lặng nặng trĩu những lời than van cay đắng và tuyệt vọng, những lời trách móc căm lạnh, mà họ nghe rất rõ trong không gian yên tĩnh.

Rồi ngày cũng đến, nhợt nhạt và trắng bệch, mang theo nó cái lạnh thấm thía.

Khi một làn sáng nhợt nhạt tràn vào căn phòng, Laurent đang run lập cập cảm thấy dễ chịu hơn. Hắn nhìn trước mặt chân dung của Camille, và thấy nó vẫn vậy, tầm thường và trẻ con. Hắn nhún vai tháo nó xuống, tự cho mình ngu dốt. Thérèse đứng lên dọn giường để đánh lừa người cô, để bà tin về một đêm hạnh phúc.

- Chà, thật đấy! - Laurent cộc cằn nói với nàng - Hy vọng tối nay chúng ta sẽ ngủ được chứ?... Những trò trẻ con đó không thể kéo dài mãi...

Thérèse liếc nhìn hắn, nặng nề và sâu sắc.

- Em hiểu đấy - hắn tiếp tục - không phải anh lấy vợ để trải qua những đêm thức trắng... Chúng ta là những đứa con nít... Chính em đã làm anh rối trí với cái vẻ đang ở thế giới bên kia của em. Tối nay, em hãy cố vui vẻ và đừng làm anh phát hoảng.

Hắn gượng cười mà không hiểu tại sao mình cười.

- Em sẽ cố gắng - thiếu phụ nói giọng khàn khàn.

Đó là đêm tân hôn của Thérèse và Laurent.

Chương 22

Những đêm sau đó còn nghiệt ngã hơn. Hai kẻ giết người muốn cả hai trong đêm cùng chống chọi với người chết trôi, và bởi một hiệu ứng kỳ lạ, từ khi họ ở bên nhau, họ càng run sợ nhiều hơn. Họ phần nộ, họ kích thích thần kinh, họ chịu đựng những cơn lốc ghê gớm của đau khổ và khiếp hãi, trong khi trao đổi chỉ một lời một ánh mắt. Chỉ một câu chuyện nhỏ nhất nhất, một chút giáp mặt nhau, họ cũng thấy ngượng ngịu, họ hoang tưởng.

Bản chất khô khan và dễ kích động của Thérèse đã tác động một cách kỳ lạ lên bản chất thô lỗ và xung động của Laurent. Trước kia, trong thời kỳ đam mê, sự khác biệt về khí chất đã khiến gã đàn ông và người đàn bà này thành một đôi lứa gắn bó chặt chẽ khi xác lập giữa họ một thứ trạng thái quân bình có thể nói là bổ sung cho thể chất của họ. Gã tình nhân trao cho bầu máu nóng còn cô bạn tình là những dây thần kinh, và họ sống bù đắp cho nhau, cần những nụ hôn của nhau để điều hoà bộ máy của cơ thể họ. Nhưng một sự trục trặc vừa phát sinh, những sợi thần kinh kích thích quá độ của Thérèse đã lấn áp. Laurent đột nhiên thấy mình bị nén vào giữa cơn kịch phát thần kinh, dưới tác động mãnh liệt của thiếu phụ, tính khí hần dần dần trở nên như của một cô gái bị dày vò bởi một chứng loạn thần kinh gay gắt. Hần đã tò mò quan sát những thay đổi phát sinh đôi lúc trong một vài cơ thể nào đó, theo sau những hoàn cảnh xác định. Những thay đổi đó khởi đi từ thể xác, nhanh chóng truyền thông đến bộ óc, đến toàn bộ con người.

Trước khi biết Thérèse, Laurent có bản chất nặng nề, sự bình tĩnh thận trọng, cuộc sống hăng máu của con trai một người nông dân. Hần ngủ, ăn, uống theo bản năng của loài thú. Vào mọi lúc, trong mọi sự việc của cuộc sống thường nhật, hần hít thở một làn hơi rộng rãi và dày đặc, hài lòng với chính mình, hơi dần dộn vì béo tốt. Trong sâu kín của cái xác thịt nặng nề, đôi lúc hần cảm thấy có hơi kích thích. Chính những kích thích đó mà Thérèse đã phát triển thành những cơn chấn động khiếp đảm. Nàng đã làm phát sinh trong cái cơ thể to lớn béo tốt và mềm nhão có một hệ thần kinh nhạy cảm đến ngạc nhiên. Laurent, kẻ trước kia hưởng thụ cuộc sống bằng dòng máu hơn là những dây thần kinh, nay có những giác quan bớt thô lậu hơn. Một cuộc sống thuộc về thần kinh, thông thiết và mới mẻ đối với hần, làm cho hần đột nhiên bộc lộ ở những nụ hôn đầu tiên của người tình. Cuộc sống đó gia tăng bội phần khoái cảm, mang đến cho niềm vui dẫu ẩn nhúc buốt đến nỗi lúc đầu hần đâm ra hoảng sợ. Hần cố gắng lao vào những cơn kích động ngây ngất mà bầu máu hần chưa bao giờ mang lại cho hần. Thế là nảy sinh trong hần một tác động lạ thường, những sợi thần kinh được giải phóng, áp đảo yếu tố khí huyết và chỉ sự kiện đó đã thay đổi bản chất của hần. Hần đánh mất sự bình tĩnh, sự nặng nề, hần không còn sống một cuộc sống uể oải nữa. Thời điểm mà những sợi dây thần kinh và bầu máu giữ thế cân bằng chính là thời điểm của sự hưởng thụ sâu xa của cuộc sống hoàn hảo. Rồi những dây thần kinh lấn lướt, thế là hần rơi vào trong những mối lo âu giày vò thể xác và tinh thần đã bị rối loạn của hần.

Chính vì vậy Laurent bắt đầu run sợ trước một xó tối, như một đứa trẻ nhát gan. Con người run rẩy và nhón nhác, cá thể mới vừa tống khứ khỏi nó người nông dân thô lỗ và u mê, cảm thấy những nỗi sợ hãi, lo âu của những khí chất dễ kích động. Mọi cảnh ngộ, những vuốt ve man dại của Thérèse, cơn sốt của tội ác, sự bồn chồn chờ đợi lạc thú, tất cả đã khiến hần như hoá rồ, khi kích thích các giác quan, tác động đột ngột và liên hồi lên những sợi thần kinh của hần. Sau cùng sự mất ngủ tất nhiên phải đến, mang theo nó là ảo giác. Từ đó, Laurent quay cuồng trong cuộc sống không chịu đựng nổi, trong nỗi khiếp sợ mà hần đang cố giãy giụa.

Những nỗi ân hận của hần thuần túy thể chất. cơ thể, những sợi thần kinh bị kích thích, và xác

thịt run rẩy chỉ vì sợ hãi người chết trôi. Lương tâm của hắn không can dự gì cả trong những nỗi khiếp sợ đó, hắn không hề có chút hối tiếc khi đã giết Camille, những lúc yên tĩnh, những lúc bóng ma không có ở đó, hắn có lẽ sẽ lại phạm tội giết người, nếu hắn nghĩ rằng đó là đòi hỏi của quyền lợi. Vào lúc ban ngày, hắn cười ngạo những nỗi khiếp sợ của hắn, hắn tự hứa mình sẽ mạnh mẽ, hắn mắng mỏ Thérèse, buộc tội nàng đã làm hắn rối trí. Theo hắn, chính Thérèse làm hắn run rẩy, chỉ duy nhất Thérèse đã mang lại những cảnh tượng kinh hoàng ở trong phòng vào buổi tối. Mỗi khi màn đêm buông xuống, khi đã nhốt mình cùng với người vợ trong phòng, mồ hôi lạnh lại đầm ướt da, những nỗi khiếp sợ trẻ con lại khuấy đảo hắn. Hắn chịu đựng như thế những cơn sốc định kỳ, những cơn sốc thần kinh trở lại vào từng buổi tối, làm rối loạn giác quan hắn, bày ra cho hắn bộ mặt xanh xao và ghê tởm của nạn nhân của hắn. Có thể nói đó là những cơn sốc của một chứng bệnh đáng sợ, một thứ rối loạn năng lực cảm giác của hành vi giết người. Tên của bệnh, bệnh chứng thần kinh, thực tế là cái duy nhất phù hợp với những nỗi sợ hãi của Laurent. Bộ mặt hắn co giật, tay chân hắn cứng đờ ra, tưởng như những dây thần kinh rối nùi trong hắn. Cơ thể đau đớn kinh khủng, còn tâm hồn thì trống rỗng. Kể khổ không cảm thấy lòng ân hận, nỗi đam mê của Thérèse đã truyền cho hắn một cái ác khủng khiếp, và đó là tất cả.

Thérèse cũng vậy. Nàng bị dày vò bởi những xúc động sâu xa. Nhưng ở Thérèse bản chất bẩm sinh chỉ là kích động quá đồi. Từ tuổi lên mười, người phụ nữ này đã bị xáo trộn bởi những rối loạn thần kinh, mà một phần là do cái cách mà nàng đã lớn lên trong không khí nóng ẩm và lợm giọng của căn phòng nơi thằng nhỏ Camille nằm rên rỉ. Nó chất chứa trong nàng những cơn giông tố, những dòng chảy mạnh mẽ sẽ bùng nổ về sau thành những cơn bão đích thực. Laurent đã hướng về nàng cái mà nàng đã hướng về Laurent, như một cú sốc khốc liệt. Ngay từ cái ôm ghì đầu tiên của tình yêu, tính khí khô khan và thiên về nhục cảm của nàng đã phát triển với sức mạnh hoang dại, nàng chỉ còn sống vì đam mê. Ngày càng buông trôi theo những cơn sốt thiêu đốt, nàng càng đạt tới một thứ mê bệnh hoạn. Những sự kiện làm nàng ngợp ngụa, tất cả đẩy nàng vào một cơn rồ dại. Trong những nỗi sợ hãi của mình, nàng tỏ ra đàn bà hơn anh chồng mới, nàng có những nỗi ân hận mơ hồ, những nuối tiếc không dám thú nhận. Nàng tràn ngập ước muốn được quỳ xuống và van nài bóng ma của Camille, cầu xin gã gia ân trong khi thể thốt sẽ làm gã nguôi ngoai bằng lòng hối hận của mình. Có thể Laurent nhận ra lòng hèn nhát của Thérèse. Khi một nỗi lo sợ chung khuấy đảo họ, hắn đổ tội cho nàng, đối xử với nàng một cách thô bạo.

Những đêm đầu tiên, họ không thể ngủ được. Họ ngồi trước ngọn lửa, hoặc đi ngang đi dọc trong phòng, như ngày đám cưới. Ý nghĩ nằm bên nhau trên giường làm họ ghê tởm khủng khiếp. Như một thỏa thuận mặc nhiên, họ tránh ôm hôn nhau, thậm chí họ không nhìn chiếc giường Thérèse vẫn xếp dọn mỗi sáng. Khi sự mệt mỏi trĩu nặng, họ ngủ trong một hoặc hai giờ trên ghế bành, để rồi giật nảy người tỉnh dậy, sau hồi kết cục thảm hại của một cơn ác mộng nào đó. Khi thức giấc, tay chân họ cứng đờ và mủi mủi, gương mặt họ lấm tấm những đốm tím tái, cả người run lập cập vì khó chịu và vì lạnh, họ lặng nhìn nhau sững sờ, kinh ngạc thấy mình như vậy, trong khi đối mặt nhau ngượng ngùng kỳ lạ, xấu hổ vì phô bày nỗi ghê tởm và khiếp sợ của mình.

Mặt khác họ chống chọi với cơn buồn ngủ trong khả năng có thể. Họ nói những chuyện không đâu trong khi hết sức chú ý để không bỏ rơi câu chuyện. Có một khoảng không gian rộng giữa họ, đối diện với lò sưởi. Khi quay đầu lại, họ tưởng tượng ra Camille đã đến ngồi và chiếm khoảng không đó, đang sưởi hai bàn chân một cách nhạo báng bị thảm. Áo giắc đó họ đã gặp buổi tối tân hôn nay đêm nào cũng trở lại. Xác chết cam lạng và giễu cợt tham dự vào cuộc trò chuyện của họ, thi thể biến dạng khủng khiếp đó luôn luôn ở đó, trĩu nặng họ một nỗi lo âu triền miên. Họ không dám cựa quậy, họ không muốn nhìn những ánh lửa cháy rực và khi không cưỡng được, liếc mắt sợ sệt nhìn bên cạnh, đôi mắt họ, nóng rát vì than hồng, gây nên ảo giác và tạo nơi họ những ánh phản chiếu đo đỏ.

Laurent cuối cùng không muốn ngồi nữa, cũng không thú nhận với Thérèse nguyên nhân của

sự thay đổi thất thường này. Thérèse hiểu rằng Laurent đã nhìn ra Camille, như chính nàng cũng nhìn thấy gã. Đến phiên mình nàng tuyên bố rằng sức nóng làm nàng khó chịu, và tốt hơn là nàng cách lò sưởi vài bước. Nàng đẩy chiếc ghế bành đến chân giường và ngồi ở đó, nàng rũ rượi hẳn đi trong khi người chồng lại tiếp tục tới lui trong phòng. Thỉnh thoảng hẳn tới mở cửa sổ, để đêm lạnh thoáng giăng tràn vào phòng cùng làn hơi buốt giá của nó. Điều đó làm diu đi cơn sốt của hẳn.

Trong một tuần lễ, đôi vợ chồng mới cưới phải qua suốt đêm như thế. Họ ngủ vật vờ, nghỉ ngơi một ít vào ban ngày. Thérèse đằng sau quầy hàng của tiệm, Laurent thì trong sổ làm. Ban đêm, họ thuộc về nỗi đau và sự sợ hãi. Và điều càng kỳ lạ hơn là thái độ họ đối với nhau. Họ không thốt một lời yêu đương, họ giả vờ quên đi quá khứ, dường như họ chấp nhận, chịu đựng nhau như người bệnh cảm thấy một lòng thương xót thầm kín dành cho nỗi đau khổ chung. Cả hai đều hy vọng che giấu sự chán ngán và sự sợ hãi của họ, và không ai trong họ tỏ ra nghĩ đến sự lạ thường của những đêm họ đã trải qua, những đêm soi sáng cho nhau tình trạng đích thực của con người họ. Khi họ đứng đó cho đến bình minh, hầu như không nói năng gì với nhau, tái mặt vì một tiếng động nhỏ nhất nhất, họ có vẻ tin rằng mọi cặp vợ chồng mới cưới đều cư xử như vậy, trong những ngày đầu tiên của cuộc hôn nhân. Đó là thói đạo đức giả vụng về của hai người điên.

Sự mệt mỏi chẳng mấy chốc làm họ rã rời đến mức một buổi tối họ quyết định ngủ trên giường. Họ không thay quần áo, cứ để nguyên áo xống nhảy lên lớp chăn phủ giường, trong khi dè chừng da thịt đụng chạm nhau. Tưởng chừng như họ sẽ bị một chấn động đau đớn từ một tiếp xúc nhỏ nhất nhất. Rồi khi đã ngủ thiu thiu như thế trong hai đêm, họ liền trút bỏ áo quần và lẳng lẽ chui vào chăn. Nhưng họ vẫn né xa nhau, thận trọng để không đụng chạm nhau. Thérèse là người lên trước và nằm vào trong sâu, sát tường. Laurent chờ đến khi nàng đã nằm yên đầu đó, lúc đó hẳn mới liều mạng lên nằm ở mé đầu giường, sát mép. Giữa họ còn một khoảng rộng. Đó là chỗ nằm của thầy ma Camille.

Khi hai kẻ giết người đã nằm dài dưới cùng một lớp chăn, và khi họ đã nhắm mắt lại, họ vẫn tưởng như cảm thấy thi thể ảm thấp của nạn nhân mình, đang nằm giữa giường, làm lạnh toát da thịt họ. Nó giống như một chướng ngại vật ghê tởm phân cách họ. Cơn sốt, sự mê sảng xâm chiếm họ, họ chạm vào xác chết, họ trông thấy nó phô bày, giống như một mớ giẻ rách xanh tái và phân huỷ, họ hít thở cái mùi hôi thối từ cái đồng thịt người rửa nát đó, mọi giác quan của họ biến thành ảo giác, khiến các cảm giác của họ nhức buốt quá sức chịu đựng. Sự hiện diện của người bạn đồng sàng giữ họ bất động, hoá rồ vì khiếp đảm. Đôi lúc Laurent nghĩ đến cưỡng chiếm Thérèse trong vòng tay, nhưng hẳn không dám nhúc nhích, hẳn nhủ thầm không thể vươn tay ra mà không túm lấy một nắm thịt mềm nhũn của Camille. Thế là hẳn nghĩ kẻ chết trôi đến nằm giữa họ để cản trở họ ôm ghì nhau. Cuối cùng thì hẳn nghĩ rằng người chết đã ghen tuông.

Dù vậy thỉnh thoảng họ trao cho nhau một cái hôn rụt rè để xem chuyện gì sẽ xảy đến. Gã đàn ông nhạo báng vợ hẳn khi buộc nàng phải ôm hôn hẳn. Nhưng môi họ lạnh giá quá, như thể cái chết hiện diện giữa hai miệng của họ. Những cơn buồn nôn kéo đến, Thérèse rung mình khiếp sợ, và Laurent nghe rằng nàng đánh đập cập, nổi nóng với nàng.

- Tại sao em run thế? - hẳn hét nàng - Em sợ Camille chứ gì?.. Này, giờ thì thẳng khốn đó đã rục xương rồi!

Cả hai đều tránh thổ lộ cho nhau nguyên nhân những cơn run rẩy của họ. Khi ảo giác hiển hiện trước mặt một trong hai người cái mặt nạ nhợt nhạt của người chết, họ nhắm mắt lại, họ tự khép mình trong nỗi khiếp sợ, không dám thổ lộ với người kia ảo giác của mình, bởi e ngại xác nhận một cơn sốc còn kinh khiếp hơn nữa. Khi Laurent bị đẩy đến đường cùng, trong một cơn điên rồ vì tuyệt vọng, buộc tội Thérèse đã sợ hãi Camille, cái tên đó được phát âm lớn tiếng mang lại sự kinh hoàng gấp bội. Kẻ giết người mê sảng.

- Đúng, đúng - hấn lấp bắp nói với thiếu phụ - Cô đã sợ Camille... Tôi thấy rõ điều đó, tất nhiên... Cô là một đứa ngu, lòng can đảm của cô không đáng một xu. Này! Hãy ngủ yên. Cô tin là chồng trước của cô đến kéo chân cô hả, bởi tôi ngủ với cô hả...

Ý tưởng đó, cái giả thiết rằng kẻ chết trôi có thể đến kéo chân họ làm Laurent dựng ngược tóc gáy. Hấn tiếp tục với sự hung hãn hơn, trong khi đay nghiến chính mình.

- Phải có một đêm tối dẫn cô đến nghĩa địa.. Chúng ta sẽ đào mồ Camille, rồi cô thấy cái đồng thối rữa đó nó ra sao! Lúc đó cô không còn sợ nữa, có thể... Này, gã không biết làm sao chúng ta đã ném gã xuống nước đâu.

Thérèse vui đầu trong chăn, bật lên những tiếng rên rĩ nghẹn ngào.

- Ném gã xuống nước vì gã làm mình vương vীu - người chồng tiếp tục - Chúng ta vẫn sẽ ném như vậy nữa, phải không nào?... Vậy thì đừng giở trò trẻ con như thế. Thật ngu dốt mới làm xáo trộn hạnh phúc của chúng ta.. Hãy nhìn xem, em ngoan, khi chúng ta chết đi, chúng ta cũng sẽ không hạnh phúc nhiều hơn hay ít hơn trong lòng đất, vì thế chúng ta đã quăng một thằng thối xuống dòng sông Seine, để rồi chúng ta tự do hưởng thụ tình yêu của chúng ta, đó là một món lợi.. Nào, hãy hôn anh đi.

Thiếu phụ ôm hôn hấn, lạnh giá, điên cuồng, và hấn cũng hoàn toàn run rẩy như nàng.

Laurent, trong hơn mười lăm ngày, luôn tự hỏi làm thế nào tốt nhất để có thể giết chết Camille một lần nữa. Hấn đã ném gã xuống nước, và như thế đấy gã cũng không đủ chết, gã trở lại mỗi đêm nằm trên giường của Thérèse. Khi những kẻ giết người tưởng rằng mình đã hoàn tất tội ác và có thể bình yên lao vào nỗi ngọt ngào của tình âu yếm, nạn nhân của họ đã sống dậy để làm băng giá chỗ nằm của họ. Thérèse không là goá phụ, Laurent cảm thấy mình là chồng của một người đàn bà đã có một kẻ chết trôi làm chồng.

Chương 23

Dần dần, Laurent đi tới chỗ điên rồ dữ tợn. Hắn quyết định xua đuổi Camille khỏi giường. Ban đầu hắn ngủ để nguyên quần áo rồi hắn tránh chạm vào da thịt của Thérèse. Vì hoá rồ, vì tuyệt vọng, cuối cùng hắn muốn giữ vợ mình trên lồng ngực, và thà nghiền nát nàng hơn là giao nàng cho bóng ma của nạn nhân. Đó là sự phản kháng ngạo mạn của bản chất tàn nhẫn.

Tóm lại, niềm hy vọng những chiếc hôn của Thérèse sẽ chữa lành bệnh mất ngủ của hắn chỉ duy nhất dẫn hắn đến phòng của thiếu phụ. Khi hắn ở trong căn phòng đó với tư cách chủ nhân, thể xác hắn, bị giằng xé bởi những cơn sốc ác nghiệt hơn, thậm chí hắn không còn nghĩ đến việc thử chữa trị nó nữa. Và hắn vẫn như người chết rồi trong suốt ba tuần lễ, không nhớ là mình đã làm tất cả để chiếm hữu Thérèse, và không thể chạm vào nàng mà không làm tăng thêm những nỗi đau của hắn, khi giờ đây hắn đã có nàng.

Những lo âu quá sức chịu đựng kéo hắn ra khỏi tình trạng mù người này. Trong giờ phút đầu tiên của trạng thái tê mê, trong sự rũ rượi kỳ lạ của đêm hôn lễ, hắn không quên được những lý do đã thúc đẩy hắn đến với cuộc hôn nhân. Nhưng dưới những đòn lập đi lập lại của giấc mơ tồi tệ, một sự phản nộ ngầm ngấm đã xâm chiếm lấy hắn, đã chiến thắng sự hèn nhát và đưa hắn trở về với ký ức. Hắn nhớ là mình đã kết hôn là để xua đuổi những cơn ác mộng, là để ghì chặt người vợ của mình. Thế là một đêm, hắn liều mạng vượt qua thi thể của người chết đuổi để giữ lấy Thérèse trong tay, thô bạo kéo nàng đến với hắn.

Thiếu phụ cũng thế. Nàng đã đến đường cùng, có lẽ nàng sẽ lao vào ngọn lửa, nếu nàng nghĩ rằng nó sẽ thanh tẩy thân xác nàng khỏi mọi điều ác xấu của mình. Nàng đáp trả Laurent bằng vòng tay ghì chặt, quyết bùng cháy lên dưới những cái vuốt ve của người đàn ông này hoặc để tìm trong nàng một sự khuây khoả.

Và họ siết chặt nhau trong một nụ hôn ghê gớm. Niềm đau và sự sợ hãi thay thế cho ham muốn. Khi chân tay họ sát vào nhau, họ tưởng như đang rơi vào một lò lửa. Họ bật lên tiếng kêu và ôm chặt lấy nhau hơn nữa để không chừa khoảng trống giữa thân xác họ cho kẻ chết trôi. Và họ luôn luôn cảm thấy mớ xác rữa của Camille lúc nhúc ghê tởm giữa họ, làm lạnh giá đầu đó trên da họ, trong khi phần còn lại của cơ thể họ cháy bỏng.

Những nụ hôn man rợ khiếp đảm. Thérèse lấy môi tìm vết cắn của Camille trên chiếc cổ sưng phồng và cứng đờ của Laurent và điên cuồng dán chặt vào đó. Ở đó vết thương sống động, nếu thương tích này lành lặn, những kẻ giết người sẽ ngủ bình yên. Thiếu phụ hiểu điều đó, nàng cố nung đốt chỗ đau dưới ngọn lửa hùng hục của cơn trớn. Nhưng nàng chỉ bỏng cháy môi mình, và Laurent thô bạo đẩy nàng ra, trong khi bật ra tiếng rên khàn đục, hắn thấy như bị một thanh sắt cháy đỏ vào cổ. Thérèse điên lên, lại vùng tới, muốn hôn thêm vết thương, nàng cảm thấy một niềm khoái lạc chua chát được đặt môi lên chỗ da mà Camille đã cắn phập rảng vào. Trong một thoáng, nàng có ý nghĩ cắn vào chỗ đó của chồng, rút ra một mẩu thịt lớn, tạo thêm một vết thương mới, sâu hơn để lấy đi dấu vết của người cũ. nàng nhủ thầm rồi mình sẽ không tái mặt nữa khi nhìn dấu ấn hàm răng của chính mình. Nhưng Laurent che chở cổ hắn trước những cái hôn kia, hắn cảm thấy đau rát giày vò quá thể, lại đẩy nàng ra mỗi khi môi nàng vươn tới. Họ cứ thế hào hển chống chọi nhau, đánh vật nhau trong nỗi kinh hoàng của sự âu yếm.

Họ thấy rõ mình chỉ làm tăng thêm nỗi đau đớn mà thôi. Họ đã hoài công nghiền nát nhau trong vòng tay ôm ghì kinh khiếp, họ kêu la đau khổ, họ tự thiêu đốt và bầm dập, nhưng họ

không thể làm dịu đi những sợi thần kinh sợ hãi. Mỗi sự ôm hôn chỉ làm tăng thêm cường độ của sự ghê tởm. Trong khi họ trao cho nhau những nụ hôn kinh khủng, họ càng bị giày vò bởi những ảo giác đáng khiếp sợ mà thôi, họ tưởng tượng kẻ chết trôi đang kéo chân họ và hung hãn lay động chiếc giường.

Họ rời ra trong chốc lát. Họ cảm thấy sự ghê tởm, sự phản kháng quyết liệt không sao cưỡng được. Rồi họ không muốn thua cuộc, họ lại ghì chặt lấy nhau rồi lại buộc phải buông nhau ra, như thể những mũi kim nung đỏ châm vào tay chân. Đã nhiều lần, họ cố chiến thắng sự ghê tởm, cố quên đi tất cả trong một mỗi, trong rã rời cân não. Và mỗi lần như thế những sợi thần kinh bức xúc và căng thẳng làm cho họ điên tiết lên đến độ có thể chết đi được vì kích động nếu họ vẫn trong vòng tay của nhau. Cuộc chiến đấu chống lại cơ thể của mình đẩy họ lên đến mức rồ dại, họ ương ngạnh, họ muốn chiến thắng nó. Cuối cùng một cơn sốt kịch liệt hơn đã làm họ kiệt sức, họ chịu đựng cơn chấn động mãnh liệt chưa từng nghe thấy và tưởng như tai họa sắp đổ xuống.

Mỗi người lăn trở lại một mép giường, nóng sốt và bầm dập. Họ bật lên thốn thức.

Và trong tiếng nức nở của mình, tưởng như họ nghe thấy tiếng cười đắc thắng của người chết trôi, gã lại chuôi vào trong chăn với những tiếng cười khẩy. Họ không thể đuổi gã ra khỏi giường, họ đã thua cuộc. Camille lặng lẽ nằm giữa họ, trong khi Laurent than khóc về sự bất lực của hắn còn Thérèse thì run sợ là xác chết nổi hứng lợi dụng thắng lợi để đến phiên nó siết chặt nàng trong vòng tay thối rữa của nó với uy thế làm chồng chính đáng. Họ đã thử đến phương cách cuối cùng. Trước thất bại này, họ hiểu rằng từ nay họ không dám trao cho nhau dù một nụ hôn nhỏ nhất nhất. Cơn kích động của tình yêu điên rồ mà họ cố thực hiện hòng giết chết những nỗi sợ hãi vừa nhấn chìm họ sâu hơn trong nỗi kinh hoàng. Trong khi cảm thấy mùi lạnh lẽo của xác chết mà giờ đây hắn đã chia cách họ mãi mãi, họ trút những giọt nước mắt sâu thẳm, lo âu tự hỏi rồi mình sẽ ra sao.

Chương 24

Đó là điều mà ông già Michaud kỳ vọng khi tác thành cuộc hôn nhân của Thérèse và Laurent, những buổi tối thứ năm lại tiếp tục thú vui cũ của họ, ngay hôm sau lễ cưới. Những buổi tối đó bị đe dọa bởi một hiểm họa lớn kể từ ngày Camille chết đi. Các khách mời chỉ hiện diện một cách rút rè trong ngôi nhà tang chế đó, mỗi tuần, họ lo sợ đón nhận sự khước từ của chủ nhà. Ý nghĩ là canh cửa tiệm cuối cùng có thể khép lại trước họ làm kinh hãi Michaud và Grivet, là những người sống khur khur theo thói quen với bản năng và sự bướng bỉnh của loài vật. Họ nhủ thầm bà mẹ già và goá phụ trẻ một sáng nào đó sẽ ra đi khóc người quá cố ở Vernon hay ở nơi nào khác, và như thế họ sẽ đứng ở vĩa hè vào tối thứ năm mà không biết phải làm gì, họ gặp nhau trong ngõ, rồi lang thang thăm hại trong khi mơ tưởng những ván domino xôm tụ. Trong khi chờ đợi những ngày tệ hại đó, họ rút rè hưởng thụ những ngày hạnh phúc sau cùng, họ đến cửa tiệm với vẻ bất an và đường mật lấy lòng, trong khi nhắc thầm lần này có lẽ không bao giờ quay trở lại nữa. Trong hơn một năm trời, họ mang nỗi sợ sệt, không dám tán nhảm và cười cợt trước những giọt nước mắt của bà Raquin và sự im lặng của Thérèse. Họ không còn cảm thấy như nhà mình nữa, như thời của Camille, có thể nói dường như họ lấy trộm từng buổi tối họ có mặt chung quanh chiếc bàn ở phòng ăn. Chính trong những cảnh ngộ tuyệt vọng đó mà lòng ích kỷ đã thúc đẩy ông già Michaud thực hiện một kỳ công bậc thầy khi gả chồng cho goá phụ của kẻ chết trôi.

Thứ năm sau lễ cưới, Grivet và Michaud long trọng bước vào. Họ đã chiến thắng. Phòng ăn lại thuộc về họ, họ không còn sợ người ta khước từ họ nữa. Họ bước vào như những con người hạnh phúc. Họ ngồi phưỡn ra, nói liên hồi những lời bông đùa xưa cũ. Bằng vào thái độ khoan khoái và tự tin của họ, người ta tin rằng với họ, một cuộc cách mạng vừa hoàn tất. Kỷ niệm về Camille không còn ở đó nữa, người chồng đã chết, cái bóng ma làm họ lạnh giá, đã được trục xuất bởi anh chồng còn sống. quá khứ sống lại với những niềm vui của nó. Laurent thay thế Camille, mọi lý do buồn bã biến mất, những người khách có thể cười đùa mà không làm buồn lòng ai cả, và thậm chí họ cần cười đùa để làm vui vẻ cái gia đình tuyệt vời rất muốn đón tiếp họ. Kể từ đó, sau gần mười tám tháng đến đây dưới cái có an ủi bà Raquin, nay có thể dẹp qua bên thói đạo đức giả rẻ tiền của họ và đường hoàng đến để mặt đối mặt chìm đắm trong tiếng động lạnh canh của những quân cờ domino.

Và mỗi tuần lễ mang đến một tối thứ năm, mỗi tuần lễ một lần hội tụ quanh bàn những cái đầu thiếu sinh khí và lối bịch đã làm Thérèse phẫn nộ ngày trước. Thiếu phụ đề nghị đuổi những người này ra khỏi cửa, họ làm nàng nổi nóng với những tiếng cười phá lên đần độn, với những suy nghĩ ngu ngốc. Nhưng Laurent giải thích cho nàng hiểu rằng một sự tổng khur như thế là sai lầm, phải làm mọi cách để bây giờ giống như trước kia, nhất là cần duy trì tình thân hữu với cánh cánh sát, những kẻ ngu đần này sẽ che chở họ trước mọi nghi ngờ. Thérèse phục tùng. Những vị khách được đón tiếp nồng hậu, măn nguyện nhìn thấy trải ra trước mắt hàng hàng lớp lớp những buổi tối ấm áp dễ chịu.

Chính vào thời kỳ đó cuộc sống của hai vợ chồng một cách nào đó đã rẽ đôi. Buổi sáng, khi ngày đã xua đuổi những nỗi khiếp sợ của đêm tối, Laurent hối hả mặc quần áo. Hắn không được thoải mái, hắn chỉ lấy lại được sự bình thần ích kỷ của hắn ở phòng ăn, ngồi vào bàn trước một tách cà phê sữa to tướng mà Thérèse dọn sẵn cho hắn. Bà Raquin đã bại絮, chỉ gượng bước xuống cửa tiệm, nhìn hắn ăn uống với một nụ cười của người mẹ. Hắn ngốn bánh mì nướng, dòn dầy dạ dày, dần dần yên tâm trở lại. Sau món cà phê, hắn nốc một ly nhỏ cognac. Như thế hắn phục hồi hoàn toàn. Hắn nói "Gặp lại tối nay" với bà Raquin và Thérèse mà không bao giờ ôm hôn họ, rồi hắn lững thững đi đến sở làm. Đã vào xuân, cây trên

các bến cảng phủ đầy lá như một dải đăng ten nhẹ nhàng màu xanh nhạt. Dưới kia, dòng sông trôi đi mang theo những tiếng động mơn man, những tia sáng đầu tiên của mặt trời trên cao phả hơi ấm dịu dịu. Laurent cảm thấy như hồi sinh trong không khí mát mẻ, hân hân ngực hít thở những làn hơi trẻ trung sức sống đến từ bầu trời tháng tư, tháng năm đó, hân tìm kiếm mặt trời, dừng lại nhìn những ánh phản chiếu màu bạc lấp lánh trên mặt nước sông Seine, lắng nghe tiếng động của bến cảng, để mặc cho những mùi vị hăng nồng của buổi bình minh thấm vào da thịt, tận hưởng bằng tất cả giác quan buổi sáng trong lành và hạnh phúc. Hân là hân không nghĩ mấy đến Camille, đôi khi vô tình hân ngắm nhĩa nhà xác, bên kia sông. Lúc đó hân nghĩ đến kẻ chết trôi như một người can đảm nghĩ về nỗi sợ hãi ngu dốt mà hân đã gặp phải. Bụng đầy, mặt mày tươi tỉnh, hân tìm lại được sự bình thản vững vàng của mình, hân đến sở làm và trải qua suốt ngày ở đó ngáp dài, chờ đợi đến giờ tan sở. hân chỉ là một nhân viên bình thường như những người khác, mệt mỏi và buồn chán, đầu óc trống rỗng. Ý nghĩ duy nhất hân có lúc đó là đưa đơn nghỉ việc và thuê một xưởng vẽ, hân mơ màng nghĩ tới một cuộc sống mới lười nhác và điều đó cũng đủ chiếm hết ngày giờ của hân cho đến chiều tối. Không bao giờ hân bận tâm khi nhớ đến cửa tiệm ở ngõ hẻm. Buổi chiều, sau khi ao ước đến giờ tan sở từ hồi sáng sớm, hân ra về và lo âu. Hân hoài công bước đi chậm rãi và cuối cùng hân cũng phải trở về cửa tiệm. Ở đó, nỗi hoảng sợ đang chờ đợi hân.

Thérèse cũng cảm thấy cùng những cảm giác như vậy. Hễ Laurent không có mặt bên cạnh, nàng thấy dễ chịu. Nàng đã cho chị người làm nghỉ việc lấy cơ mọi thứ buông vung bỏ vãi và đều dơ bẩn và trong cả nhà. Nàng nảy sinh ý nghĩ phải ngăn nắp. sự thật là nàng cần đi tới đi lui, hoạt động, cần làm mệt mỏi tay chân cứng đờ ra của mình. Nàng tắt bật suốt buổi sáng, quét dọn, lau bụi, cọ rửa các phòng, rửa chén bát, làm những công việc mà ngày trước nàng chán ngấy. Đến tận trưa, những việc nhà này giữ chân nàng lại, bận rộn và lằng lẽ, không có thì giờ để suy nghĩ chuyện gì khác ngoài những mạng nhện lơ lửng trên trần nhà và mỡ màng tèm lem chén đĩa. Thế rồi nàng bắt tay vào việc bếp núc, chuẩn bị bữa ăn. Trong bữa ăn, bà Raquin phiên muộn thấy nàng lúc nào cũng đứng lên đi lấy thức ăn, bà xúc động và phật ý trước sự bận bịu mà đứa cháu gái phô bày, bà la rầy nàng, và Thérèse trả lời là cần phải tiết kiệm. Sau bữa ăn, thiếu phụ thay áo và cuối cùng quyết định ra tiếp người cô ở sau quầy hàng. Ở đó, nàng gà gât ngủ, mệt mỏi bởi thức đêm, nàng lịm người đi, chịu thua sự dờ dẩn khoái cảm xâm chiếm lấy người, ngay từ lúc nàng ngồi xuống. Nàng chỉ ở trạng thái thiu thiu nhẹ nhàng, đầy ắp sự quyến rũ mơ hồ, nó làm dịu thần kinh của nàng. Ý nghĩ về Camille tan biến, nàng tận hưởng sự thư thái sâu xa của người bệnh đột nhiên thấy cơn đau rời bỏ mình. Nàng cảm thấy da thịt mềm ra, đầu óc thoải mái, nàng chìm vào một thứ trống rỗng ấm áp và lại sức. không có vài thời khắc yên tĩnh này, cơ thể nàng chắc vỡ tung dưới sức căng thẳng của hệ thần kinh, nàng lấy ở đó những sức lực cần thiết để tiếp tục đau đớn và sợ hãi trong đêm kế tiếp. Và lại, nàng không ngủ là mấy, chỉ hơi khép mí mắt, đắm mình vào tận cùng một giấc mơ bình yên. Khi một bà khách bước vào, nàng mở mắt ra, bán một món hàng dăm ba xu theo yêu cầu rồi lại chìm vào cơn mơ mộng bồng bềnh. Nàng trải qua như thế ba hay bốn giờ, hoàn toàn hạnh phúc, trả lời nhát gừng với người cô, với niềm vui sướng thật sự thả mình vào cảnh hư không, gạt bỏ suy nghĩ và chìm đắm vào chính mình. Chỉ thỉnh thoảng nàng mới liếc nhìn ra ngõ, cảm thấy dễ chịu hơn cả bởi thời tiết âm u lúc tối trời, và nàng che giấu nỗi chán chường trong bóng tối. Ngõ ẩm ướt, nhơ nhớp, qua lại đám người nghèo khổ sưng ứ, với những chiếc dù rỏ nước xuống mặt đá lát, nàng thấy giống như lối đi của một nơi hắc ám, một thứ hành lang dơ bẩn và hung hiểm mà không ai tìm đến và quấy rối nàng. Đôi lúc, khi nhìn những tia sáng nhợt nhạt kéo thành vật chung quanh người, người thấy mùi ẩm thấp hăng hăng, nàng tưởng như mình vừa bị chôn sống, nàng tin rằng mình đang nằm trong lòng đất, tận đáy sâu của một hố chung chung nhúc nhúc người chết. Và ý nghĩ ấy an ủi nàng, làm dịu lòng nàng. Nàng nhủ thầm giờ thì nàng yên ổn, rằng nàng sắp chết, và nàng không còn đau khổ nữa. có những lần khác, nàng phải căng mắt ra. Suzanne đến chơi với nàng, và ngồi thêu thùa bên cạnh nàng suốt buổi xế chiều. Người vợ của Olivier với gương mặt mềm mại, cử chỉ chậm chạp, hiện tại được Thérèse yêu mến, nàng cảm thấy một sự nhẹ nhõm lạ lùng khi nhìn tạo vật đáng thương hoàn toàn mờ nhạt này, nàng xem cô ta là bạn ưa thích được thấy cô bên cạnh, mỉm một nụ cười xanh xao, dờ dỏng dờ chết, mang đến cửa tiệm mùi vị lạt lẽo của nghĩa trang. Khi nhìn cặp mắt xanh lơ của Suzanne

trong suốt như thủy tinh nhìn đắm đắm vào mắt mình, nàng cảm thấy tận xương tuỷ một cái lạnh an lành. Cứ thế Thérèse chờ đợi đến bốn giờ. Lúc đó, nàng vào bếp trở lại, một lần nữa tìm kiếm sự mệt mỏi, nàng chuẩn bị bữa tối cho Laurent với một sự hồi hã bồn chồn. Và khi chồng nàng xuất hiện ở ngưỡng cửa, cổ họng nàng nghẹn lại, nỗi lo âu lại quấn thắt toàn thân nàng.

Từng ngày, những cảm giác của đôi vợ chồng càng gần giống nhau. Lúc ban ngày, khi họ không gặp mặt nhau, họ hưởng những giờ phút tuyệt vời được nghỉ ngơi, buổi tối, từ lúc gặp mặt nhau, một sự khó chịu xót xa tràn ngập lòng họ.

Và chẳng đó là những buổi tối yên tĩnh. Thérèse và Laurent lo sợ với ý nghĩ trở về phòng ngủ. Họ kéo dài tối đa thời gian lúc ăn tối xong. Bà Raquin, đã nửa thức nửa ngủ trong lòng một chiếc ghế bành lớn, đặt giữa họ và chuyển trò với giọng bình thản. Bà nhắc đến Vernon trong khi lúc nào cũng nghĩ đến đứa con trai của mình, nhưng tránh nêu tên gã ra, như thể vì ngượng ngùng, bà mỉm cười với những đứa con thân yêu của bà, bày ra cho họ những kế hoạch tương lai. Ngọn đèn hắt xuống gương mặt trắng bệch của bà những làn sáng xanh xao, những lời nói êm dịu lạ lẫm trong không gian thiếu sinh khí và yên lặng. Vả, hai bên bà, hai kẻ giết người im bất, bất động, như đang lắng nghe với vẻ trầm tư, thực ra, họ không tìm cách theo đuổi ý nghĩa các lời lẽ huyền thuyên của bà già tốt bụng, họ chỉ đơn giản sung sướng vì cái âm thanh của lời nói êm dịu tránh cho họ nghe thấy tiếng vang của những ý nghĩ riêng của mình. Họ không dám nhìn nhau, họ nhìn bà Raquin để tỏ ra không bối rối. Họ không hề đề cập đến chuyện đi ngủ, có lẽ họ sẽ ngồi ở đó cho đến sáng, trong lời ca cẩm mạn mạn của bà già hàng xóm, trong sự nguôi ngoai bà tạo được chung quanh mình, nếu chính bà không tỏ ra muốn về giường ngủ. Chỉ khi đó họ mới rời khỏi phòng ăn và trở về phòng mình với nỗi thất vọng, như thể đang lao xuống đáy sâu của vực thẳm.

Từ những buổi tối trước khi đi ngủ ẩm cúng này, chẳng bao lâu họ rất thích những buổi tối thứ năm. Khi họ một mình với bà Raquin, họ không thể khuây khoả. Làn hơi yếu ớt của giọng nói người cô, niềm vui mũi lòng của bà không bóp nghẹt những cơn đau giằng xé họ. Họ cảm thấy giờ đi ngủ đến gần, họ rung mình khi tình cờ ánh mắt họ bắt gặp cánh cửa phòng ngủ, sự chờ đợi thời khắc chỉ còn có họ riêng nhau càng lúc càng trở nên ác nghiệt hơn theo nhịp thời gian của buổi tối. Ngày thứ năm thì ngược lại, họ ngây ngất vì sự trì hoãn, họ quên mất sự hiện diện của nhau, họ đau đớn ít đi. Tự Thérèse cuối cùng cũng nhiệt tình mong mỏi những ngày tiếp khách. Nếu Michaud và Grivet không đến, nàng sẽ đi tìm họ. Khi đã có những người khác, trong phòng ăn ở giữa nàng và Laurent, nàng cảm thấy yên ổn hơn, nàng những muốn luôn luôn có những người khác ở đó, có những tiếng động, một cái gì đó khiến nàng ngây ngất và tách biệt. trước mặt thiên hạ, nàng tỏ ra một niềm vui dễ kích động. Laurent cũng vậy, hắn tìm lại những trò đùa thô lỗ của nông dân, những tiếng cười lỗ mãng, những trò hề của tay hoạ sĩ bất tài. Chưa bao giờ những cuộc tiếp tân lại vui vẻ và ồn ào đến thế.

Như thế mỗi tuần một lần, Laurent và Thérèse có thể ngồi đối mặt nhau mà không run rẩy.

Không bao giờ họ lại mang một nỗi lo ngại. Chứng liệt người của bà Raquin ngày càng lấn lướt, và họ đoán trước ngày bà phải đóng đinh một chỗ trên ghế bành, bại liệt và lú lẫn. Bà già tội nghiệp bắt đầu lắp bắp những đoạn câu đầu Ngô mình Sở, giọng nói bà yếu dần, tay chân chết dần chết mòn. Bà trở thành một thứ đồ vật. Thérèse và Laurent khiếp sợ nhìn thấy sự ra đi của con người vẫn còn chia cách họ, với giọng nói kéo họ ra khỏi những cơn mơ tồi tệ. Khi trí năng lìa bỏ bà hàng xóm kỳ cựu và bà ngồi đó, câm lặng và cứng đờ trên ghế bành, họ cảm thấy lẻ loi, buổi tối, họ sẽ không thể tránh được sự chạm mặt nhau đáng sợ nữa. Thế là nỗi kinh hoàng của họ bắt đầu từ lúc sáu giờ, thay vì nửa đêm, và họ sẽ điên lên mất.

Mọi cố gắng nhằm duy trì cho bà Raquin một sức khoẻ đối với họ trở nên hết sức quý giá. Họ cho gọi y sĩ đến, họ ân cần chăm sóc bà, họ tìm thấy ngay trong cái nghề coi bệnh một sự lãng quên, một sự khuây khoả giúp họ tăng thêm lòng hăng hái. Họ không muốn mất đi người thứ ba giúp những buổi tối của họ có thể chịu đựng được. Họ không muốn phòng ăn, toàn bộ căn nhà trở thành một nơi ác nghiệt và tai ương như phòng riêng của họ. Bà Raquin đặc biệt xúc

động trước những chăm sóc vồn vã mà họ không tiếc công tiếc sức đối với bà, bà mừng đến rơi nước mắt khi kết hợp họ với nhau và trao cho họ bốn mươi mấy ngàn francs của mình. Chưa bao giờ, sau cái chết của con mình, bà lại tin cậy vào tình cảm triu mến như thế trong những giờ phút cuối đời mình, tuổi già của bà ấm áp làm sao trong tình âu yếm của những đứa con thân yêu đó. Bà không cảm thấy chứng bại liệt là không thể nguôi ngoai cho dù mỗi ngày nó càng làm cho bà tê cứng hơn.

Tuy nhiên Thérèse và Laurent sống cuộc sống hai mặt. Ở mỗi người trong họ như có hai người khác hẳn nhau, một dễ kích động và sợ hãi mỗi khi hoàng hôn buông xuống, và một kia dờ dẩn và dễ quên, sống dễ chịu từ khi mặt trời ló dạng. Họ sống hai cuộc đời, họ kêu la vì lo sợ kh chỉ riêng hai người với nhau, và họ mỉm cười bình thản khi có mặt mọi người. Không bao giờ trước mặt người khác, họ để cho thiên hạ đoán được những nỗi đau đớn vừa giằng xé trong sâu kín còn người họ, họ tỏ ra yên bình và hạnh phúc, họ bằng bản năng che giấu những tai họa của mình.

Không ai nghi ngờ được khi nhìn họ thanh thản vào lúc ban ngày là thế, lại có những ảo giác giày vò họ mỗi đêm như vậy. Người ta xem họ như một đôi vợ chồng được ân huệ của Thượng Đế, sống tràn trề hạnh phúc. Grivet lịch sự gọi họ là "những tình nhân âu yếm". Khi mất họ thâm quầng vì những đêm thức trắng, lão đùa cợt, hỏi chừng nào thì làm lễ rửa tội cho đứa bé. Và cả hội phá lên cười. Laurent và Thérèse hơi tái mặt, gương mỉm cười, họ tập quen với những lời trêu ghẹo liều lĩnh của lão viên chức già. Khi họ còn ở phòng ăn, họ làm chủ được những nỗi lo sợ của mình. Óc phán đoán không tài nào nghĩ ra nỗi sự thay đổi đáng sợ nảy sinh trong họ, khi họ giam mình trong phòng ngủ. Nhất là buổi tối thứ năm, sự thay đổi ác nghiệt đến nỗi như thế nó diễn ra trong một thế giới siêu nhiên. Tấn bi kịch của những đêm tối, với sự lạ thường của nó, với sự hung hãn man dại của nó, đã vượt quá mọi điều tin được và ẩn sâu trong tận cùng bản thể đau đớn của họ. Có lẽ họ cho rằng mọi người tưởng rằng mình điên.

- Họ hạnh phúc đấy, đôi tình nhân này! - ông già Michaud thường nói - Họ không nói là bao, nhưng không phải họ không nghĩ tới. Tôi cuộc là họ ngấu ngiến nhau khi chúng ta không còn ở đây nữa.

Đó là ý kiến chung của cả nhóm. Đến độ Thérèse và Laurent được xem như một cặp vợ chồng kiểu mẫu. Toàn bộ ngõ Cầu Mới tán dương tình cảm, hạnh phúc thanh thản và tuần trăng mật mãi mãi của đôi vợ chồng. Duy chỉ có họ biết rằng xác chết của Camille nằm giữa họ, chỉ có họ cảm thấy, dưới da thịt yên tĩnh của khuôn mặt, là những cơn co giật thần kinh đêm đêm in dấu khủng khiếp và biến đổi vẻ ngoài bình lặng của diện mạo thành một chiếc mặt nạ ghê tởm và đau đớn.

Chương 25

Được bốn tháng, Laurent tính tới việc rút rĩa lợi lộc mà hắn mong mỗi từ cuộc hôn nhân. Hắn đã bỏ vợ mình và chạy trốn bóng ma Camille ba ngày sau đám cưới, nếu lòng hám lợi đã không cầm chân gã ở lại cửa tiệm của ngõ hẻm này. Hắn chấp nhận những đêm kinh hãi, ở lại giữa những mối lo sợ làm hắn ghen thờ, chỉ để không mất đi món lợi từ tội ác của hắn. Nếu rời bỏ Thérèse, hắn sẽ lại rơi vào cảnh bần cùng, hắn buộc phải giữ lấy chỗ làm của mình, còn ở lại bên nàng, hắn ngược lại có thể thoả mãn những thèm muốn được lười nhác của hắn, sống phè phỡn mà không phải làm gì cả, bằng lợi tức mà bà Raquin đã sang tên cho vợ hắn. Hắn phải tin chắc rằng hắn sẽ lĩnh đi với bốn mươi mấy ngàn francs, nếu hắn có thể chuyển nó thành giấy bạc, nhưng bà hàng xén già được Michaud hiến kế đã cẩn thận bảo vệ quyền lợi của cô cháu gái trong kế ước. Thế là Laurent thấy mình bị ràng buộc vào Thérèse bởi một sợi dây bền chắc. Để bồi thường cho những đêm nghiệt ngã, hắn muốn ít ra mình cũng được bảo dưỡng trong cảnh nhàn hạ sung sướng, ăn uống phũ phê, áo quần ấm áp, trong túi rủng rỉnh tiền bạc cần thiết để thoả mãn những cơn bốc đồng của mình. Chỉ với giá đó, hắn mới bằng lòng ngủ chung với xác chết kẻ chết trôi.

Một buổi tối, hắn tuyên bố với bà Raquin và người vợ là mình đã đâm đơn nghỉ việc, và hắn rời khỏi sở làm vào cuối kỳ lương nửa tháng. Thérèse có một cử chỉ bất an. Hắn lại hấp tấp bổ sung là mình sẽ thuê một xưởng nhỏ để trở lại với nghề hội hoạ. Hắn huyền thuyên dông dài về nỗi buồn chán của công việc đang làm, về những chân trời bao la mà nghệ thuật rộng mở cho hắn. Hiện tại khi có xu nào trong túi, và có thể thử thách sự thành công, hắn muốn nhìn xem liệu mình có khả năng làm lớn chuyện hay không. Bài diễn từ tràng giang mà hắn hoa mỹ ngâm nga về quyết tâm này chỉ đơn giản che đậy một ham muốn ghê gớm được trở lại với cuộc sống cũ ở xưởng vẽ. Thérèse mím môi không một lời đáp lại, nàng không hề muốn Laurent hoang phí cái gia tài nhỏ bé bảo đảm sự tự do của mình. Khi người chồng hỏi dồn để mong kiếm được sự ưng thuận của nàng, nàng đáp lại vài lời ngắn gọn. Nàng cho hắn hiểu rằng nếu rời bỏ sở làm, hắn sẽ không được lợi lộc gì cả và sẽ hoàn toàn sống tự túc. Trong khi nàng nói, Laurent nhìn nàng với vẻ gay gắt khiến nàng bối rối và ghen trong cổ họng lời cự tuyệt mà nàng muốn bày tỏ, nàng tin rằng mình đọc được trong đôi mắt của kẻ đồng loã ý nghĩ đe dọa này "Tôi sẽ nói tất cả, nếu cô không bằng lòng". Nàng bắt đầu áp úng. Lúc đó bà Raquin kêu lên rằng lòng mong mỏi của đứa con trai yêu quý của bà rất đúng đắn và cần phải tạo phương tiện để hắn trở thành một con người tài năng. Bà già tốt bụng chiều chuộng Laurent như đã từng chiều chuộng Camille, bà hoàn toàn mềm lòng trước những lời ve vuốt không tiếc công sức của gã đàn ông trẻ tuổi, bà lệ thuộc và luôn luôn chiều theo ý hắn.

Như thế đã quyết định nhà nghệ sĩ sẽ thuê một xưởng vẽ và lĩnh mỗi tháng một trăm francs cho những chi phí linh tinh hắn phải tiêu tốn. ngân quỹ gia đình vì thế phải điều chỉnh lại, tiền lời có được từ việc buôn bán tạp hóa dành để trả tiền thuê cửa tiệm và chỗ ở, và gần như đủ cho những chi dụng hàng ngày trong nhà, Laurent lấy tiền thuê xưởng vẽ và chi tiêu mỗi tháng từ lợi tức hàng năm hai ngàn mấy trăm francs, phần còn lại của lợi tức đó đáp ứng những nhu cầu chung. Theo cách này, họ sẽ không phạm vào vốn. Thérèse tạm yên tâm. Nàng bắt người chồng thể là sẽ không bao giờ vượt quá số tiền hắn được chu cấp. Và chẳng nàng tự nhủ Laurent không thể chiếm đoạt số tiền bốn mươi ngàn francs nếu không có chữ ký của nàng, và nàng quyết định dứt khoát không ký vào bất kỳ giấy tờ nào cả.

Ngày hôm sau, Laurent thuê ở cuối đường Mazarine một xưởng nhỏ mà hắn thèm muốn từ một tháng nay. Hắn không muốn bỏ sở làm mà không có một chỗ ẩn thân để thanh thoi ban ngày tránh xa Thérèse. Đến cuối kỳ lương nửa tháng, hắn giã biệt các bạn đồng sự. Grivet sừng

sốt vì sự ra đi của hắn. Một người đàn ông trẻ, lão nói. Có một tương lai sáng đến thế ở phía trước, một người đàn ông trẻ chỉ trong bốn năm đã đạt được số tiền lương mà lão, Grivet, phải mất đến hai mươi năm mới đạt tới! Laurent càng khiến lão kinh ngạc hơn khi cho lão biết mình sẽ sống trở lại trọn vẹn với nghiệp hội họa.

Cuối cùng người nghệ sĩ dời đến xưởng vẽ của mình. Xưởng này là một loại tầng trên cùng vuông vức, ngang dọc khoảng năm hay sáu thước, trần nhà nghiêng đột ngột thành dốc thẳng có khoét một cửa sổ rộng để lọt vào một làn ánh sáng trắng và sống sượng lên sàn nhà và các bức tường đen đúa. Những tiếng động của đường phố không tới được độ cao này. Căn phòng yên lặng, tẻ nhạt, phía trên mở ra bầu trời, giống như một cái hang, một cái hầm khoét vào trong đất sét xám. Laurent trang trí cái hầm này được chằng hay chớ, hắn mang đến hai chiếc ghế dựa đã mất lớp rom nhồi, một cái bàn hắn kê sát tường để nó khỏi sụm xuống đất, một chiếc tủ búp phê nhà bếp cũ kỹ, hộp màu và giá vẽ của hắn, tất cả sự xa xỉ của nơi này là một chiếc đi văng rộng hắn mua ba mươi francs ở một hiệu buôn đồ cũ.

Hắn ở đó mười lăm hôm không màng tới việc sờ mó cọ vẽ. Hắn đến vào khoảng giữa tám và chín giờ, nằm nghỉ hút thuốc trên đi văng để chờ đến trưa, sung sướng với buổi sáng và cả thời gian dài trong ngày còn trước mắt. Vào buổi trưa, hắn đi dùng bữa rồi vội vã quay trở lại, để được một mình, để khỏi nhìn thấy gương mặt xanh xao của Thérèse nữa. Ở đó, hắn tiêu hoá thức ăn, hắn ngủ ghê nằm ườn cho đến chiều tối. Xưởng vẽ của hắn là một chốn bình yên nơi hắn không run sợ. Một hôm vợ hắn đề nghị ghé thăm chỗ ẩn nấu quý báu của hắn, nàng đến gõ cửa, hắn không chịu mở. Buổi tối hắn bảo với nàng là mình đã trải qua một ngày viếng thăm viện bảo tàng Louvre. Hắn sợ Thérèse vào đó mang theo bóng ma của Camille.

Cuối cùng sự vô công rồi nghề làm hắn nặng trĩu. Hắn mua một khung vải và bắt tay vào việc. Không đủ tiền để trả cho các cô người mẫu, hắn quyết định vẽ tùy hứng mà không bận tâm đến mẫu vẽ. Hắn bắt đầu với một đầu người đàn ông.

Mặt khác, hắn cũng không giam mình như thế nữa. Hắn làm việc trong hai hoặc ba giờ mỗi sáng và sử dụng buổi xế chiều để lang thang đây đó trong Paris và những vùng ngoại ô. Chính khi trở về từ một trong những chuyến đi chơi dài hơi đó mà hắn gặp trước Viện hàn lâm người bạn cũ hồi thời trung học đã được bạn bè hoan nghênh trong kỳ triển lãm vừa qua.

- Là chưa! Là cậu đấy ư! - chàng họa sĩ kêu lên - Chà! Anh bạn Laurent tội nghiệp, tưởng rằng không gặp lại cậu nữa rồi. Cậu đã gãy đi.

- Tôi đã cưới vợ - Laurent trả lời, giọng bối rối.

- Lấy vợ! Cậu ư! Cái đó không làm tôi ngạc nhiên nữa khi thấy cậu buồn cười thế này... vậy bây giờ cậu làm gì?

- Tôi thuê một xưởng nho nhỏ, tôi vẽ vờn chút ít, vào buổi sáng.

Laurent kể lại chuyện hôn nhân của mình trong vài lời, rồi hắn trình bày những dự tính tương lai của mình bằng một giọng sôi nổi. Người bạn nhìn hắn, với một vẻ ngạc nhiên khiến hắn luống cuống và e dè. Sự thật là chàng họa sĩ không tìm thấy trong người chồng của Thérèse gã thanh niên thô lậu và tầm thường ngày trước. Tuồng như anh ta thấy Laurent có dáng điệu phong lưu, khuôn mặt thon lại với sắc mặt xanh xao ra vẻ lịch sự, toàn cơ thể gã có tư thế cứng chạch và mềm mỏng hơn.

- Mà cậu đã trở nên một chàng trai ngon lành ra phết - chàng nghệ sĩ không ngăn được kêu lên - cậu có tư thế của một ông đại sứ thời thượng đấy. Cậu theo trường phái nào vậy?

Hắn khó nhọc chịu đựng sự quan sát đó. Hắn không dám lánh đi đột ngột.

- Cậu có muốn ghé lên xưởng tôi chốc lát không? - cuối cùng hẳn hỏi người bạn không chịu buông tha cho hẳn.

- Sẵn lòng - anh ta trả lời.

Hoạ sĩ không biết gì về những thay đổi mà anh ta quan sát, nên muốn thăm xưởng vẽ của người bạn cũ. Đã hẳn, anh ta không leo lên năm tầng lầu để xem những tác phẩm mới của Laurent, chắc chắn sẽ khiến anh ta buồn nôn, anh ta chỉ có mong duy nhất là thoả mãn trí tò mò của mình.

Khi đã lên tới nơi và liếc nhìn những bức hoạ treo trên tường, sự ngạc nhiên của anh ta tăng lên bội phần. Trên đó có năm mẫu hoạ, hai đầu đàn bà và ba đầu đàn ông, được vẽ với một năng lực thực sự, đáng vẻ đậm và chắc, mỗi mẫu nổi bật bởi những mảng lộng lẫy trên các nền xám sáng. Chàng hoạ sĩ bước nhanh đến gần, và gần người, thậm chí không tìm cách che giấu sự ngạc nhiên.

- Chính cậu đã thực hiện mấy cái này à? - anh ta hỏi Laurent.

- Vâng - hẳn trả lời - Đây là những phác thảo tôi sẽ dùng cho một bức tranh lớn mà tôi sẽ thực hiện.

- Nay, không đùa đấy chứ, cậu thực sự là tác giả của những tác phẩm thiên tài này à?

- Đúng thế. Tại sao tôi không phải là tác giả?

Chàng hoạ sĩ không dám trả lời. "Bởi vì những bức hoạ này là của một nghệ sĩ, còn cậu thì bao giờ cũng chỉ là một tay thợ ghê tởm". Anh ta đứng im lặng thật lâu trước những mẫu hoạ. Hẳn là những phác thảo này còn vụng về, nhưng nó có một sắc thái kỳ lạ, một cá tính mạnh mẽ đến nỗi chúng báo trước một chiều hướng nghệ thuật triển vọng hơn. Như thế đó thuộc về thứ hội hoạ trải nghiệm. Chưa bao giờ người bạn của Laurent nhìn thấy những phác thảo đầy hứa hẹn cao xa đến thế. Khi đã xem xét kỹ càng các bức hoạ, anh ta quay sang tác giả.

- Cái này, thành thật mà nói - anh ta nói với hẳn - tôi không thể tin là cậu có khả năng vẽ được như thế. Cậu học ở chỗ quái quỷ nào mà được tài năng như vậy? Cái này không phải tự nhiên mà được.

Và anh ta ngẫm nghĩ Laurent mà giọng nói của hẳn anh ta thấy êm ái hơn, mỗi cử chỉ có cái gì đó lịch thiệp. Anh ta không thể đoán nổi sự chấn động kinh khủng đã làm thay đổi người đàn ông này, cùng lúc phát triển ở hẳn những sợi thần kinh của phụ nữ, những cảm giác sắc sảo và tinh tế. Chắc hẳn một hiện tượng lạ thường đã tụt thành trong cơ thể của kẻ giết Camille. Khó mà phân tích để thâm nhập vào những chiều sâu như thế. Laurent có thể trở thành nghệ sĩ cũng như hẳn trở nên nhát gan, sau những rối loạn to lớn xáo trộn thể xác và tinh thần của hẳn. Ngày trước, hẳn ngộp thở dưới sức nặng của dòng máu, hẳn quáng mắt bởi làn hơi khoẻ khoắn dày đặc bao quanh hẳn, giờ thì gầy ốm đi, luôn run sợ, hẳn có sự hứng khởi bồn chồn, những cảm giác sắc sảo và thống thiết của những tính khí dễ kích động. Trong cuộc sống luôn luôn khiếp sợ, tư duy của hẳn mê sảng, và thăng hoa đến chỗ xuất thần của thiên tài, căn bệnh có thể nói là tinh thần, chứng loạn thần kinh khiến toàn bộ con người hẳn bị chấn động, phát triển trong hẳn một thiên hướng nghệ thuật với một sự minh mẫn kỳ lạ, từ khi hẳn giết người, thân xác hẳn như nhẹ bồng đi, còn trí não điên loạn dường như bao la, và trong sự rộng lớn ra đột ngột của tư tưởng, hẳn thấy diễn ra những ý tưởng sáng tạo tuyệt vời, những cơn mộng tưởng của thi nhân. Và chính vì thế những cử chỉ của hẳn mang vẻ tao nhã bất ngờ, vì thế những tác phẩm của hẳn trở nên đẹp, đột nhiên có cá tính và sống động.

Người bạn của hắn không cố gắng hơn nữa để giải thích sự ra đời của người nghệ sĩ này. Anh ta ra đi với nỗi kinh ngạc. Trước khi đi, anh ta nhìn thêm lần nữa những bức họa và nói với Laurent.

- Tôi chỉ có điều tiếc muốn nói với cậu, đó là tất cả các phác thảo có vẻ họ hàng với nhau. Năm chiếc đầu kia giống nhau. Chính những phụ nữ không biết tại sao có dáng vẻ dữ dội làm cho họ giống như những người đàn ông giả dạng... Cậu cũng biết, nếu cậu muốn thực hiện một bức họa với những phác thảo đó, cậu cần phải thay đổi vài thứ trong diện mạo, nhân vật của cậu không thể toàn là anh em với nhau, điều đó sẽ buồn cười đấy.

Anh ta ra khỏi xưởng, vừa cười vừa nói thêm trên thềm cầu thang:

- Nói thực, anh bạn già, điều này làm tôi thú vị khi ghé thăm cậu. Giờ thì tôi sắp tin những chuyện thần kỳ... lạ Chúa! Hãy cứ nghiêm chỉnh như vậy!

Anh ta đi xuống. Laurent quay trở vào xưởng vẽ, cực kỳ bối rối. Khi người bạn lưu ý hắn là mọi cái đầu đó có một vẻ họ hàng với nhau, hắn bất chợt quay đi để che giấu vẻ tái mét của mình. Chính sự giống nhau định mệnh đó đã làm hắn bàng hoàng. Hắn chậm rãi đến đứng trước bức họa, hắn càng ngắm nghía chúng, từ bức này qua bức khác, mồ hôi lạnh càng ướt đầm lưng.

- Anh ta có lý - hắn thì thảo - chúng giống nhau hết cả... Chúng giống Camille...

Hắn lùi lại, ngồi xuống đi văng mà mắt không thể rút ra khỏi những cái đầu của mẫu họa. Cái đầu tiên là một bộ mặt người già, với một hàm râu bạc trắng, ẩn sâu hàm râu trắng đó, nhà nghệ sĩ nghĩ ra chiếc cằm khảng khiu của Camille. Mẫu thứ hai thể hiện một thiếu nữ tóc hoe, và thiếu nữ đó nhìn hắn với cặp mắt xanh lơ của nạn nhân của hắn. Ba cái đầu còn lại mỗi cái biểu thị một nét nào đó của người chết trôi. Tưởng chừng như Camille hoá thân thành ông già, thành thiếu nữ, mang đồ giả trang để làm vui lòng họa sĩ đã tạo ra cho mình, nhưng luôn luôn giữ đặc tính chung của diện mạo. Có một sự giống nhau kinh khủng giữa những cái đầu, chúng có vẻ đau đớn và khiếp đảm, chúng như bị đè bẹp dưới cùng một cảm giác hãi hùng. Mỗi cái đầu có một nếp nhỏ bên trái miệng, nó kéo hai môi làm cho chúng nhăn nhó. Nếp nhăn đó, Laurent nhớ đã gặp trên gương mặt co rúm của người chết trôi, tạo cho chúng một dấu ấn ghê tởm như nhau.

Laurent hiểu rằng hắn đã nhìn quá kỹ Camille ở nhà xác. Hình ảnh xác chết ghi đậm nét trong hắn. Giờ đây, bàn tay hắn trong vô thức mãi mãi khắc họa những đường nét của bộ mặt ghê gớm đó mà ký ức về nó đeo đuổi hắn ở mọi nơi.

Dần dà, gã họa sĩ khi ngửa người trên đi văng, tin rằng mình thấy những bộ mặt đó sống động lên. Và có năm Camille trước mặt hắn, năm Camille mà những ngón tay của hắn đã dốc sức tạo nên, và bởi một sự lạ lùng đáng kinh hãi, chúng mang mọi tuổi tác và mọi giới tính. Hắn chồm dậy, xé toạc những bức họa và ném chúng ra bên ngoài. Hắn nhủ thầm mình sẽ khiếp sợ đến chết trong cái xưởng vẽ này, nếu tự hắn mang vào đây những bức chân dung của nạn nhân.

Một nỗi lo sợ hắn vừa cảm nhận, hắn sợ rằng không thể vẽ được một cái đầu nữa nếu không phải là cái đầu của kẻ chết trôi. Hắn muốn biết ngay lập tức liệu hắn có làm chủ bàn tay mình hay không. Hắn đặt một tấm vải trắng lên giá vẽ, rồi lấy đầu than phác qua vài nét một khuôn mặt. Gương mặt giống Camille. Laurent thô bạo xóa đi phác họa đó rồi thử lại một lần nữa. Trong một giờ, hắn vật lộn với định mệnh thúc đẩy những ngón tay hắn. Mỗi phác họa mới là một lần hắn trở lại với cái đầu của kẻ chết trôi. Hắn hoài công căng thẳng ý chí, cố tránh những đường nét quá quen thuộc, nhưng vô ích, hắn vẫn kẻ những nét vẽ đó, vẫn phục tùng các cơ bắp và những dây thần kinh nổi loạn của mình. Ban đầu hắn mau chóng vứt bỏ những ký họa, rồi sau đó hắn chuyên chú điều khiển than vẽ một cách chậm rãi. Kết quả cũng vẫn vậy. Camille nhăn nhó và đau đớn, xuất hiện không ngớt trên khung vẽ. Gã nghệ sĩ liên tục phác họa những cái đầu khác nhau nhất, những cái đầu của thiên thần, của thánh nữ với những vầng hào quang,

những chiến binh La mã đội mũ sắt, những đứa trẻ tóc hoe và tóc hồng, những tên cướp già mặt đầy sẹo, và bao giờ, bao giờ người chết trôi cũng sống dậy, gã lần lượt là thiên thần, thánh nữ đồng trinh, chiến binh, trẻ con và tướng cướp. Thế rồi Laurent lao vào biếm họa, hấn phóng đại các đường nét, hấn tạo ra những sắc diện quái gở, hấn bịa ra những cái đầu lơ lửng, và kết quả chỉ khiến những chân dung đầy ấn tượng của nạn nhân hấn càng trở nên khủng khiếp hơn. Cuối cùng hấn vẽ những thú vật, những con chó và con mèo, lũ chó mèo đó cũng lơ mờ tựa như Camille.

Một cơn cuồng dại ngấm ngấm xâm chiếm lấy Laurent. Hấn đâm toạc khung vải mà lòng tuyệt vọng nghĩ đến tác phẩm lớn của mình. Giờ đây không cần phải suy nghĩ về nó nữa, hấn cảm thấy rõ ràng rằng từ nay, hấn sẽ không vẽ gì ngoài cái đầu của Camille, và như người bạn đã bảo hấn, những bộ mặt giống nhau cả thấy, trông sẽ buồn cười. Hấn tưởng tượng tác phẩm của mình sẽ như thế nào, hấn nhìn thấy trên hai vai của các nhân vật, đàn ông cũng như đàn bà, bộ mặt nhợt nhạt và kinh hoàng của người chết đuối, cảnh tượng kỳ lạ mà hấn gọi ra như thể với hấn có một vẻ nực cười ghê gớm và làm hấn phẫn nộ.

Thế là hấn không dám sáng tạo nữa, hấn sợ luôn luôn làm sống lại nạn nhân trong từng nét cọ nhỏ nhất nhất. Nếu muốn sống bình yên trong xưởng vẽ, hấn không bao giờ nên vẽ nữa. Cái ý nghĩ những ngón tay của hấn có khả năng tiền định và vô thức không ngừng tái hiện chân dung Camille khiến hấn khiếp sợ nhìn lại bàn tay mình như thể đối với hấn bàn tay đó không còn thuộc về hấn nữa.

Chương 26

Cơn tai biến đe dọa bà Raquin đã bùng phát. Đột nhiên, chứng bại liệt từ nhiều tháng nay lan khắp từ chi bà, gần như luôn làm cho bà nghẹt thở, nay đã lấn tới cổ họng và làm cơ thể bà đơ ra. Một buổi tối, khi bà đang nói chuyện bình yên với Thérèse và Laurent, bà dừng lại giữa một câu nói, miệng há hốc, bà thấy như bị người ta chẹn cổ họng mình. Khi bà muốn la lên, kêu cứu, bà chỉ có thể bập bẹ những tiếng khào khào. Lưỡi bà như hoá đá. Hai bàn tay và bàn chân tê cứng. Bà rơi vào tình trạng không thể nói năng được và bất động.

Thérèse và Laurent chồm dậy, hoảng hốt trước đòn sét đánh ngang tai này, nó vặn người bà hàng xén già ít ra là năm giây. Khi bà đã cứng đờ và nhìn trần trời họ với ánh mắt van nài, họ hỏi dồn bà để biết nguyên do gây đau đớn cho bà. Bà không thể trả lời, bà tiếp tục nhìn họ với một sự lo sợ sâu xa. Lúc đó họ hiểu là họ không còn gì ngoài một xác chết trước mắt, một cái xác chết dở sống dở chết, nhìn họ và và nghe họ nói, nhưng không thể nào nói chuyện với họ được nữa. Cơn tai biến đó làm họ tuyệt vọng, trông thâm tâm, họ ít lo ngại về nỗi đau đớn của người bị liệt, họ khóc cho chính họ từ nay sẽ sống trong cảnh đối mặt nhau mãi mãi.

Từ hôm đó, cuộc sống của hai vợ chồng trở nên không chịu đựng nổi. Họ trải qua những buổi tối nghiệt ngã đối diện với bà già tê liệt không còn ru ngủ nổi khiếp sợ của họ bằng những lời ca thầm êm đềm nữa. Bà nằm bẹp trên ghế bành, như một gói hàng, như một đồ vật, còn họ ngồi đó cô đơn, ở hai góc bàn, bối rối và bất an. Xác chết đó không chia cách họ nữa, thỉnh thoảng họ quên nó đi, họ lẫn lộn nó với bàn ghế. Thế là nỗi hoảng sợ đêm tối xâm chiếm họ, phòng ăn, giống như phòng ngủ, trở thành nơi khủng khiếp dựng dậy bóng ma của Camille. Họ chịu đau đớn như thế thêm bốn hay năm giờ mỗi ngày. Ngay từ hoàng hôn, họ đã rùng mình, hạ cái chụp đèn xuống để không nhìn thấy nhau, cố gắng tin là bà Raquin sắp nói chuyện và như thế nhắc nhở sự hiện diện của bà. Nếu họ còn giữ lại bà, nếu họ không tổng khứ bà đi, đó là vì đôi mắt của bà còn sống, và đôi lúc họ cảm thấy một sự an ủi nào đó khi nhìn chúng động đậy và lấp lánh.

Họ đặt bà già bại liệt luôn luôn dưới ánh sáng sống sượng của ngọn đèn để nó soi rõ gương mặt bà và họ lúc nào cũng có bà trước mắt. Gương mặt mềm nhão và nhợt nhạt đó là một cảnh tượng không chịu đựng nổi đối với người khác, nhưng họ cảm thấy một nhu cầu gần gũi đến nỗi họ nhìn vào nó với một niềm vui thật sự. Nó giống như vẻ mặt bị phân huỷ của một người chết mà giữa đó hai con mắt sống được gắn vào, chỉ có đôi mắt đó còn động đậy, xoay chuyển nhanh nhẹn trong hai hốc mắt, má và miệng như hoá đá, chúng giữ một vẻ bất động đến kinh khiếp. Khi bà Raquin chìm vào giấc ngủ và khép mí mắt lại, khuôn mặt bà lúc đó trắng bệch và lặng lẽ, đích thực là bộ mặt của một xác chết. Thérèse và Laurent, khi cảm thấy không còn ai với họ, đã gây tiếng động cho đến lúc người liệt phải nhướn mí mắt lên trở lại và nhìn họ. Cứ thế họ buộc bà phải thức giấc.

Họ xem bà như một trò tiêu khiển kéo họ ra khỏi những cơn ác mộng. Từ khi bà bị tàn phế, họ phải chăm sóc bà như một đứa bé. Sự chăm sóc không tiếc công tiếc sức khiến họ giũ bỏ những suy nghĩ. Buổi sáng, Laurent bế bà lên và mang đến bên ghế bành và buổi tối hắn đặt bà trở lại giường ngủ. Bà vẫn còn nặng nề, hắn phải dùng hết sức để khéo léo giữ bà trong đôi tay và chuyển đi. Cũng chính hắn lăn ghế cho bà. Những nhiệm vụ khác dành cho Thérèse, nàng mặc quần áo cho người liệt, cho bà ăn uống, tìm cách hiểu được những ý muốn nhỏ nhặt nhất của bà. Trong vài ngày bà Raquin còn sử dụng được hai bàn tay của mình, bà có thể viết vào một tấm bảng nhỏ và như thế yêu cầu những gì bà cần, rồi hai bàn tay cũng chết đi, bà trở nên bất lực để nhắc chúng lên và cầm một cây bút chì. Từ đó, bà không còn ngôn ngữ nào khác ngoài

ánh mắt, cô cháu gái buộc phải đoán ra những gì bà mong muốn. Thiếu phụ tận tụy với cái nghề nuôi bệnh gian khó này, nó khiến cho nàng bận rộn thể xác và tinh thần, quá tốt đối với nàng.

Hai vợ chồng, để không đối mặt nhau, ngay từ sáng sớm đã đẩy chiếc ghế bành của bà già tội nghiệp vào phòng ăn. Họ mang bà theo giữa họ, chừng như bà cần thiết cho cuộc sống của họ. Họ để bà tham dự vào bữa ăn, vào mọi lúc họ tiếp xúc với nhau. Họ giả vờ không hiểu khi bà tỏ vẻ muốn được về phòng mình. Bà chỉ được việc khi chen vào cuộc gặp mặt của họ, bà không có quyền sống riêng tư. Và lúc tám giờ, Laurent đến xưởng vẽ, Thérèse bước xuống cửa tiệm, người liệt ở lại phòng ăn một mình cho đến giữa trưa, rồi, sau bữa ăn, bà ở lại một mình cho đến sáu giờ. Thường thì ban ngày, nàng lên xuống, lòng vòng quanh bà để xem bà có thiếu thốn gì không. Bạn bè của gia đình không biết phải nghĩ ra những bài tụng ca nào để tán dương đức tính của Thérèse và Laurent.

Những buổi tiếp khách tiếp tục, và người bại liệt vẫn tham dự như trước kia. Người ta đẩy chiếc ghế bành đến sát bàn, từ tám giờ đến mười một giờ, bà giương mắt ra nhìn hết người khách này đến người khách khác với những ánh mắt thăm thía. Những ngày đầu, ông già Michaud và Grivet tỏ vẻ bối rối trước mặt cái xác chết là bà bạn già của mình, họ không biết nên giữ thái độ ra sao, họ chỉ cảm thấy một sự buồn rầu vừa phải, và họ tự hỏi đâu là mức độ đúng mực để buồn phiền cho phù hợp. Họ quyết định đối xử với bà Raquin như không có gì xảy ra cho bà cả. Rồi cuối cùng thì họ giả vờ như hoàn toàn không biết gì về tình trạng của bà. Họ trò chuyện với bà, hỏi han rồi trả lời, cười đùa cho bà và cho họ, không bao giờ để bối rối vì vẻ cứng đờ của khuôn mặt bà. Đó là một cảnh tượng lạ kỳ, những người đàn ông đó như đang nói chuyện phải lẽ với một pho tượng, như những bé gái trò chuyện cùng búp bê của chúng. Người liệt cứng đờ và câm nín trước mặt họ, còn họ thì ba hoa, cường điệu các cử chỉ, bàn tán hết sức sôi nổi với bà. Michaud và Grivet tự tán thưởng cung cách cư xử của họ. Hành xử như thế, họ tin là mình tỏ ra bất thiệp. Ngoài ra, họ tránh được buồn chán với những lời chia buồn thường lệ. Bà Raquin phải há dãi nhìn thấy mình được đối xử như một người khỏe mạnh và từ đó họ được phép vui đùa trước mặt bà mà không hề có chút ngại ngùng.

Grivet có tính dở hơi. Lão khẳng định là mình hoàn toàn am hiểu bà Raquin, rằng chỉ cần bà nhìn lão thôi là tức khắc lão hiểu ngay bà muốn gì. Đó còn là một sự quan tâm tế nhị. Khổ nỗi mỗi lần như thế, Grivet lại lầm lẫn. Thường thì lão bỏ ngang ván cờ domino, lão xét nét bà già liệt người đôi mắt đang bình thản theo dõi ván bài, rồi lão tuyên bố bà đang yêu cầu chuyện này chuyện nọ. Xác minh lại, bà Raquin chẳng yêu cầu gì cả, hoặc yêu cầu một việc hoàn toàn khác hẳn. Điều đó không làm nản chí Grivet khi lão kêu lên đắc thắng "Thì tôi đã bảo mà!" và lại tiếp tục vài phút sau đó. Đó là một việc rõ ràng trật lất khi người liệt công khai biểu lộ một ước muốn. Thérèse, Laurent và những người khách lần lượt nêu lên những cái có thể bà đang mong mỏi. Lúc đó Grivet gây chú ý bằng sự vụng về của những lời hỏi dò. Lão nêu ra mọi thứ nảy sinh trong đầu lão một cách ngẫu nhiên, bao giờ cũng đề nghị ngược lại cái mà bà Raquin muốn. Nhưng điều đó không ngăn lão lặp đi lặp lại.

- Tôi thì đọc trong mắt bà ấy như trong một cuốn sách. Xem này, bà ấy bảo tôi có lý đấy... Phải không bà thân mến?... Phải, phải.

Vả chăng, không phải dễ dàng để nắm được những điều mong muốn của bà già đáng thương. Chỉ Thérèse là có tài đó. Nàng cảm thông khá dễ dàng với đầu óc bị nhốt kín, vẫn còn sống và bị chôn vùi trong tận cùng thể xác đã chết đó. Cái đó đã diễn ra trong tạo vật khốn khổ chỉ sống đủ để có mặt bên cạnh cuộc sống mà mình không dự phần kia? Bà thấy, bà nghe, có lẽ bà suy luận một cách rõ ràng và sáng sủa, và bà không còn cử chỉ, không còn giọng nói nữa để thể hiện ra ngoài những ý nghĩ nảy sinh trong lòng mình. Những ý nghĩ có thể làm bà ghê tởm. Bà không thể giơ tay, mở miệng, cho dù một trong những cử động đó, một trong những lời nói đó có quyết định số phận của thiên hạ đi chăng nữa. Trí óc bà như của một người còn sống mà người ta đã vô tình chôn vùi, và đêm tối tỉnh lại ở hai ba thước dưới lòng đất, họ gào thét, họ

giấy giữa, và người ta đi qua mà không ai nghe thấy tiếng rên rỉ ghê rợn kia. Thường khi Laurent lặng nhìn bà Raquin, môi mím chặt, hai bàn tay duỗi dài trên đầu gối, đặt cả cuộc sống trong cặp mắt sắc sảo và nhanh nhẹn, và hân nhủ thầm.

- Ai biết được bà ta một mình có thể suy nghĩ chuyện gì... Chắc phải diễn ra bi kịch ác nghiệt nào đó trong đáy lòng cái thân xác đã chết này.

Laurent đã làm. Bà Raquin rất hạnh phúc, hạnh phúc trước những chăm sóc và tình yêu thương của các đứa con thân yêu. Bà luôn luôn mơ được kết thúc như thế này, chậm rãi, giữa lòng tận tụy và triu mến. Đã hẳn, bà muốn còn có lời nói để cảm tạ bạn hữu đã giúp bà được chết trong bình yên. Nhưng bà chấp nhận hiện trạng mà không phản kháng, cuộc sống bình lặng và ẩn dật mà bà luôn luôn duy trì, sự dịu dàng của cá tính khiến bà không cảm thấy quá gay go để chịu đựng sự cam lạng và bất động. Bà trở lại thành trẻ con, qua ngày đoạn tháng mà chẳng phiền muộn, để nhìn về trước mặt, để nghĩ ngợi về quá khứ. Kết cục thậm chí cuối cùng bà lại tận hưởng niềm vui được ngồi thật ngoan ngoãn trong chiếc ghế bành của mình, như một đứa bé.

Đôi mắt bà từng ngày mang một vẻ dịu dàng, một vẻ trong sáng thấm thía hơn. Có lúc bà dùng đôi mắt như bàn tay, như cái miệng để yêu cầu hay để cảm ơn. Bà bù đắp như thế, một cách lạ lùng, và dễ thương, cho những khiếm khuyết cơ thể của mình. Ánh mắt của bà đẹp một vẻ đẹp thánh thiện, giữa khuôn mặt mà thịt da đã sệ xuống mềm nhão và nhăn nhúm. Từ khi hai môi bà méo sệch và cứng đờ ra, không thể mỉm cười, bà cười bằng mắt, với tình âu yếm thật tuyệt vời, những tia sáng thoáng qua, và những ánh rạng đông lóe ra từ hai hốc mắt. Không có gì lạ lùng hơn đôi mắt cười thay cho môi trên gương mặt chết đó, phần dưới mặt ủ ê và nhợt nhạt, trong khi phần trên ngời sáng kỳ diệu. Nhất là đối với những đứa con yêu quý mà bà đặt tất cả tấm lòng biết ơn, tất cả tình thương yêu chỉ đơn giản trong một ánh mắt. Vào buổi tối và buổi sáng, khi Laurent bế bà trong tay để dời chỗ, bà cảm ơn hẳn bằng tình yêu thương qua những tia mắt dạt dào triu mến.

Bà sống như thế trong nhiều tuần lễ chờ đợi cái chết, tin rằng mình yên ổn trước mọi tai họa mới. Bà nghĩ đã trả giá phận mình bằng nỗi đau khổ. Bà đã làm. Vào một buổi tối, một đôn kinh hoàng đã nghiền nát bà.

Thérèse và Laurent đã hoài công đặt bà xen vào giữa họ, giữa vùng ánh sáng, bà không còn đủ sống để chia cách họ và bảo vệ họ chống lại những mối lo âu của mình. Khi họ quên có bà ở đó, quên là bà đang thấy và nghe họ, họ lại nổi cơn điên. Họ nhìn thấy Camille và tìm cách xua đuổi gã. Thế là họ lấp bấp và không cưỡng được tuôn ra những lời thú tội mà cuối cùng bộc lộ ra hết thảy với bà Raquin. Laurent trong một cơn kích động đã ăn nói như một người bị quỷ ám. Thình lình người liệt chợt hiểu ra.

Một cơn co giật ghê gớm lướt trên mặt bà, và bà cảm thấy một chấn động đến nỗi Thérèse tưởng rằng bà sắp chồm lên gào thét. Rồi bà rơi trở lại trạng thái cứng đờ như gỗ đá. Cơn xúc động kiểu đó còn kinh hoàng hơn xác chết động đậy. Sự mất cảm sau một lúc hồi phục đã tan biến, người liệt càng suy sụp hơn, càng nhợt nhạt hơn. Đôi mắt bà bình thường dịu dàng là thế, đã trở nên tối tăm và khô cứng, giống như những miếng kim loại.

Chưa bao giờ nỗi tuyệt vọng nghiệt ngã hơn thế trong một con người. Sự thật tai ương như một tia chớp, thiêu đốt đôi mắt của người liệt và gây chấn động tột cùng bằng một tiếng sét. Nếu bà có thể chồm dậy, bật lên tiếng kêu la khủng khiếp từ cổ họng, nguyên rửa những tên đã giết chết con mình, thì có lẽ bà ít đau khổ hơn. Nhưng sau khi đã nghe tất cả, đã hiểu tất cả, bà phải ngồi bất động và câm nín, chất chứa trong lòng sự bùng nổ của cơn đau. Dường như đối với bà, Thérèse và Laurent đã trói chặt, đã đóng đinh bà vào chiếc ghế bành để ngăn bà vùng dậy, và chúng cảm thấy một niềm khoái lạc tàn nhẫn để lập đi lập lại với bà "Chúng tôi đã giết Camillie", sau khi lấy giẻ bịt miệng bà để dập tắt những tiếng kêu thốn thức. Nỗi hốt hoảng, bàng hoàng chạy cuống cuống trong cơ thể không có lối ra. Bà tận dụng mọi nỗ lực siêu phàm

hầu cất đi gánh nặng đang đè bẹp mình, để giải thoát cổ họng, và như thế khai thông cho nguồn tuyệt vọng tuôn trào. Và hoài công tận lực, bà cảm thấy lưỡi mình nguội lạnh trong vòm miệng, bà không thể rút ra khỏi cái chết. Một sự bất lực của thân ma giữ bà cứng đờ. Những cảm giác giống như một người lìm đi bị đem chôn sống, và cơ thể bị trói chặt, họ nằm nghe trên đầu mình âm vang mơ hồ của tiếng xéng xức đất.

Sự tàn phá trong con tim còn kinh khủng hơn. Bà cảm thấy trong bà một sự suy sụp nặng nề. Cả cuộc đời bà đã hoàn toàn hiu quạnh, mọi tình âu yếm, mọi lòng nhân ái, mọi nỗi tận tụy vừa bị lộn nhào tàn nhẫn và bị chà đạp dưới chân. Bà đã sống cuộc đời yêu thương và dịu ngọt, và trong những giờ phút cuối cùng, khi bà sắp mang xuống đáy mồ niềm tin về hạnh phúc yên bình của cuộc sống, một giọng nói thét lên rằng tất cả đều là dối trá và tất cả là tội ác. Tấm màn rách toạc cho bà thấy, bên kia tình yêu và tình thân hữu mà bà tin là mình đã gặp, là một cảnh tượng kinh hoàng của máu me và nhục nhã. Bà đã nguyện rửa Thượng Đế nếu bà có thể thét lên được một lời báng bổ. Chúa đã đánh lừa bà trong hơn sáu mươi năm khi đối xử với bà như một đứa bé gái dịu dàng và tốt bụng, khi phỉnh phờ đôi mắt bà bằng những bức tranh dối trá của niềm vui yên tĩnh. Và bà đã sống như trẻ con, tin tưởng ngu ngơ vào muôn ngàn chuyện ngớ ngẩn, không nhìn thấy cuộc đời lê lét trong đám bùn lầy đầm máu của đam mê. Chúa đã ác nghiệt, lẽ ra phải nói với bà sự thật sớm hơn, hoặc để mặc bà ra đi với sự vô tri và mù quáng. Giờ đây, chỉ còn lại nơi bà cái chết trong sự phủ nhận tình yêu, phủ nhận tình bạn, phủ nhận tấm lòng tận tụy hy sinh. Không còn gì nữa ngoài sự giết người và dâm ô.

Là thế đấy! Camille đã chết dưới đòn sát thủ của Thérèse và Laurent, và những kẻ này đã nghĩ ra tội ác giữa nỗi ô nhục của việc ngoại tình! Đối với bà Raquin có một vực thẳm nào đó trong ý tưởng này, mà bà không thể lý luận hay nắm bắt nó một cách rõ ràng và chi tiết. Bà chỉ có một cảm giác, cảm giác của một sự sẩy bước ghê rợn như thể bà rơi xuống một hố sâu đen tối và lạnh lẽo "Mình sắp đổ vỡ tan tành!"

Sau cơn chấn động đầu tiên, sự quái gở của tội ác có vẻ như không thật đối với bà. Rồi bà sợ mình trở nên hoá rồ, khi trong lòng đã tin chắc về sự ngoại tình và giết người. Khi nhớ lại những dấu vết nhỏ nhất trước kia bà không tự giải thích được. Thérèse và Laurent đúng là những kẻ đã giết Camille, Thérèse mà bà từng nuôi dưỡng, Laurent mà bà yêu thương như một bà mẹ tận tụy và dịu hiền. Điều này quay cuồng trong đầu bà như một bánh xe khổng lồ, với tiếng động điếc tai. Bà đoán ra những chi tiết ghê tởm, bà chìm ngập trong một thói đạo đức giả lớn lao quá, trong suy nghĩ bà tham dự vào một cảnh tượng hai mặt trở trêu đến nghiệt ngã, đến nỗi bà muốn chết đi để không phải nghĩ ngợi gì nữa. Một ý tưởng duy nhất, vô thức và khôn nguôi muốn đập tan tành đầu óc với sức nặng và quán tính của một chiếc cối xay. Bà nghĩ đi nghĩ lại "Đây là những đứa con đã giết chết con tôi", và bà không tìm ra được cách nào khác để diễn đạt nỗi tuyệt vọng của mình.

Trong sự thay đổi đột ngột của con tim, bà lăm lặc tìm kiếm và không hiểu gì nữa cả, bà ngồi đó kiệt quệ vì dồn dập ý nghĩ muốn trả thù, nó xua đuổi tất cả lòng nhân ái trong cuộc sống của bà. Một khi đã thay đổi, nó nhuộm màu đen tối trong lòng bà, bà cảm thấy sống dậy trong thịt da đang chết của mình một con người mới, nhẫn tâm và độc ác, những muốn cấu xé bòn sát nhân đã giết chết con bà.

Khi đã khuyu xuống dưới gọng kềm nặng trĩu của chứng bại liệt, khi đã hiểu rằng mình không thể nhảy bổ vào siết cổ họng Thérèse và Laurent như bà mơ tưởng, bà cam chịu trong câm lặng và bất động, những giọt nước mắt đầm đìa chậm chậm tuôn rơi. Không có gì nào lòng hơn nỗi tuyệt vọng âm thầm và lặng lẽ này. Từng giọt nước mắt lần lượt chảy trên bộ mặt chết không một nếp nhăn nào động đậy, bộ mặt cứng đờ nhợt nhạt không thể khóc lên với tất cả đường nét của nó, và nơi đó chỉ còn đôi mắt thẫn thức, nó gọi lên một cảnh tượng xót xa.

Thérèse cảm thấy một nỗi thương xót bàng hoàng.

- Cần đưa bà ấy đi ngủ - nàng nói với Laurent trong khi chỉ người cô.

Laurent vội vàng đẩy người liệt vào phòng bà. Rồi hắn cúi xuống để bế bà trong tay. Lúc đó, bà Raquin ao ước có một sức bật nâng bà đứng dậy, bà cố nỗ lực tột cùng. Chúa chỉ cho phép Laurent ôm bà vào lồng ngực hắn, bà tin rằng sấm sét sẽ nghiền nát hắn nếu điều trâng tráo kinh khủng đó xảy ra. Nhưng không có sức bật nào đẩy bà lên, và ông trời cũng dè xẻn cơn sấm sét. Bà vẫn cứ suy nhược, thụ động, như một gói hàng. Bà bị tóm lấy, bị nhấc lên, bị chuyển đi bởi kẻ sát nhân, bà cảm thấy bàng hoàng với cảm giác mình mềm nhũn và bất lực giữa đôi tay của kẻ đã giết chết Camille. Đầu bà lảo đảo trên vai Laurent với đôi mắt mở to nhìn ghê tởm.

- Này, này, nhìn kỹ tôi đây - hắn thì thầm - mắt bà sẽ không nuốt chửng được tôi đâu...

Và hắn thô bạo ném bà xuống giường. Người liệt rơi xuống bất tỉnh. Ý nghĩ sau cùng của bà là sự khiếp đảm và ghê tởm. Từ nay, buổi sáng và buổi tối, bà phải chịu sự ôm siết nhor nhóp giữa đôi cánh tay của Laurent.

Chương 27

Chỉ một cơn kích động mới khiến hai vợ chồng thú tội trước mặt bà Raquin. Cả hai không ai nhần tâm, có lẽ họ đã tránh một sự bộc lộ tương tự bởi tình người, nếu sự an toàn không trở thành quy tắc giữ im lặng của họ.

Thứ năm sau, họ đặc biệt lo lắng. Buổi sáng, Thérèse hỏi liệu hấn có cho là thận trọng khi để bà Raquin trong phòng ăn vào buổi tối hay không. Bà đã biết tất cả, bà có thể gây sự cảnh giác.

- Mặc kệ! - Laurent trả lời - Bà ta không thể động đậy đến một ngón tay. Em muốn bà ta ba hoa thế nào đây?

- Có thể bà ấy sẽ tìm ra cách nào đó - Thérèse đáp lời - Từ tối hôm trước, em đọc trong mắt bà ta một ý nghĩ không nguôi.

- Không, xem nào, bác sĩ đã bảo anh tất cả đã chấm dứt với bà ta. Nếu bà ta nói thêm lần nào nữa, đó là nói trong tiếng nấc hấp hối cuối cùng... Bà ta không còn lâu đây, vậy đó. Thật ngu ngốc nếu cứ mang ý nghĩ không cho bà ta tham dự vào buổi tối này...

Thérèse rùng mình.

- Anh không hiểu em - nàng kêu lên - Ôi! Anh có lý, có đủ dũng khí... Em muốn nói rằng chúng ta có thể nhốt cô em trong phòng và em dám chắc bà ta đau đớn hơn, bà sẽ nằm yên.

- Thế đấy - Laurent đáp lời - rồi lão ngốc Michaud cũng cứ đường hoàng bước vào phòng để hỏi thăm bà bạn già... Đó là cách hay nhất để mình tiêu tòng...

Hắn do dự, hấn muốn tỏ ra bình tĩnh, và sự lo lắng làm hấn ấp úng.

- hay nhất là để mặc mọi chuyện ra sao thì ra - hấn tiếp tục - Bọn người này ngu như bò, chắc chắn họ chẳng hiểu gì ráo những nỗi tuyệt vọng câm nín của bà già. Sẽ chẳng bao giờ họ nghi ngờ chuyện gì, bởi nó quá xa sự thật. một mai sự thử thách qua đi, chúng ta sẽ yên ổn với những hậu quả của sự táo bạo của mình... Rồi em xem, mọi chuyện sẽ ổn cả.

Buổi tối khi những người khách đến, bà Raquin chiếm vị trí thường lệ, giữa lò sưởi và bàn, Laurent và Thérèse làm ra vẻ vui mừng, giấu đi những cơn run sợ của họ, hồi hộp chờ đợi chuyện rắc rối có thể xảy ra. Họ hạ chup đèn xuống thật thấp chỉ soi rõ tấm vải dầu lót bàn.

Câu chuyện vô vị và rôm rả bao giờ cũng có trước khi vào ván domino đầu tiên. Grivet và Michaud không quên hỏi đến người liệt những câu hỏi thăm thường lệ về sức khỏe, những câu mà chính họ cũng trả lời tuyệt khéo, theo như thói quen của mình. Sau chuyện đó, không còn bận tâm đến bà già tội nghiệp nữa, cả hội đắm mình vào cuộc chơi với niềm vui thú.

Bà Raquin, từ khi biết được điều bí mật khủng khiếp đã bồn chồn chờ đợi buổi tối này. Bà đã tập trung những sức lực còn lại để mong tổ giác bọn tội phạm. Cho đến lúc chót, bà sợ không được tham dự vào cuộc họp mặt, bà nghĩ là Laurent sẽ làm bà biến đi giết chết bà chẳng hạn, hoặc ít ra là nhốt bà trong phòng. Khi thấy mình được để ở đây, khi được đối diện với đám khách, bà mang một niềm vui sôi nổi khi nghĩ đến chuyện báo thù cho đứa con trai. Hiểu là lưỡi mình đã liệt hấn đi, bà thử một cách nói mới. bằng một sức mạnh ý chí đáng ngạc nhiên,

cách nào đó bà đã kích thích được bàn tay phải, nâng nhẹ nó lên đầu gối rồi ở đó, nó luôn xoay ra, bất động. Sau đó, bà cho nó trượt dần từng chút một dọc theo chân bà phía trước chỗ bà, và cuối cùng đặt được nó lên miếng vải dầu. Ở đó, bà yếu ớt động đậy mấy ngón tay như để lôi kéo sự chú ý.

Khi những con bạc nhìn thấy giữa họ bàn tay của người chết, trắng bệch và mềm nhão, họ vô cùng kinh ngạc. Grivet dừng lại, cánh tay còn lại giơ lên, đúng lúc lão sắp đánh thẳng với con bò lục. Từ lúc bị cơn kịch phát, người liệt không còn động đậy bàn tay nữa.

- Chà, xem kìa, Thérèse - Michaud la lên - bà Raquin đang nhúc nhích ngón tay kìa... Chắc hẳn bà muốn gì đó.

Thérèse không trả lời nổi, cũng như Laurent, nàng đã theo dõi sự gắng sức của người bại liệt. Nàng nhìn bàn tay cô mình, nhợt nhạt dưới ánh sáng trần trụi của ngọn đèn, như bàn tay bảo thủ sắp tuyên án. Hai kẻ giết người chờ đợi, phập phồng.

- Chính thế! Ừ - Grivet nói - Bà muốn cái gì đó..Ồ! Hai chúng tôi rồi sẽ hiểu nhau... Bà ấy muốn chơi domino đấy... Hả! Phải vậy không bà thân mến?

Bà Raquin ra dấu phủ nhận kịch liệt. Bà duỗi một ngón, gập lại những ngón khác với sự khó nhọc vô hạn và bắt đầu vát vả vạch những chữ cái trên bàn. Bà chưa phác qua được mấy nét thì Grivet đã lại la lên đắc thắng.

- Tôi hiểu, bà ấy bảo tôi đặt con bò lục là đúng.

Người liệt ném cho lão nhân viên già một cái nhìn ghê gớm rồi tiếp tục chữ mà bà muốn viết ra. Nhưng mỗi lần như thế Grivet lại cắt ngang tuyên bố rằng làm vậy vô ích thôi vì lão đã hiểu, và lão phun ra một điều ngớ ngẩn. Michaud phải chấm dứt bằng cách bảo lão câm họng.

- Ô hay! Để bà Raquin nói - lão bảo - Nói đi, bà bạn già.

Và lão nhìn lên tấm vải dầu, như lão đã sẵn sàng lắng nghe. Nhưng những ngón tay của người liệt đã kiệt sức, chúng bắt đầu một chữ hơn chục lần và không thể được ngoài việc lẩn thẩn bên nọ xọ bên kia. Michaud và Olivier nghiêng người mà không đọc ra được, bèn ép người liệt phải luôn luôn viết trở lại những chữ cái đầu tiên.

- Ái chà! Tốt - Đột nhiên Olivier kêu lên - Lần này tôi đọc được... Bà ấy vừa viết tên cô, Thérèse... Xem này, "Thérèse và..." Viết cho xong đi, bà thân mến.

Thérèse suýt nữa la to vì sợ. Nàng nhìn những ngón tay của người cô trượt trên tấm vải dầu, và với nàng dường như những ngón tay đó kẻ thành tên nàng cùng sự thú nhận tội lỗi bằng những chữ rực lửa. Laurent chồm dậy dữ tợn, tự hỏi có nên xông vào người bại liệt để đánh gãy cánh tay đó hay không. hấn cho là mọi chuyện hồng bét, hấn cảm thấy trên cơ thể gánh nặng và cái lạnh của sự trừng phạt, khi nhìn thấy bàn tay đó sống lại để tố giác tội giết chết Camille.

Bà Raquin vẫn viết, nhưng ngày càng chậm choạng hơn.

- Thật tuyệt, tôi đọc rất rõ - Olivier tiếp tục nói sau một lúc, trong khi nhìn đôi vợ chồng - Người cô viết tên hai vị "Thérèse và Laurent..."

Bà già liên hồi ra dấu xác nhận và ném về hai kẻ giết người những tia mắt huỷ diệt. rồi bà muốn viết cho xong. Nhưng các ngón tay bà cứng đờ ra, ý chí tốt cùng kích thích chúng đã tan biến, bà cảm thấy sự tê bại chậm rãi lan dọc theo cánh tay, và một lần nữa xâm chiếm nắm tay bà. Bà hấp tấp kẻ thêm một chữ.

Ông già Michaud đọc lớn tiếng.

- Thérèse và Laurent đã...

Và Olivier hỏi:

- Họ đã thế nào, các con thân yêu của bà đấy?

Những kẻ giết người bị tràn ngập một cơn khiếp đảm điên rồ, suýt nữa đã lên tiếng đọc hết câu. Họ lặng nhìn bàn tay báo thù với cặp mắt trần trối và hoảng loạn thì đột nhiên bàn tay đó bị một cơn co giật và nằm bẹp trên bàn, nó chuồi đi và trượt xuống dọc theo đầu gối của người liệt, như một khối thịt không còn sinh khí. Sự bại liệt lại kéo đến và ngăn chặn sự trừng phạt. Michaud và Olivier ngồi trở lại, cụt hứng, trong khi Thérèse và Laurent tận hưởng một niềm vui nhúc nhút, đến nỗi họ muốn ngất đi dưới sức ép đột ngột của dòng máu đang chảy dồn trong lồng ngực.

Grivet phật ý vì không được ai tin lời. Lão nghĩ thời cơ đã đến để chinh phục lại lòng tin về sự không thể sai lầm của lão một khi bổ sung được câu nói chưa hoàn chỉnh của bà Raquin. Khi mọi người tìm ý nghĩa của câu đó thì:

- Rõ ràng quá rồi - lão nói - tôi đoán được toàn bộ câu nói trong mắt bà. Tôi thì cần gì bà ấy viết lên bàn, một cái nhìn của bà ấy cũng đủ.. Bà ấy muốn bảo "Thérèse và Laurent đã chăm sóc tôi chu đáo".

Grivet tự thưởng trí tưởng tượng của lão, vì cả nhóm đều chia sẻ ý kiến đó. Những người khách bắt đầu tán dương đôi vợ chồng, đã chứng tỏ lòng tử tế đến thế đối với người đàn bà khốn khổ.

- Chắc chắn là - ông già Michaud trịnh trọng nói - bà Raquin muốn tỏ lòng cảm phục đối với những đứa con không tiếc công tận tụy với bà. Điều này làm danh giá cho cả gia đình.

Và lão nói tiếp trong khi cầm lại mấy quân cờ domino.

- Nào, ta hãy tiếp tục. đến đâu rồi? Tôi cho là Grivet sắp đặt con bò lục.
Grivet đặt xuống con bò lục. Ván cờ tiếp tục, ngó ngẩn và đơn điệu.

Người đàn bà liệt nhìn bàn tay mình, chìm đắm trong nỗi tuyệt vọng thảm hại. Bàn tay vừa phản bội bà, bà có thể nhắc nó lên được nữa. Thượng Đế không muốn Camille được báo thù, ngài đã lấy đi ở bà mẹ phương tiện duy nhất để cáo giác với mọi người tội ác giết người mà gã là nạn nhân. Và con người bất hạnh nhủ thầm không còn gì tốt hơn là gập con dưới lòng đất. Bà sụp mí mắt lại, cảm thấy từ nay mình trở thành vô ích, muốn tin rằng mình đã nằm trong bóng tối của năm mờ...

Chương 28

Từ hai tháng nay, Thérèse và Laurent giã giũa trong nỗi kinh sợ cuộc sống chung. Người này chịu đựng người kia. Thế là sự thù ghét nhau dần dà tăng lên, cuối cùng nó ném cho nhau những tia mắt phần nộ, đầy đe dọa ngầm ngầm.

Sự thù ghét tất nhiên phải đến. Họ đã yêu nhau như những con thú, với một niềm đam mê cháy bỏng, thuần bản năng, rồi giữa cơn căng thẳng thần kinh của tội ác, tình yêu của họ đã biến thành nỗi sợ hãi, và họ cảm thấy một thứ kinh hoàng về thể chất từ những nụ hôn. Giờ thì dưới sự chịu đựng mà cuộc hôn nhân và cuộc sống chung áp đặt, họ phản kháng và phần nộ.

Đó là sự hằn thù khốc liệt, bùng lên ghê gớm. Họ cảm nhận rõ họ tự kiềm chế với nhau, nhủ thầm là sẽ được sống yên tĩnh nếu mãi mãi không phải đối mặt nhau nữa. Khi có mặt nhau, họ thấy như có một gánh nặng khổng lồ đè họ ngạt thở, và họ muốn lánh xa gánh nặng đó, muốn nó tan biến đi. Mỗi họ mím chặt, những ý nghĩ hung bạo lướt qua trong đôi mắt rực sáng, lòng họ chất chứa nỗi khao khát cầu xé nhau.

Thực ra chỉ một ý tưởng duy nhất gặm nhấm họ, họ tức giận với tội ác của mình, họ tuyệt vọng là mãi mãi cuộc sống của họ không còn yên ổn nữa. Đó là nguyên có của mọi phần nộ và mọi hận thù. Họ cảm thấy tai họa không thể vãn hồi, rằng họ đau khổ cho đến chết kể từ khi giết hại Camille, và ý tưởng trầm luân trong đau khổ làm họ điên tiết lên. Không biết trút cơn giận vào ai, họ đổ lên chính họ, ghét cay ghét đắng lẫn nhau.

Họ không muốn lớn tiếng thừa nhận cuộc hôn nhân của họ là sự trừng phạt định mệnh của tội ác. Họ khước từ lắng nghe tiếng nói bên trong kêu gào sự thật nơi họ, trong khi bày ra trước mắt họ câu chuyện cuộc đời mình. Và dù vậy, trong những cơn khủng hoảng điên rồ ray dứt họ, mỗi người đọc rõ chiều sâu nỗi căm giận của mình, đoán ra những cơn cuồng nộ của lòng ích kỷ đã thúc đẩy họ giết người để thỏa mãn sự thèm khát của mình, để rồi chỉ tìm thấy trong tội lỗi một cuộc sống quạnh hiu không chịu đựng nổi. Họ không hồi tưởng quá khứ, họ biết rằng niềm hy vọng lầm lạc của đám ô và hạnh phúc an nhàn chỉ dẫn họ đến hối tiếc. Giá như có thể ôm chầm lấy nhau trong yên ổn và sống trong hân hoan, họ đã không thể thương tiếc Camille, họ sẽ phớt lờ với tội ác của mình. Nhưng thân xác họ đã nổi loạn, từ chối cuộc hôn nhân và họ khiếp sợ tự hỏi nỗi kinh hoàng và sự ghê tởm sẽ đưa họ tới đâu. Họ chỉ thấy một tương lai hải hùng của đau khổ, một kết cục tai ương và khốc liệt. Thế là, như hai kẻ thù bị trói chặt vào nhau và hoài công né tránh vòng tay ép uổng đó, họ căng cơ bắp và thần kinh, họ cứng đờ ra không tự giải thoát được. Ri rỉu rằng mình không bao giờ thoát khỏi phải ôm ghì lấy nhau, phần uất vì những sợi dây trói cửa đứt thịt da, lộn mửa vì sự đụng chạm vào nhau, cảm thấy từng giờ phút sự khó chịu tăng lên, mà quên rằng chính mình đã tự ràng buộc vào nhau, và không chịu nổi sự trói buộc đó thêm phút giây nào nữa, họ gởi cho nhau những lời trách móc xúc phạm, cố giảm đi đau đớn, cố băng bó vết thương tự mình gây ra khi nguyên rửa nhau, tự khuây khoả bởi những cơn kích động và những lời buộc tội.

Mỗi buổi tối là một phen bùng nổ cãi vã. Tưởng chừng như hai kẻ giết người tìm cơ hội để được nổi giận, để làm chùng đi những sợi thần kinh cứng đờ của mình. Họ rình rập nhau, dò xét nhau bằng ánh mắt, đào xới vết thương của nhau, tìm kiếm chỗ lở lói của mỗi vết đứt, và cảm thấy lạc thú chua chát được kêu than vì đau đớn. Họ sống như thế giữa một cơn phần hận thường trực, chán ngấy chính mình, không thể chịu đựng nổi nữa một lời nói, một cử chỉ, một cái nhìn mà không đau đớn mê sảng. Toàn bộ con người họ sẵn sàng cho hung bạo, sự mất kiên nhẫn nhỏ nhặt nhất, sự mâu thuẫn tầm thường nhất cũng bùng lên một cách lạ thường trong

cơ thể trực trặc của họ, và đột nhiên trở nên tàn nhẫn ác nghiệt. Mt chuyện chẳng ra sao lại dây lên một cơn giông tố đến tận ngày hôm sau. Một món ăn quá nóng, một cánh cửa sổ để mở, một sự nói trái ý, một nhận xét đơn giản cũng đủ để họ đến những cơn kích động điên rồ thực sự. Và bao giờ cũng thế, vào lúc gấu ó nhau, họ ném vào mặt nhau kẻ chết trôi. Lờn qua tiếng lại, họ đi đến chỗ tự trách mình về vụ dìm người ở Saint-Ouen, thế là họ thấy xấu hổ, họ phần khích đến độ hoá rồ. Đó là những cảnh tượng tuyệt vọng cùng cực, ngộp thở, là những trận đòn, những tiếng gào thét ghê tởm, là những hành vi cực súc nhục nhả. Thông thường, Thérèse và Laurent nổi hung như thế nào sau bữa ăn, họ giam mình trong phòng ăn để những âm thanh của nỗi tuyệt vọng không bị nghe thấy. Ở đó họ có thể cấu xé nhau tùy thích, trong sâu kín của căn phòng ảm thấp, giống như trong hầm mộ với ngọn đèn le lói những tia sáng vàng vọt. giọng nói của họ, giữa im lặng và yên tĩnh của không gian, vang lên những âm thanh khô khốc não lòng. Và họ chỉ dừng lại khi đã kiệt sức, chỉ lúc đó họ mới có thể hưởng được vài giờ nghỉ ngơi. Những cuộc cãi vã trở thành như một nhu cầu đối với họ, như một phương tiện đi được đến giấc ngủ lúc những dây thần kinh đã tề đại rệu rã.

Bà Raquin lắng nghe. Bà luôn ở đó trong chiếc ghế bành của mình, hai bàn tay thông xuống đầu gối, đầu ngẩng lên và bộ mặt lạnh lẽ. Bà nghe tất cả, và da thịt đã chết của bà không một chút run rẩy. Mắt chăm chú nhìn hai kẻ giết người với vẻ chòng chọc nhức buốt. Nỗi dọa dầy của bà hẳn là ghê gớm. Cứ như thế bà biết được từng chi tiết một những sự việc xảy ra trước và sau vụ giết hại Camille. Dần dần bà sa vào chỗ bần thủ và tội ác của những kẻ mà bà đã gọi là những đứa con thân yêu.

Những cuộc cãi vã của đôi vợ chồng cho bà biết những tình tiết nhỏ nhặt nhất, phơi bày trước đầu óc khiếp đảm của bà, từng chút một những chặng đường ghê tởm của mối tình dan díu. Và càng thâm nhập nhiều hơn vào vũng lầy đầm máu đó, bà càng kêu gào thương xót, tưởng như mình đã chạm đáy sâu của sự ô nhục, và nó buộc bà phải xuống sâu thêm nữa. Mỗi tối, bà biết thêm một chi tiết mới. Câu chuyện đề tiện luôn dần trải trước mắt, như thế bà đã lạc lối trong một giấc mơ kinh hoàng tưởng như bất tận. Lờn thú tội đầu tiên đã tàn nhẫn và nặng nề, nhưng càng đau đớn hơn trước những đòn lặp đi lặp lại, trước những sự kiện nhỏ nhặt mà hai vợ chồng tuôn ra giữa cơn phần khích và soi rõ tội ác của họ bằng những tia sáng tai ương. Một lần trong ngày, bà mẹ đó lại nghe câu chuyện giết con mình, và cũng mỗi ngày, câu chuyện đó càng trở nên kinh hoàng hơn, chi tiết hơn, gào thét vào tai bà tàn nhẫn hơn và vang dội hơn.

Đôi lúc, Thérèse cảm thấy ăn năn khi đối diện với bộ mặt nhợt nhạt đầm đìa nước mắt chảy xuống lạnh lẽ đó. Nàng chỉ người cô cho Laurent với ánh mắt vắn nài hẳn im tiếng.

- Há? Thây kệ! Cô biết rõ là bà ấy không thể cho người bắt chúng ta được... Tôi có sung sướng gì hơn bà ta đâu, tôi ấy? Chúng ta có tiền của bà ấy, tôi cần gì phải e dè?

Rồi tiếp tục gấu ó, chua chát, ỏm tỏi, lại giết chết Camille. Cả Thérèse lẫn Laurent không ai dám nhượng bộ ý nghĩ thương xót đôi lúc nảy sinh, để nhốt bà già bại liệt vào phòng khi họ cãi vã, và như thế tránh cho bà câu chuyện tội ác. Họ sợ sẽ hành hạ nhau nếu giữa họ không có cái xác sống dở chết dở này. Lòng thương hại nhượng bộ sự hèn nhát, họ buộc bà Raquin phải chịu đau khổ không nói nên lời, bởi họ cần sự hiện diện của bà che chở họ trước những ảo giác.

Mọi sự tranh cãi đều giống nhau và dẫn họ đến cùng những lời buộc tội. Từ lúc tên Camille được thốt lên, từ lúc một người trong bọn họ buộc tội người kia đã giết chết con người đó, thế là xung đột dữ dội lại xảy ra.

Một hôm vào bữa ăn tối, Laurent tìm một cơ để nổi xung, thấy nước trong bình còn ấm, hẳn tuyên bố rằng nước âm ẩm làm hẳn buồn nôn, và hẳn muốn nước mát.

- Tôi không tìm được nước đá - Thérèse nói cộc lốc.

- Được thôi, tôi cũng không uống - Laurent tiếp lời.

- Nước như vậy tốt lắm rồi.

- Nó nóng và có mùi bùn, giống như nước sông.

Thérèse lập lại.

- Như nước sông!

Và nàng oà lên nức nở. Một sự liên tưởng vừa mới nảy sinh trong đầu nàng.

- Sao cô lại khóc? - Laurent hỏi, rồi đoán ra lời đáp, hấn tái mặt.

- Tôi khóc... - thiếu phụ thốt thức - tôi khóc bởi... anh biết rõ mà... Ôi! Lạy Chúa! Chính anh đã giết anh ấy!

- Cô nói láo! - Kẻ giết người hung hãn quát lên - Hãy thú nhận là cô nói láo đi.. nếu tôi quảng gã xuống dòng sông Seine, đó là do cô đã xúi bẩy tôi giết gã.

- Tôi à! Tôi à!

- Đúng! Chính cô!... Đừng giả vờ không biết, đừng buộc tôi ép cô nói ra sự thật bằng sức mạnh. Tôi cần cô xưng lên tội lỗi của mình, cần cô nhận phần mình trong chuyện giết người này. Cái đó làm tôi yên tĩnh và nhẹ mình hơn.

- Nhưng đâu phải tôi đã dìm chết Camille?

- Có đấy, ngàn lần có, chính cô!.. Chà! Cô làm bộ ngạc nhiên và quên đi. Khoan đã, để tôi nhắc cho cô nhớ.

Hắn rời bàn ăn, nghiêng người xuống thiếu phụ và mặt nóng bừng, hấn thét vò mặt nàng.

- Cô ở trên bờ, cô nhớ không, rồi tôi nói nhỏ với cô "Anh sẽ ném gã xuống sông", thế là cô chấp nhận, cô bước xuống xuống. Cô thấy rõ là cô đã cùng tôi giết gã đấy chứ.

- Không đúng... Tôi đã lên cơn, tôi không biết tôi làm gì nữa, nhưng không bao giờ tôi muốn giết chết anh ấy. Chỉ có anh phạm tội thôi.

Những lời chối cãi đó dày vò Laurent. Như hấn đã nói, ý nghĩ có kẻ đồng lõa làm hấn nhẹ mình, nếu có gan, hấn đã tự chứng minh với chính mình là mọi điều khủng khiếp của việc giết người đều đổ ngược xuống đầu Thérèse. Hấn nảy sinh nhu cầu đánh đập thiếu phụ để buộc nàng tự thú là nàng phạm tội nặng hơn.

Hấn bắt đầu đi ngang đi dọc, la lối, mê sảng, dưới ánh mắt trừng trừng theo dõi của bà Raquin.

- Chà! Đồ khốn nạn! Đồ khốn nạn! - hấn lẩm bẩm bằng một giọng kỳ lạ - Ắ muốn làm mình điên lên... Nè! Chẳng phải một buổi tối cô leo lên phòng tôi như một con đỉm, chẳng phải cô đã làm tôi chán chê với những cái vuốt ve để xui tôi thanh toán thẳng chồng cô hay sao? Gã làm cô chán ngấy, gã giống như một đứa trẻ bệnh hoạn, phải cô đã nói với tôi như thế khi tôi đến đây gặp cô hay không... Đã bao năm, tôi có nghĩ đến mọi chuyện này không. tôi ấy? Tôi có là một thằng phóng đảng không? Tôi sống yên ổn, như một người lương thiện, không làm hại một ai. Tôi còn không làm bẹp một con ruồi.

- Chính anh đã giết Camille - Thiếu phụ nhắc lại với một sự khẳng khẳng tuyệt vọng làm Laurent mất trí.

- Không, chính cô, tôi bảo rằng chính cô - hấn tiếp tục oang oang lên khiếp đảm - Xem nào, đừng làm tôi phát điên, kết cục sẽ không hay đâu... Lạ chưa, khốn kiếp thật, cô không nhớ gì ráo! Cô đã hiến thân cho tôi như một con diêm, ở kia kia, trong phòng của chồng cô, cô đã cho tôi biết đến khoái lạc khiến tôi hoá rồ. Hãy thú nhận là cô đã tính toán tất cả chuyện này, là cô thù ghét Camille, và từ lâu rồi cô muốn giết gã. Đã từ lâu cô xem tôi như người yêu để tôi vấp phải gã và nghiền nát gã.

- Không đúng thế... Thật quái gở những lời lẽ như vậy... Anh không có quyền trách móc sự yếu đuối của tôi. Tôi cũng có thể nói như anh là trước khi biết anh tôi cũng là một phụ nữ lương thiện chưa bao giờ làm hại một ai. Nếu tôi làm anh phát điên, anh còn làm tôi phát điên nhiều hơn. Chúng ta đừng cãi cộ nhau nữa, đồng ý chứ, Laurent... Tôi có quá nhiều chuyện để trách móc anh...

- Vậy cô trách tôi được chuyện gì?

- Thôi, không có gì cả... Anh đã không cứu được tôi ra khỏi chính tôi, anh đã lợi dụng cảnh ngộ bị bỏ rơi của tôi, anh thích làm cuộc đời tôi đau khổ... Tôi bỏ qua cho anh tất cả... Nhưng xin tha cho tôi, đừng buộc tội tôi đã giết Camille. Hãy giữ tội ác đó lại cho anh, đừng tìm cách làm cho tôi ghê sợ thêm nữa...

Laurent giơ tay lên để đập vào mặt Thérèse.

- Đánh đi, tôi thích vậy hơn - nàng nói thêm - tôi còn đỡ khổ hơn.

Và nàng chìa mặt ra. Hấn kìm lại, kéo một chiếc ghế và ngồi bên cạnh thiếu phụ.

- Nghe này - hấn nói với nàng bằng một giọng cố trở lại bình tĩnh - không nhận phần tội ác của mình là hèn. Cô hoàn toàn biết rằng chúng ta cùng nhau phạm tội, cô biết là cô cũng phạm tội như tôi. Sao cô muốn trút trách nhiệm nặng nề hơn cho tôi mà bảo mình vô can? Nếu cô vô tội, cô đã không ưng thuận lấy tôi. Cô hãy nhớ là hai năm trôi qua sau vụ giết người. Cô muốn thách đố chẳng? Tôi sẽ đi nói tất cả với ông biện lý, và cô sẽ thấy chúng ta có bị kết tội như nhau hay không.

Họ rùng mình. Rồi Thérèse tiếp.

- Người ta có thể kết án tôi, nhưng Camille thì biết rõ anh là đã làm tất cả... Anh ấy sẽ không hành hạ tôi mỗi đêm như hành hạ anh đâu.

- Camille để tôi yên - Laurent nói, mặt tái mét và người run rẩy - Chính cô gập gã trong những cơn ác mộng của cô, tôi đã nghe cô kêu la.

- Đừng nói như vậy - thiếu phụ thét lên phần nộ - tôi không kêu la, tôi không muốn bóng ma hiện ra. Ôi! Tôi hiểu, anh tìm cách làm cho anh ấy quên anh đi... Tôi vô tội! Tôi vô tội!

Họ nhìn nhau khiếp đảm, rũ rượi vì mệt mỏi, sợ lại dựng dậy thầy ma của kẻ chết trôi. Những cuộc cãi vã của họ bao giờ cũng kết thúc như thế, họ đoán quyết mình vô tội, tìm cách lừa dối chính mình để tổng khứ đi những giấc mơ dữ. Những nỗ lực liên tục được đưa ra để thay phiên nhau đổ trách nhiệm về tội ác, để tự bảo vệ mình như trước một phiên tòa, trong khi trút trách nhiệm nặng nề nhất cho nhau. Kỳ lạ nhất là họ không mắc lừa nổi những lời thề thốt của mình, cả hai đều nhớ như in những chi tiết của vụ giết người. Họ đọc thấy lời thú tội trong đôi mắt nhau, trong khi môi họ vẫn tuôn ra những lời phủ nhận. Đó là những lời nói láo trẻ con, những

sự khẳng định buồn cười, cả một sự tranh cãi về lời lẽ của hai kẻ khốn khổ đối trá để mà đối trá, nhưng không che đậy nổi sự đối trá của mình. Họ thay phiên nhau giữ vai trò người buộc tội, và cho dù vụ án họ tiến hành không bao giờ dẫn đến một kết quả, họ vẫn cứ bắt đầu lại vào mỗi buổi tối với một sự kiên trì ghê gớm. Họ biết rằng họ chẳng chứng minh được gì cả, rằng họ không bồi xoá được quá khứ, thế mà họ vẫn cứ mãi làm, vẫn trở lại với sự buộc tội, vẫn bị kích thích bởi nỗi thống khổ và lòng khiếp sợ vẫn thất bại từ trước bởi một thực tế không thể chối cãi. Cái lợi rõ rệt nhất mà họ có được từ những cuộc cãi cọ đó là cơn bão của những lời lẽ và những tiếng kêu than âm ỉ dậy lên làm rã rời thân xác trong thời khắc đó.

Và chừng nào còn những cơn kích động, còn những lời buộc tội nhau, thì ánh mắt người bại liệt vẫn không rời khỏi họ. Một niềm vui rực cháy lấp loáng trong mắt bà khi Laurent giơ bàn tay to bè của hắn lên đầu Thérèse.

Chương 29

Một giai đoạn mới bùng phát. Thérèse, đã đi đến tận cùng của nỗi sợ hãi, không biết tìm ở đâu một ý nghĩa an ủi, bắt đầu lớn tiếng khóc người chết trôi trước mặt Laurent.

Trong nàng đã nảy sinh một sự suy sụp đột ngột. Những dây thần kinh quá căng thẳng đã vỡ nát, bản chất khô khan và hung tợn đã trở nên yếu mềm. Nàng đã từng có những lúc mũi lòng trong những ngày đầu của cuộc hôn nhân. Sự mũi lòng đó nảy sinh trở lại như một phản ứng tất yếu và định mệnh. Khi thiếu phụ bằng tất cả nghị lực mạnh mẽ chiến đấu chống lại bóng ma của Camille, khi nàng đã trải qua nhiều tháng bực dọc âm ỉ, chống chọi với đau khổ, tìm cách chữa lành nó bằng duy nhất ý chí của bản thân, nàng đột ngột cảm thấy một nỗi chán ngán khiến nàng ngã quỵ và đầu hàng. Thế là, trở lại thành đàn bà, thậm chí thành một thiếu nữ, không còn cảm thấy sức lực để cứng rắn lên, để hăng hái đứng vững trước những nỗi kinh sợ, nàng buông trôi vào lòng thương xót, vào nước mắt và tiếc nuối, trong khi hy vọng tìm được ở đó chút ngòi ngoai nào đó. Nàng cố lợi dụng sự yếu đuối của thể xác và tinh thần đang có, có thể kẻ chết trôi không nhượng bộ trước những cơn giận dữ nàng, lại nhượng nhịn những giọt nước mắt của nàng chẳng. Vậy nên nàng hối hận có tính toán, trong khi nhủ thầm có thể đó là cách tốt nhất để xoa dịu và làm vui lòng Camille. Như vài kẻ sùng tín nghĩ chuyện lừa dối Chúa Trời để xin xỏ sự tha thứ bằng lời cầu nguyện đầu môi và tỏ ra khiêm cung sám hối, Thérèse hạ mình, vò đầu bứt tai, tìm những lời lẽ ăn năn hối cải, mà tự thâm tâm không có gì khác hơn là nỗi sợ hãi và sự hèn nhát. Mặt khác, nàng cảm thấy như một khoái lạc thể chất khi buông xuôi, khi tự cảm thấy yếu đuối và bạc nhược, khi nộp mình cho đau khổ mà không kháng cự.

Nàng làm mệt mỏi bà Raquin bằng nỗi tuyệt vọng sụt sùi nước mắt của mình. Người bại liệt đối với nàng trở thành trở thành một vật dụng hàng ngày. Nàng sử dụng bà như một thứ ghế ngồi để cầu kinh, thứ đồ vật mà với nó nàng có thể không e ngại thú nhận tội lỗi và cầu xin tha thứ. Từ lúc nàng cảm thấy nhu cầu được khóc lóc, được khuây khoả trong tiếng thổn thức, nàng quỳ gối trước mặt người liệt, và ở đó, nàng kêu la, ghen ngào, một mình diễn xuất cảnh sám hối, nó giúp nàng nguôi ngoai trong thân xác rã rời.

- Con là đứa khốn nạn - nàng ấp úng - con không xứng đáng được ân huệ. Con đã lừa dối mẹ, đã đẩy con trai mẹ đến cái chết. Sẽ không bao giờ mẹ tha thứ cho con... Nhưng dù vậy nếu mẹ đọc được trong lòng con những nỗi hối hận nát lòng, nếu mẹ biết con đau đớn đến chừng nào, có thể mẹ sẽ rủ lòng xót... Không, không phải thương xót dành cho con. Con muốn được chết như vầy dưới chân mẹ, bị nghiền nát bởi nhục nhã và đau khổ.

Nàng cứ thế nói trong suốt nhiều giờ liền, từ nỗi tuyệt vọng đến niềm hy vọng, tự kết án mình rồi tự tha thứ cho mình. Nàng dùng giọng nói của một cô gái bệnh hoạn, khi thì cộc lốc, lúc lại than vãn, nàng nằm bẹp xuống nền gạch rồi sau đó đứng lên, phục tùng mọi ý nghĩ hạ mình và kêu kỳ, ăn năn hay phản kháng diễn ra trong đầu. Đôi lúc nàng quên mất mình đang quỳ trước mặt bà Raquin, nàng tiếp tục lời độc thoại trong cơn mê. Khi đã muốn ngất hẳn đi vì những lời lẽ của chính mình, nàng lão đảo chồm dậy, ngây dại, rồi bước xuống cửa tiệm, bình tĩnh trở lại, không còn sợ bật ra những tiếng nức nở kích động trước mặt khách hàng. Khi một nhu cầu ăn năn mới lại phát sinh, nàng vội leo trở lên rồi lại quỳ gối dưới chân người bại liệt. Và cảnh tượng đó diễn ra mười lần mỗi ngày.

Thérèse không bao giờ nghĩ rằng nước mắt và sự giải bày niềm hối hận của nàng lại có thể đè nặng người cô nỗi lo buồn khôn xiết. Sự thật là nếu phải nghĩ ra một nhục hình để hành hạ bà Raquin, chắc chắn không có nhục hình nào đáng khiếp sợ hơn tấn hải kịch sám hối mà đứa

cháu gái của bà diễn xuất. Bà già bại liệt nhìn ra sự ích kỷ che đậy dưới nỗi đau khổ lai láng đó. Bà chịu đựng khủng khiếp những tràng độc thoại lê thê mà cô cháu gái buộc mình phải chịu đựng trong từng giây từng phút, và bao giờ cũng đưa bà trở lại với cảnh giết hại Camille. Bà không thể tha thứ, bà giam mình vào ý tưởng khôn nguôi phải báo thù mà sự bất lực chỉ làm cho nó nhức buốt hơn, vậy mà suốt ngày, bà phải nghe những lời cầu xin tha thứ, những lời cầu nguyện hạ mình và hèn nhát. Bà những muốn trả lời, vài câu nói của cô cháu gái làm dậy lên trong cổ họng bà những lời từ khước đến ghê tởm, nhưng bà phải ngồi yên câm lặng, phải để mặc cho Thérèse biện bạch nguyên nhân mà không bao giờ chặn ngang nó được. Sự bất lực không thể kêu la mà cũng không thể không nghe thấy khiến lòng bà tràn ngập một niềm đau không thể tả xiết. Và từng chút một, những lời lẽ của thiếu phụ thấm vào đầu óc bà chậm chậm và rền rĩ như một điệu ca rất buồn. Có lúc bà tin rằng bọn giết người bắt bà phải chịu đựng một kiểu tra tấn như vậy là do ý nghĩ quỷ ám của lòng tàn nhẫn. Phương tiện tự vệ duy nhất của bà là nhắm mắt lại lúc cô cháu gái quỳ gối trước bà, nếu có nghe thấy bà cũng còn được cái là không nhìn thấy.

Cuối cùng đến độ Thérèse đánh bạo ôm hôn người cô của mình. Một hôm, trong một cơn sám hối, nàng giả vờ kinh ngạc nhìn thấy trong đôi mắt người bị liệt một ý nghĩ của lòng khoan dung, nàng lê đầu gối, rồi đứng lên kêu thất thanh.

- Mẹ đã tha thứ cho con! Mẹ đã tha thứ cho con!

Rồi hôn vào trán và má của bà già khốn khổ lúc đó không thể ngả đầu ra sau được. làn da lạnh ngắt chỗ Thérèse đặt môi lên hôn khiến nàng kinh tởm mãnh liệt. Nàng nghĩ rằng, sự ghê tởm này, cùng những giọt nước mắt và lòng hối tiếc, sẽ là một phương cách tuyệt vời để làm dịu đi những sợi thần kinh của mình, nàng tiếp tục ôm hôn người liệt mỗi ngày, vì sám hối và cũng để được người ngoài.

- Ôi! Mẹ tốt làm sao! - thỉnh thoảng nàng kêu lên - Rõ ràng nước mắt của con đã làm mẹ động lòng... Ánh mắt mẹ đầy tình thương xót... Con đã được cứu rồi.

Rồi nàng làm ngơ bà bằng những vuốt ve, tựa đầu mình lên gối bà, hôn tay bà, cười với bà một cách hạnh phúc, chăm sóc bà với những biểu hiện của tình yêu thương sôi nổi. Sau một thời gian, nàng tin vở hài kịch đó là thật, tưởng tượng rằng mình đã nhận được lời tha thứ của bà Raquin, chỉ sống với niềm hạnh phúc mà nàng cảm nhận từ ân huệ của bà.

Điều đó thật quá sức đối với người bại liệt. Bà đến chết đi được. Dưới những cái hôn của Thérèse, bà nhớ lại cảm giác gây người vì kinh tởm và phát điên xâm chiếm bà vào buổi sáng và buổi tối, khi Laurent ôm bà trong tay để đỡ dậy hoặc đưa đi nằm. Bà buộc phải chịu đựng những cơn trớn bắn thiu của đứa khốn nạn đã phản bội và giết chết con mình, bà thậm chí không thể lấy tay lau những nụ hôn mà thiếu phụ để lại trên má mình. Trong nhiều giờ liền, bà cảm giác những cái hôn đó vẫn còn nóng rất cháy bỏng. Như thế bà trở thành con búp bê của những kẻ sát nhân, con búp bê mà chúng thay cho quần áo, xoay nghiêng xoay ngửa, bị sử dụng tùy theo nhu cầu và tính bốc đồng của chúng. Bà cứ thế bất động trong tay chúng, như thể bà chỉ còn tiếng nói trong lòng, dù rằng tấm lòng đó còn sống, biết phản kháng và xót xa trong từng tiếp xúc nhỏ nhất của Thérèse hoặc Laurent. Điều làm bà phần uất nhất là sự chế giễu cay độc của thiếu phụ khi khẳng định đã đọc được những ý nghĩ khoan dung trong ánh mắt của bà trong khi nó chỉ muốn thiếu cháy đứa tội đồ. Bà nỗ lực tốt cùng để bật ra một tiếng kêu phản kháng, bà đặt tất cả lòng hận thù của mình trong đôi mắt. Nhưng Thérèse đã tìm được lợi ích khi mỗi ngày vài chục lần nhắc đi nhắc lại rằng mình đã được tha thứ, nàng lại càng vuốt ve nhiều hơn mà không muốn suy đoán gì cả. Người liệt phải chấp nhận những lời cảm tạ và tình cảm lai láng mà con tim bà bác bỏ. Từ lúc đó, bà sống mà lòng tràn ngập nỗi phần hận cay đắng và bất lực, đôi mắt với đứa cháu gái quỳ lạy tìm kiếm những cử chỉ triu mến tuyệt vời để bù đắp cho điều mà nàng gọi là lòng nhân từ trời biển.

Khi Laurent có mặt ở đó và vợ mình quỳ gối trước mặt bà Raquin, hấn hung hăng dựng nạng dậy.

- Đừng đóng kịch - hấn bảo - Tôi có khóc không, tôi có cúi rạp xuống đất không, tôi ấy? Cô làm mọi chuyện cố để tôi rối trí thôi.

Niềm ân hận của Thérèse giày vò hấn la lùng. Hấn đau đớn hơn kể từ khi kẻ đồng loã lê lết xung quanh hấn, mắt đỏ ngầu vì đắm lệt, mỗi lần bầm van xin. Cái cảnh hối tiếc sống động đó gia tăng bội phần nỗi khiếp sợ của hấn làm nặng nề thêm nỗi khó chịu trong lòng hấn. Nó giống như một sự chê trách vĩnh viễn luôn có mặt trong nhà. Rồi hấn lại sợ niềm hối hận ngày nào đó sẽ thúc đẩy vợ mình thổ lộ tất cả. Hấn vẫn thích nàng cứ cứng rắn và cứ đe dọa, tự vệ kịch liệt trước những lời buộc tội của hấn thì hơn. Nhưng nàng đã thay đổi chiến thuật, giờ thì nàng sẵn lòng thừa nhận phần mình phạm vào tội ác, nàng buộc tội chính mình, nàng tỏ ra mềm yếu và sợ sệt, và từ chỗ đó nàng ăn mày sự cứu chuộc bằng cách khao khát hạ mình. Thái độ đó làm Laurent điên tiết. Những cuộc gấu ó của họ vào buổi tối càng nặng nề và thê thảm hơn.

- Nghe này - Thérèse nói với chồng - chúng ta là những tội phạm tày trời, chúng ta phải sám hối, nếu chúng ta muốn được chút gì đó yên tĩnh... Nhìn xem, từ khi khóc được. Em thấy thanh thản hơn. Hãy làm theo em. Hãy cùng nhau thú nhận rằng chúng ta đáng bị trừng phạt vì đã phạm vào một tội ác kinh tởm.

- Ô hay! - Laurent xẵng giọng trả lời - Cô cứ nói những gì cô muốn. Tôi biết tổng ra là cô cực kỳ xảo trá và đạo đức giả. Khóc đi, nếu nó giải khuây được cho cô. Nhưng tôi xin cô, đừng làm nát óc tôi bằng những giọt nước mắt của cô.

- Ôi! Anh tẹ làm sao, anh khước từ ăn năn. Anh hèn nhát dù rằng anh đã phản bội Camille.

- Cô muốn nói rằng chỉ có tôi phạm tội sao?

- Không, tôi không nói thế. Tôi có tội, có tội hơn cả anh. Lẽ ra tôi nên giúp chồng tôi khỏi tay anh. Chao ôi! Tôi biết mọi điều khủng khiếp trong lỗi lầm của mình, nhưng tôi cố gắng để được bà ấy tha thứ, và tôi sẽ làm được, Laurent à, trong khi anh tiếp tục một cuộc sống sâu nào... Anh thậm chí còn không có trái tim để tránh dùm cho người cô tội nghiệp của tôi phải nhìn những cơn nổi điên ghê gớm của anh nữa kia, anh chưa bao giờ nói lên một lời hối tiếc với bà ấy.

Và nàng ôm hôn bà Raquin lúc đó đôi mắt đã nhắm nghiền. Nàng xẵng xái quanh người cô, kê gối nâng đầu bà lên, sẵn đón bà với vô vàn thân thiết. Laurent tức điên lên.

- Nè! Để cho bà ta yên! - hấn la lên - Cô không thấy cái nhìn và sự chăm sóc của cô khiến bà ta ghê tởm hay sao? Nếu nhấc tay lên được, bà ta đã cho cô ăn tát.

Những lời lẽ từ tốn và than vãn của người vợ, những cử chỉ nhần nhục của nàng dần dần khiến hấn trở nên phần nộ mù quáng. Hấn thấy rõ chiến thuật của nàng ra sao, nàng muốn mình không a tòng với hấn nữa, đứng riêng ra, trong tận cùng nỗi hối tiếc để mong thoát khỏi vòng tay xiết chặt của kẻ chết trôi. Đôi lúc hấn nhủ thầm có thể nàng đi đúng hướng, rằng những giọt nước mắt có thể chữa lành những nỗi hoảng sợ của nàng, rồi hấn rùng mình với ý nghĩ mình phải đơn độc chịu đau khổ, đơn độc sợ hãi. Tự hấn cũng muốn hỏi cái, ít ra là diễn vở hài kịch ăn năn thử xem sao, nhưng hấn không thể tìm đâu ra những tiếng thổn thức và những lời lẽ cần thiết, hấn lại lao vào thói hung bạo, hấn rung lắc người Thérèse để làm nàng điên tiết, để lôi nàng trở lại cùng hấn trong cơn điên rồ hung hấn. Thiếu phụ chủ tâm trở lì ra, đáp lại những tiếng kêu thét cuồng nộ của hấn bằng sự từng phục đầm nước mắt, càng ra vẻ hạ mình hơn và ăn năn hơn khi hấn tỏ ra thô bạo hơn. Laurent như thể đi đến chỗ hoá rồ. Để làm tràn cơn phần hận của hấn, Thérèse bao giờ cũng kết thúc bằng bài tán tụng Camille, giải bày những đức tính

của nạn nhân.

- Anh ấy tốt bụng - nàng nói - và phải là tàn nhẫn hết chỗ nói mới xúc phạm trái tim tuyệt vời chưa bao giờ có một ý nghĩ xấu xa nào đó.

- Gã tốt bụng, đúng, tôi biết chứ - Laurent cười khẩy - cô muốn nói là gã ngu đần phải không? Vậy cô đã quên rồi sao? Cô khẳng định là một lời nói nhỏ nhặt nhất của gã cũng làm cô nổi cáu, rằng gã không thể mở miệng mà không phun ra một cái gì đó ngu ngốc đó thôi.

- Đừng nhạo báng... Anh chỉ quen lãng nhục người anh đã giết hại... Anh không hiểu gì cả trái tim người đàn bà, Laurent à. Camille đã yêu tôi và tôi đã yêu anh ấy.

- Cô đã yêu anh ấy! Ủi chà! Cái đó quả thực mới thấy đấy... tất nhiên bởi cô yêu chồng mà cô mới chọn tôi làm người tình. Tôi còn nhớ một ngày cô truồn trên ngực tôi thủ thỉ rằng Camille khiến cô lộn mửa khi những ngón tay cô cắm vào da thịt như đất sét của gã... Ôi! Tôi biết tại sao cô đã yêu tôi, tôi đây này. Cô phải có những cánh tay lực lưỡng khác với cánh tay của con ma tội nghiệp đó.

- Tôi yêu anh ấy như một người em gái. Anh ấy là con trai của ân nhân tôi, anh có tất cả sự tinh tế của một bản chất yếu ớt, anh ấy tỏ ra cao thượng và rộng lượng, ân cần và nhân ái... Thế rồi chúng ta đã giết anh ấy, ôi lạy Chúa! Lạy Chúa!

Nàng khóc lóc ngậy người ra. Bà Raquin ném cho nàng những tia mắt sắc nhọn, phần nộ nghe những lời tán dương Camille thốt ra từ cửa miệng như vậy. Laurent không sao ngăn được những dòng nước mắt lai láng đó, hùng hổ bước tới bước lui, tìm cách nào hay nhất để bóp nghẹt những lời hối tiếc của Thérèse. Mọi điều tốt đẹp hẳn nghe nói về nạn nhân của mình gây cho hắn một nỗi lo lắng khẩn thiết: đôi lúc hắn bị tác động bởi giọng điệu thống thiết của người vợ, hắn tin thật vào những đức độ của Camille, và nỗi khiếp sợ lại gia tăng. Nhưng điều khiến hắn mất tự chủ, điều dẫn hắn đến những hành vi bạo lực, đó là sự so sánh mà người vợ goá của kẻ chết trôi không bao giờ quên nhắc đến giữa người chồng đầu tiên và người chồng kế tiếp, mà phần thắng nghiêng về người trước.

- Vậy đó! Đúng! - nàng thét lên - Anh ấy hơn hẳn anh, giá như anh ấy còn sống và anh thế chỗ anh ấy trong lòng đất thì hay biết mấy.

Laurent ban đầu nhún vai.

- Anh nói gì cũng vậy thôi - nàng tiếp tục, sôi nổi hẳn lên - có thể tôi đã không yêu anh ấy lúc còn sống, nhưng giờ thì tôi nhớ và yêu anh ấy... Tôi yêu anh ấy và tôi thù ghét anh, anh hiểu không. Anh là một tên giết người...

- Câm mồm lại! - Laurent gầm lên.

- Còn anh ấy, anh ấy là một nạn nhân, một người lương thiện bị sát hại bởi một đứa vô lại. Ôi! Anh đừng dọa nạt tôi... Anh biết rõ anh là một kẻ khốn nạn, một con người cục súc, không tim, không tâm hồn. Làm sao anh muốn tôi yêu anh, khi giờ đây người anh đầm máu Camille thế kia? Camille dành tất cả sự triu mến cho tôi và tôi sẽ giết anh, anh nghe không, nếu điều đó có thể làm Camille sống lại và nó trả lại tình yêu cho tôi!

- Câm mồm lại, đồ khốn!

- Tại sao tôi phải im tiếng? Tôi nói sự thật. Tôi sẽ mua sự tha thứ bằng cái giá của máu anh. Ôi! Tôi chảy nước mắt và tôi đau đớn biết bao! Chính lỗi ở tôi khi để tên đốn mạt này giết chồng mình... Một đêm nào đó tôi phải đến hôn lên mặt đất nơi anh ấy yên nghỉ. Đó là niềm vui thú

sau cùng của tôi.

Laurent mất trí, điên tiết lên trước những cảnh tượng tồi tệ mà Thérèse vẽ ra trước mắt, hấn xông vào Thérèse, vật nàng ngã ra đất và nghìem chặt nàng dưới đầu gối, nắm tay giơ lên.

- Ra thế đấy - nàng hét lên - Đánh tôi đi, giết tôi đi... Không đời nào Camille giơ tay lên đầu tôi, còn anh, anh là con quái vật!

Và Laurent, rát mặt bởi những lời lẽ đó, cuồng nộ rung lắc người nàng, đánh đập nàng, làm bầm giập thân thể nàng bằng nắm đấm siết chặt. Hai lần liên tiếp, hấn suýt làm nàng nghẹt thở. Thérèse mềm nhũn dưới trận đòn, nàng cảm nhận một nỗi khoái lạc nhức buốt bị đánh đập, nàng buông xuôi, hứng chịu, khiêu khích người chồng để hấn đánh hăng hơn. Đó cũng là một phương thuốc chống chọi lại những nỗi đau đớn của cuộc sống, nàng sẽ ngủ ngon hơn vào ban đêm nếu được đánh đập thả cửa vào buổi tối. Bà Raquin tận hưởng niềm vui cay nghiệt lúc Laurent kéo lê cô cháu gái như thế trên nền gạch, cày nát thân thể cô dưới những đòn giẫm đạp.

Cuộc sống của tên giết người thật kinh hoàng, kể từ ngày Thérèse có sáng kiến quỷ quái là công khai niềm hối tiếc và than khóc Camille. Kể từ lúc đó, con người khốn khổ mãi mãi sống chung với nạn nhân của hấn, từng giờ từng phút, hấn phải nghe vợ mình ca ngợi và tiếc thương người chồng cũ. Một chi tiết nhỏ nhặt nhất cũng trở thành một cái cớ, Camille làm cái này, Camille làm thế kia, Camille có những phẩm chất như vậy, Camille yêu thương theo cách nọ... luôn luôn là Camille, luôn luôn là những câu nói ai oán khóc than cái chết của Camille. Thérèse tận dụng mọi tính cách hiểm độc của mình để làm ác nghiệt hơn sự tra tấn mà nàng buộc Laurent phải chịu đựng nhằm bảo vệ chính mình. Nàng đi sâu vào những chi tiết riêng tư nhất, nàng kể hàng khối chuyện linh tinh thời tuổi trẻ với những tiếng thở dài luyến tiếc, và cứ thế trộn lẫn kỷ niệm về kẻ chết trôi với từng hành vi của cuộc sống thường nhật. Xác chết đã từng ám ảnh ngôi nhà, nay được mời vào công khai. Nó ngồi trên ghế, ở trước bàn ăn, nằm dài trên giường, sử dụng đồ đạc vật dụng buồng vung bỏ vãi. Laurent không thể sờ vào cái nĩa, cái bàn chải, vào bất luận cái gì mà Thérèse không làm cho hấn cảm thấy Camille đã sờ vào trước hấn. Không ngừng va chạm với kẻ mình đã giết chết, cuối cùng tên giết người mang một cảm giác kỳ lạ làm hấn muốn phát điên. Càng bị so sánh với Camille, hấn càng tưởng rằng mình sử dụng những đồ vật mà Camille đã sử dụng, càng tưởng rằng mình là Camille, mình đồng nhất với nạn nhân của mình. Đầu óc hấn vỡ ra. Thế là hấn nhảy xổ vào người vợ để buộc nàng phải câm họng, để không còn nghe thấy những lời lẽ xô đẩy hấn đến chỗ mê sảng. Mọi cuộc cãi vã đều kết thúc bằng những trận đòn.

Chương 30

Tới lúc nào đó bà Raquin muốn tránh phải chịu đựng đau khổ, nảy sinh ý định nhìn đời để chết đi cho rảnh nợ. Nghị lực của bà đã đến mức cùng kiệt, bà không thể chống chọi với sự thống khổ mà những kẻ giết người bắt bà phải gánh chịu bởi sự có mặt thường trực của chúng, bà mơ tưởng tìm kiếm trong cái chết sự khuây khoả cuối cùng. Từng ngày một nỗi lo buồn của bà càng mãnh liệt hơn, khi Thérèse ôm hôn bà, lúc Laurent nắm bà trong vòng tay của hắn, như một đứa con nít. Bà quyết thoát khỏi những vuốt ve mơn trớn cùng những vòng tay ôm chặt khiến bà ghê tởm khủng khiếp này. Bởi vì bà không còn sống đủ để trả thù cho đứa con trai, bà thích xa lìa cuộc sống mãi mãi để khỏi rơi vào bàn tay của những kẻ sát nhân muốn làm gì tùy thích với một xác chết không còn cảm thấy gì nữa cả.

Trong hai ngày, bà khước từ mọi thức ăn, dùng mọi sức lực còn lại để nghiền chặt hai hàm răng, phun ra mọi thứ người ta nhét được vào miệng. Thérèse tuyệt vọng, nàng tự hỏi sẽ quỳ xuống đâu để có thể khóc than và sám hối một khi người cô không còn ở đó nữa. Nàng tuôn ra vô tận những lý lẽ để chứng tỏ cho bà thấy rằng bà phải sống, nàng khóc lóc, thậm chí oán hờn, trở lại những cơn giận dữ khi trước, cạy răng người liệt như cạy hàm một con vật ngoan cố. Bà Raquin giữ vững. Đó là một cuộc chiến đấu ghê tởm.

Laurent hoàn toàn đứng giữa và dừng dưng. Hắn ngạc nhiên về cơn cuồng nộ của Thérèse nhằm ngăn cản người bại liệt tự tử. Giờ đây, sự có mặt của bà già đã trở nên vô ích đối với hắn, hắn mong bà chết đi. Hắn không muốn giết bà, nhưng vì bà khao khát được chết, hắn thấy không cần thiết khước từ những phương tiện để bà thực hiện điều đó.

- Này! Để yên bà ta! - hắn quát vợ - như thế cũng rảnh nợ.. Chúng ta có thể sẽ sung sướng hơn khi bà ta không còn ở đây nữa.

Câu nói này, được lặp đi lặp lại nhiều lần trước mặt khiến bà Raquin xúc cảm lạ lùng. Bà sợ niềm hy vọng của Laurent sẽ thành thực tế, rằng sau cái chết của bà, đôi vợ chồng sẽ hưởng được những giờ phút yên tĩnh và sung sướng. Bà tự nhủ chết là hèn nhát, bà không có quyền ra đi trước khi chứng kiến đoạn kết của cuộc tình dan díu tai ương này. Chỉ khi đó bà mới có thể đi vào bóng đêm để báo với Camille rằng "Con đã được báo thù". Ý nghĩ tự sát trở nên nặng nề hơn đối với bà khi đột nhiên bà nghĩ đến sự mờ mịt mình mang xuống năm mồ. Ở đó bà yên nghỉ mà vĩnh viễn bị giày vò bởi điều bà không xác định được về hình phạt của những tên đao phủ. Để được yên giấc ngủ nghìn thu, bà phải được lìm người đi trong niềm vui thầm thía của sự báo thù, phải mang theo mình giấc mơ của lòng thù hận được thoả mãn, một giấc mơ theo bà đến cùng vĩnh cửu. Bà ăn lại những thức ăn đứa cháu gái đưa cho, bằng lòng tiếp tục sống.

Vả chăng, bà thấy rõ kết cục có lẽ đã gần kề. Tình trạng giữa hai vợ chồng ngày một căng thẳng hơn, khó chịu đựng nhau hơn. Một cơn bùng nổ làm tan tành tất cả sẽ xảy ra chỉ một sớm một chiều. Thérèse và Laurent đối mặt đe dọa lẫn nhau từng giờ từng phút. Không chỉ còn là ban đêm họ chịu đựng nỗi đau khổ thầm kín, mà suốt cả ngày phải trải qua giữa những âu lo, những cơn kích động xót xa. Tất cả trở nên kinh hoàng và đau đớn đối với họ. Họ sống trong một địa ngục, làm thương tổn lẫn nhau, biến mọi chuyện họ làm và họ nói trở thành cay đắng và tàn nhẫn, muốn xô đẩy nhau xuống đáy sâu vực thẳm mà họ cảm thấy ngay dưới chân mình và rơi xuống cùng một lúc.

Ý nghĩ chia tay nhau hẳn đã đến với cả hai. Họ mạnh ai nấy mơ tưởng chuyện trốn chạy ra đi để hưởng được chút yên tĩnh nào đó, lánh xa ngỗ Cầu Mới, nơi mà sự ẩm thấp và cái bẩn như

dành sẵn cho cuộc sống sầu não của họ. nhưng họ không dám, họ không thể thoát thân. Không cấu xé nhau, không ở lại đó để đau khổ và làm khổ cho nhau có vẻ như không thể được đối với họ. Họ khur khur lòng thù hận và sự tàn nhẫn. một thứ lực đẩy và lực hút cùng một lúc chia tách họ ra và cầm giữ họ lại. Họ nghiệm thấy một cảm giác kỳ lạ của hai con người sau khi cãi vã nhau, muốn chia tay nhau và đầu vẫy luôn luôn quay trở lại để gào thét những lời lăng nhục mới. Thêm vào đó những chướng ngại cụ thể ngăn cản sự trốn chạy của họ, họ biết làm sao đây với người tàn phế, cũng không biết nói gì với những người khách ngày thứ năm. Nếu trốn chạy, có thể người ta sẽ đặt ra nghi vấn chuyện gì đó. Thế là họ tưởng tượng cảnh bị người ta truy nã, bị đưa lên máy chém. Và họ ở lại vì hèn nhát, họ ở lại và khốn khổ kéo lê cuộc sống trong nỗi kinh tởm.

Khi Laurent không có ở đây, vào buổi sáng và xế chiều, Thérèse hết từ phòng ăn bước xuống cửa tiệm lòng bất an và bồn chồn, không biết làm gì để lấp đầy khoảng trống ngày càng khoét sâu trong lòng nàng. Nàng thấy mình vô công rồi nghề lúc không quỳ dưới chân bà Raquin than khóc hoặc không được người chồng đánh đập và chửi mắng. Từ lúc nàng một mình trong cửa tiệm, lòng nặng trĩu, nàng dờ dẩn nhìn người qua kẻ lại nơi hành lang dơ bẩn và tối tăm, buồn chết đi được trong đáy hầm âm u bốc mùi nghĩa địa này. Cuối cùng nàng nài nỉ Suzanne đến suốt ngày với nàng, hy vọng rằng sự có mặt của tạo vật đáng thương, dịu dàng và xanh xao đó sẽ làm nàng khuây khoả.

Suzanne chấp nhận lời đề nghị đó với sự vui vẻ, cô luôn luôn yêu nàng bằng một thứ tình bạn kính cẩn, từ lâu cô đã có ý muốn đến làm lưng với nàng trong khi Olivier ở sở làm. Cô mang đồ khâu đến và chiếm chỗ trống của bà Raquin đằng sau quầy hàng.

Thérèse kể từ hôm đó có hơi bỏ bê người cô. Nàng bớt đi việc leo lên khóc lóc trên đầu gối và hôn vào khuôn mặt đã chết của bà. Nàng có một bận bịu khác. Nàng hết sức chú tâm lắng nghe những chuyện tâm tình lê thê của Suzanne về đời sống vợ chồng, về những chuyện linh tinh trong cuộc sống đơn điệu của cô. Điều đó giải thoát nàng ra khỏi chính mình. Đôi lúc nàng chợt thấy mình quan tâm đến những điều ngớ ngẩn, nó khiến nàng sau đó mỉm cười cay đắng.

Dần dần, nàng mất đi mọi khách hàng thường xuyên lui tới cửa tiệm. Từ khi người cô nàng nằm bẹp trên ghế bành ở trên kia, nàng để cửa tiệm tê hại đi, bỏ mặc hàng hóa cho bụi bặm và ảm thấp. mùi ẩm mốc văng vất khắp nơi, mạng nhện lan ra trần nhà, nền nhà thì hầu như không bao giờ quét dọn. Mặt khác, điều khiến khách hàng xa lánh là cung cách kỳ lạ mà thỉnh thoảng Thérèse tiếp đón họ. Khi nàng đang ở tầng trên, bị Laurent đánh đập hay choáng váng vì một cơn kích động do khiếp đảm thì tiếng chuông gọi cửa vang lên hối hả, nàng phải bước xuống mà hầu như không có thì giờ để cột lại mái tóc hoặc lau khô nước mắt, cứ thế nàng bán hàng cho bà khách đang chờ với thái độ cộc cằn, thậm chí thường khi nàng không chịu khó bước xuống mà dừng lại trả lời trên cầu thang gỗ rằng mình không còn món hàng họ yêu cầu. Những cung cách ít mời mọc này không nhằm giữ khách. Những cô thợ bình thường của khu phố đã quen tính cách nhã nhặn ngọt ngào của bà Raquin phải bỏ đi trước sự thô lỗ và ánh mắt rồ dại của Thérèse. Lúc nàng giữ Suzanne bên cạnh mình thì khách hàng đã xa lánh hẳn. Hai thiếu phụ, để khỏi bị quấy rầy giữa những câu chuyện tâm tình bất tận, đã thu xếp bằng cách tổng đi luôn những người khách cuối cùng còn xuất hiện. Từ đó, việc buôn bán tạp hóa thôi không còn đóng góp dù chỉ một xu cho nhu cầu chi tiêu của gia đình. Vậy là phải xâm hại đến nguồn vốn bốn mươi mấy ngàn francs.

Thỉnh thoảng Thérèse rời khỏi nhà suốt buổi chiều. không ai biết nàng đi đâu. Tất nhiên nàng vẫn giữ Suzanne ở lại với mình, không chỉ để làm bạn mà còn để giữ cửa tiệm những khi nàng đi vắng. Buổi tối khi trở về, người mệt lử, mắt thâm quầng vì kiệt sức, nàng gặp lại cô vợ bé nhỏ của Olivier đằng sau quầy hàng với dáng vẻ bạc nhược, mỉm một nụ cười mơ màng theo cùng một thái độ mà cô đã bày tỏ năm giờ trước đó.

Khoảng năm tháng sau hôn lễ, Thérèse mang một nỗi lo sợ. Nàng đi đến chắc chắn rằng mình

đã có thai. Ý nghĩ có một đứa con với Laurent có vẻ quái gở đối với nàng, nhưng nàng không biết giải thích ra sao. Nàng mơ hồ lo lắng đẻ ra một đứa chết trôi. Dường như nàng cảm thấy trong bụng hơi lạnh của một xác chết bị phân huỷ và mềm nhão. Bằng mọi giá, nàng muốn tống khứ đứa con làm mình giá buốt và không thể mang nó lâu hơn được nữa. Nàng không nói gì với chồng mình và một hôm, sau khi hung tợn khiêu khích hắn, lúc hắn nhấc chân lên, nàng đưa bụng mình ra. Nàng mặc cho hắn đâm đập như thể thừa sống thiếu chết. Ngày hôm sau nàng bị sẩy thai.

Về phần mình, Laurent sống một cuộc sống thảm hại. Ngày tháng đối với hắn dường như đang chẳng thể chịu đựng nổi mà từng ngày qua mang lại cùng những nỗi lo âu, những nỗi phiền muộn nặng nề theo chu kỳ nhất định luân phiên giày vò hắn với sự đơn điệu và đều đặn đến ngộp thở. Hắn kéo lê trong cuộc sống, tối đến lại bằng hoàng nhớ lại ngày mới qua và chờ đợi ngày hôm sau. Hắn biết rằng kể từ nay, mọi ngày của hắn đều giống nhau và tất cả đều mang lại cho hắn những đau khổ như nhau. Và hắn nhìn thấy những tuần, những tháng, những năm đang chờ đợi mình, chúng tăm tối và âm ỉ không nguôi, lần lượt theo nhau đến, phủ trùm lên hắn và khiến hắn ngày càng nghẹt thở hơn. Khi tương lai không còn hy vọng, hiện tại mang vị đắng ghê tởm, Laurent không chống chọi nữa, hắn bạc nhược đi, buông trôi trong sự trống rỗng xâm chiếm con người hắn. Sự nhàn hạ đã giết hắn. từ sáng sớm hắn ra đi mà không biết đi đâu, chán ngấy với ý nghĩ lặp lại những gì đã làm ngày hôm qua và dù không muốn cũng phải ép mình làm lại. Hắn đến xưởng vẽ theo thói quen như bị quỷ ám. Căn phòng đó với những bức tường xám xịt, nơi chỉ thấy một khung trời vuông quanh quẽ, làm chan chứa lòng hắn một nỗi phiền muộn ỉ ỉ. Hắn lẫn mình trên đi văng, hai cánh tay buông lỏng, những ý nghĩ nặng trĩu. Và chẳng, hắn không dám đứng tới cọ vẽ nữa. Hắn đã nhiều lần thử cầm lại, và bao giờ cũng là bộ mặt Camille bật lên cười khẩy trên khung vải. để khỏi trượt vào cơn điên loạn, hắn chấm dứt bằng cách quảng hộp màu vào một xó, rồi tự buộc mình vào cảnh vô công rồi nghề triệt để. Sự lười nhác bắt buộc này khiến hắn ngột ngạt không thể tưởng tượng được.

Buổi chiều hắn bồn chồn tự hỏi mình sẽ phải làm gì. hắn dừng lại nửa giờ trên vỉa hè đường Mazarine để tự tra vấn, phân vân lựa chọn cách tiêu khiển. hắn gạt bỏ ý nghĩ leo trở lên xưởng vẽ, và bao giờ cũng quyết định đi xuống phố Guénégaud, rồi bước dọc theo các cảng. Và đến tận chiều tối, hắn cứ đi thẳng về phía trước, dờ dẫm, người run lên từng chập mỗi khi nhìn xuống dòng sông Seine. Dù đang ở xưởng vẽ của hắn hay trên đường phố, tâm trạng trĩu nặng vẫn như nhau. Ngày hôm sau, hắn bắt đầu lại, cũng trải qua buổi sáng trên đi văng, lê lét buổi chiều dọc theo bến cảng. Cứ thế kéo dài nhiều tháng, và cũng có thể nhiều năm.

Đôi lúc Laurent nghĩ lại mình đã giết Camille để rồi sau đó chẳng làm gì cả, và hắn thật ngạc nhiên khi giờ đây hắn không làm gì cả lại phải chịu đựng những nỗi đau khổ như vậy. Hắn những mong ép mình vào hạnh phúc. Hắn tự chứng minh rằng mình đã sai lầm khi chịu đau khổ, rằng hắn vừa đạt tới hạnh phúc tốt cùng ở chỗ được ăn không ngồi rồi, và rằng thực ngu ngốc để không yên tâm hưởng thụ hạnh phúc đó. Nhưng những lập luận của hắn đổ nhào trước các sự kiện. Tự thâm tâm hắn buộc phải thừa nhận sự nhàn rỗi khiến những nỗi lo buồn trở nên xót xa hơn khi dành cho hắn tất cả thì giờ của cuộc sống để suy nghĩ về nỗi tuyệt vọng và khoét sâu nỗi chua chát không thể lấp đầy lại được. Sự lười nhác, cuộc sống thú vật mà hắn từng mơ ước này nay trở thành hình phạt của hắn. Đôi lúc hắn thiết tha thêm muốn được bận rộn để dứt mình ra khỏi những suy nghĩ vẩn vơ. Rồi hắn buông trôi, lại ngã quỵ dưới gánh nặng định mệnh ngấm ngấm trói buộc tay chân hắn để yên tâm hơn mà nghiền nát hắn.

Thực ra, hắn chỉ hưởng được phần nào khuây khỏa khi đánh đập Thérèse vào buổi tối. Điều đó giúp hắn thoát khỏi nỗi đau tẻ dại của mình.

Cơn đau nhức buốt nhất, cơn đau thể chất và tinh thần đến từ vết cắn mà Camille để lại trên cổ hắn. Một đôi khi, hắn tưởng như vết thương đó lan khắp cơ thể hắn. Thỉnh thoảng hắn bất chợt quên đi quá khứ thì tưởng như hắn cảm thấy một mũi kim châm rất bóng nhắc nhỏ thể xác và tinh thần hắn nhớ lại chuyện giết người. Hắn không thể đứng trước gương mà không xảy ra

hiện tượng hấn rất thường nhận thấy và luôn luôn khiến hấn kinh hoàng; dưới tác dụng của cảm xúc, máu dồn lên cổ nhuộm đỏ vết thương và vết thương khởi sự gặm nhấm da thịt. Thứ vết thương sống động trên người hấn, tái sinh, ửng đỏ lên và cắn xé theo từng rối loạn nhỏ nhất, nó khủng bố và tra tấn hấn. cuối cùng hấn tin là rằng của người chết trôi cắm sâu ở đó chính là một con thú đang ngấu nghiến hấn. Phần cổ mang vết thương đó dường như không thuộc về cơ thể hấn nữa, như thể đó là da thịt xa lạ được áp vào chỗ đó, như một miếng thịt tẩm độc làm thối rữa thịt da của riêng hấn. Cử thể hấn mang đi khắp nơi cùng với hồi ức sống động và day dứt của tội ác. Thérèse mỗi lần bị hấn đánh là tìm cách cào cấu vào chỗ đó, đôi khi móng tay nàng cắm sâu vào nó khiến hấn rú lên vì đau đớn. Thường thì nàng giả vờ thẫn thức khi nhìn thấy vết cắn để Laurent càng thêm đau đớn không chịu nổi. Toàn bộ sự trả thù từ bản chất hung tợn của nàng là hành hạ hấn nhờ vào vết cắn đó.

Rất nhiều lần trong lúc cạo râu, hấn bị cáng dở bởi ý nghĩ hốt đi phần cổ nhằm xoá đi những vết răng của người chết trôi. Trước gương, khi giờ cầm lên nhìn thấy đốm đỏ, đằng sau đám bọt xà phòng trắng, bất chợt hấn điên tiết lên tỳ sát dao cạo gần như cắt sâu vào thịt. Nhưng cái lạnh của lưỡi dao luôn luôn nhắc hấn nhớ lại mình, hấn nhũn người, buộc phải ngồi trở lại và chờ đến khi nào sự hèn nhát được trấn an cho phép hấn hoàn thành việc cạo râu.

Buổi tối, hấn dứt ra khỏi tình trạng dờ dẩn chỉ để đi vào những cơn giận dữ mù quáng và trẻ con. Khi đã cãi cọ và đánh đập Thérèse đến chán ngấy, như trẻ con, hấn vung chân đá vào tường, tìm cái gì đó để đập phá. Điều đó làm hấn dịu đi. Hấn đặc biệt thù ghét con mèo vằn Francois mà ngay khi hấn bước vào, nó đã linh trốn ở trên gối của người tàn phế. Laurent sợ dĩ chưa giết nó chỉ vì hấn không dám tóm lấy nó. Con mèo nhìn hấn bằng cặp mắt tròn to với vẻ trùng trùng quỷ quái. Chính cặp mắt đó luôn luôn mở to hướng về hấn khiến gã đàn ông điên tiết, hấn tự nhủ đôi mắt đó muốn gì ở hấn mà không chịu rời hấn ra, cuối cùng thì hấn kinh hoàng thực sự, tưởng tượng nhiều chuyện phi lý. Lúc vào bàn ăn, trong bất kỳ lúc nào, giữa một cuộc cãi vã hay là một lúc im lặng kéo dài, nếu bất chợt quay đầu lại, là hấn nhận ra những tia mắt của con Francois quan sát hấn với một vẻ nặng trĩu và sôi sục. hấn tái mặt cuống lên suýt bật ra câu quát mắng như "Nói đi, cuối cùng mày muốn gì ở tao?". Lúc có thể bẻ gãy một cái chân hay đuôi của nó, hấn đã làm với một niềm vui ghê gớm, và khi ấy tiếng kêu meo meo của con vật đáng thương trút đầy trong hấn một nỗi khiếp sợ mơ hồ như thể hấn nghe tiếng kêu đau đớn của một con người. Đúng ra là Laurent sợ con Francois. Nhất là từ lúc con vật sống ở đầu gối người liệt, như ở giữa lòng một pháo đài bất khả xâm phạm, ở đó nó yên ổn giương đôi mắt xanh thăm hướng về kẻ thù, tên giết người tin rằng có một sự giống nhau mờ mờ giữa con vật tức tối đó và người bại liệt. hấn nhũn thắm rằng con mèo, cũng như bà Raquin, biết được tội ác và sẽ tố cáo hấn nếu ngày nào đó nói ra được.

Thế rồi một buổi tối, con Francois nhìn Laurent chòng chọc đến độ hấn nổi xung lên tột độ, quyết định phải chấm dứt đi cho rảnh. Hấn mở toang cánh cửa sổ phòng ăn rồi tóm lấy da cổ con mèo. Bà Raquin hiểu ra, hai dòng nước mắt chảy dài trên má. Con vật bắt đầu kêu gào, căng cứng thân mình, cố quay lại để cánh vào bàn tay Laurent. Nhưng hấn giữ chặt quá, hấn quay nó hai, ba vòng, rồi bằng tất cả sức lực, ném tung nó vào bức tường màu đen phía đối diện. Con Francois bẹp dí, gãy ngang sống lưng rồi rơi xuống mái kính của hành lang. Suốt đêm con vật tội nghiệp lê lết dọc theo máng xối với sống lưng gãy, kêu lên những tiếng meo meo khàn đục. Đêm hôm ấy, bà Raquin khóc than con Francois cũng bằng như đã than khóc Camille, còn Thérèse thì lên cơn động kinh tồ tẹt. tiếng kêu rên của con mèo nghe sầu thảm trong bóng đêm, dưới các bậc cửa sổ.

Chẳng bao lâu Laurent lại có những nỗi lo âu mới. Hấn khiếp sợ trước một vài thay đổi mà hấn nhận ra được qua thái độ của vợ mình.

Thérèse trở nên ủ ê, trầm mặc. Nàng không còn những biểu lộ tràn trề nổi ăn năn, những nu hôn biết ơn nữa. Trước mắt người liệt, nàng trở lại vẻ nhẵn tâm lạnh lùng, dửng dưng ích kỷ. Có vẻ như nàng đã cố gắng sám hối, nhưng sự sám hối không làm nàng nguôi ngoai, thế là nàng

chuyển sang một phương cách mới. Hắn là nỗi phiền muộn đến từ sự bất lực không xoa dịu được cuộc sống. Nàng nhìn người liệt với một vẻ khinh thị, như một thứ đồ vật vô tích sự thậm chí không thể dùng để giải khuây được nữa. Nàng chỉ còn dành cho bà những chăm sóc cần thiết để bà không chết vì đói. Kể từ lúc đó, câm nín, ủ rũ, nàng lay lắt trong nhà. Những lần ra khỏi nhà cũng tăng lên, nàng thường vắng mặt bốn hoặc năm lần trong tuần.

Những thay đổi đó khiến Laurent ngạc nhiên và cảnh báo hắn. Hắn cho rằng niềm hối hận mang một hình thức mới nơi Thérèse, giờ đây biểu hiện bằng nỗi buồn phiền ỉn ẻ mà hắn nhận ra ở nàng. Nỗi phiền muộn này đối với hắn dường như đáng lo ngại hơn nỗi tuyệt vọng thành lời từng đè nặng hắn khi trước. Nàng không nói gì nữa cả, cũng không cãi cò gì nữa, dường như nàng giữ tất cả trong đáy lòng. Hắn thích nghe nàng trút cạn nỗi đau khổ hơn là thấy nàng cuộn mình lặng lẽ như vậy. Hắn ngại rằng ngày nào đó ghệt thở vì lo âu, để nhẹ mình, nàng sẽ đến kể hết mọi chuyện với một linh mục hay một viên dự thẩm.

Thế là những lần ra khỏi nhà thường xuyên của Thérèse mang một ý nghĩa đáng sợ đối với hắn. Hắn nghĩ rằng nàng tìm một kẻ tâm tình ở bên ngoài, rằng nàng sắp sửa phản bội hắn. Đã hai lần hắn theo dõi nàng và mất dấu trên đường phố. Hắn bắt đầu một cuộc rình rập mới. Một ý nghĩ khẳng khẳng xâm chiếm hắn: Thérèse đã bị đẩy đến tận nỗi đau khổ, sắp sửa tiết lộ, và hắn phải bịt miệng nàng lại, chặn ngang cổ họng nàng những lời tự thú.

Chương 31

Một buổi sáng, thay vì leo lên xưởng vẽ, Laurent đến đóng chốt nơi một quán rượu chiếm một góc phố Guénégaud, đối diện với ngõ Cầu Mới. từ chỗ đó, hắn bắt đầu quan sát những người đổ ra vỉa hè đường Mazarine. Hắn rình rập Thérèse. Ngày hôm qua, thiếu phụ nói rằng nàng sẽ ra khỏi nhà sáng sớm và chắc chắn chỉ trở về lúc chiều tối.

Laurent chờ đợi cả nửa tiếng đồng hồ. Hắn biết vợ mình bao giờ cũng đi theo đường Mazarine, dù vậy có lúc hắn sợ rằng nàng đã thoát khỏi hắn khi theo đường sông Seine. Hắn có ý nghĩ trở lại hành lang, nấu mình ngay trong hẻm cạnh nhà. vừa khi đã nản chí, hắn trông thấy Thérèse vội vàng ra khỏi ngõ. Nàng bận đồ vải màu sáng, và lần đầu tiên, hắn để ý thấy nàng ăn mặc như một cô gái, với một chiếc váy dài, nàng đi đong đưa trên vỉa hè với dáng vẻ khiêu gợi, nhìn ngắm mọi người trong khi nắm tay kéo cao vạt trước chiếc váy đến nỗi để lộ toàn bộ phần trước đôi chân, đôi giày cao cổ buộc giây và đôi vớ trắng. Nàng ngược lên đường Mazarine. Laurent đi theo nàng.

Khí trời êm dịu, thiếu phụ bước đi chậm rãi, đầu hơi ngẩng lên, tóc xoã trên lưng. Những người đàn ông đã nhìn trước mặt nàng đều quay lại nhìn phía sau lưng nàng. Nàng đi theo đường Trường Thuốc. Laurent hoảng hồn, hắn biết ở đâu đó gần đây có một đồn cảnh sát. Hắn nhủ thầm không nghi ngờ gì nữa, vợ hắn chắc chắn sắp giao nộp hắn. Thế là hắn quyết định sẽ xông vào nàng, nếu nàng vượt qua cổng đồn, để nài nỉ nàng, đánh đập nàng, ép buộc nàng im tiếng. Ở một góc đường, nàng nhìn một viên cảnh sát đi qua, và hắn run bắn lên khi thấy nàng đến gần người cảnh sát đó. Hắn nép vào hốc trống của một cánh cửa, lòng bỗng dưng lo sợ bị bắt ngay lập tức nếu hắn lộ mặt ra. Cuộc theo đuổi này với hắn trở thành một cơn hấp hối đích thực. Trong khi vợ hắn đường hoàng phơi nắng trên vỉa hè, kéo lê chiếc váy với thái độ hồ hững và trắng tráo, thì hắn theo phía sau nàng, tái xanh và run rẩy, lắp ba lắp bắp rằng mọi chuyện đều hồng бет, rằng hắn không thể thoát được và người ta sẽ đưa hắn lên máy chém. Mỗi bước đi với hắn là một bước đến gần sự trừng phạt. Nỗi sợ hãi dẫn hắn đến một niềm xác tín mù quáng, những động tác nhỏ nhất nhất của thiếu phụ càng góp phần củng cố niềm tin đó. Hắn theo bước nàng, hắn đi đến nơi nàng đến như người ta đi đến nơi thụ hình.

Đột nhiên, khi ra đến quảng trường Saint Michel, Thérèse đi thẳng tới một quán cà phê nằm ở góc đường Monsieur-le-Prince. Nàng ngồi giữa một nhóm phụ nữ và sinh viên, ở một bàn bày trên vỉa hè. Nàng thân mật bắt tay mọi người, rồi gọi một ly rượu mạnh.

Có vẻ như thoải mái, nàng trò chuyện với một gã đàn ông trẻ tóc hoe chắc nãy giờ đang đợi nàng. Hai cô gái đến sà vào bàn nàng đang ngồi và bắt đầu ríu rít xung hô thân mật với nàng. Chung quanh nàng, những người phụ nữ hút thuốc, mấy gã đàn ông ôm hôn các cô giữa đường, trước mắt người qua kẻ lại nhưng không ai buồn quay đầu lại nhìn. Những tiếng nói ồn ào, tiếng cười thô lỗ vang đến chỗ Laurent, lúc này đang đứng bất động ở phía bên kia quảng trường, dưới một cái cổng xe.

Khi Thérèse đã uống cạn ly rượu, nàng đứng lên cặp tay gã đàn ông trẻ tóc hoe và xuôi xuống đường Harpe. Laurent theo sau họ cho đến đường Saint-André-des-Arts. Ở đó, hắn thấy họ đi vào một ngôi nhà cho thuê có sẵn đồ đạc. Hắn đứng giữa lòng đường, giương mắt lên nhìn vào mặt tiền ngôi nhà. Vợ hắn hiện ra một chút ở một cửa sổ mở trên tầng hai. Rồi hắn cho là mình nhìn rõ đôi tay của gã đàn ông tóc hoe vuốt ve quanh người Thérèse. Cửa sổ đóng lại với một tiếng động khô khan.

Laurent đã hiểu. Không chờ đợi thêm nữa, hắn bỏ đi bình thản, yên tâm, sung sướng.

- Mặc kệ! - hần tự nhủ khi trở ngược về phía hướng các cảng - Như vậy càng tốt. Thế đấy, cô ả bận bịu sẽ không nghĩ bậy.... Á tình quái hơn cả mình.

Điều khiến hần ngạc nhiên, đó là hần không phải là người đầu tiên có ý nghĩ lao vào chốn truy lạc. Hần có thể tìm ở đó một phương thuốc chống lại nỗi sợ hãi. Hần đã không nghĩ đến, bởi xác thịt của hần đã chết, và hần không còn cảm thấy chút gì hứng thú của sự phóng đảng nữa. Sự thiếu chung thủy của người vợ hần thấy hoàn toàn nguội lạnh, hần không hề cảm thấy bất kỳ sự sôi sục nào trong huyết quản hay thần kinh khi nghĩ đến việc nàng nằm trong vòng tay của một người đàn ông khác. Ngược lại, điều đó còn có vẻ dễ chịu đối với hần, giống như hần theo dõi vợ của một người bạn, và cười cợt cái vố chơi khăm mà bà vợ đó dành cho ông chồng mình. Thérèse đã trở nên xa lạ với hần ở điểm này, và hần không còn cảm thấy nàng sống trong lồng ngực mình nữa, hần có thể bán hoặc tặng không nàng trăm lần thật để đổi lấy một giờ yên tĩnh.

Hần bắt đầu lững thững bước đi, tận hưởng cảm giác đột ngột và sung sướng vừa khiến hần đi từ nỗi hoảng sợ đến sự bình yên. Hần gần như cảm ơn vợ mình đi tìm tình nhân trong khi hần cứ tưởng nàng đi đến đồn cảnh sát. Cuộc đàn dứ đó là một hồi kết ngoài dự kiến khiến hần bất ngờ một cách dễ chịu.

Điều hần nhìn thấy rõ nhất trong tất cả chuyện này chính là hần đã sai lầm khi run sợ, là đến lượt hần cũng nên nếm mùi truy lạc để xem nó có làm cho hần nguôi ngoai được không trong khi làm tê liệt những suy nghĩ của hần.

Buổi tối khi trở về cửa tiệm, Laurent quyết định yêu cầu vợ đưa cho mình vài ngàn francs và sẽ dùng biện pháp mạnh để đạt được điều đó. Hần nghĩ sự truy lạc cao giá với một người đàn ông, hần thêm khát thân phận những cô gái bán mình. Hần kiên nhẫn chờ đợi Thérèse lúc đó vẫn chưa về nhà. Khi nàng về tới, hần làm ra vẻ dịu dàng, không nhắc gì đến cuộc dò thám buổi sáng. Nàng có hơi chềch choáng, một mùi hăng hăng của thuốc lá và rượu ngập ngựa trong các quán rượu bình dân toát ra từ quần áo xốc xếch của nàng. Người mệt lử, khuôn mặt lấm tấm những đốm tím tái, nàng đi lảo đảo, nặng nề vì sự mệt mỏi đáng hổ thẹn trong ngày. Bữa ăn tối im lặng. Thérèse không ăn uống gì cả. Đến lúc tráng miệng, Laurent chống khuỷu tay lên bàn và thẳng thừng đòi nàng đưa năm ngàn francs.

- Không - nàng sáng giọng trả lời - nếu tôi để cho anh tự tung tự tác, anh sẽ làm cho chúng ta sạt nghiệp... Anh không biết vị thế của anh sao? Chúng ta sẽ thẳng đường tới bần cùng.

- Cũng có thể - hần bình tĩnh tiếp lời - nhưng nó có can hệ gì đến tôi đâu, tôi cần tiền.

- Không, ngàn lần không! Anh đã bỏ chỗ làm, buôn bán thì dậm chân tại chỗ, và không phải lợi tức của cửa hàng mà chúng ta có thể sống được. Mỗi ngày tôi thâm vào vốn để nuôi anh và còn đưa trăm francs mỗi tháng, phần anh xén của tôi. Anh sẽ không có thêm gì đâu, anh hiểu chứ? Vô ích thôi.

- Hãy nghĩ lại đi, đừng từ chối kiểu vậy. Tôi nói với cô là tôi muốn năm ngàn francs và tôi sẽ có, thế nào cô cũng phải đưa cho tôi.

Sự ương ngạnh trầm tĩnh đó chọc tức Thérèse và cuối cùng khiến nàng cáu thật.

- Chà! Tôi biết rồi - nàng la lên - anh muốn kết thúc như anh đã bắt đầu... Đã bốn năm rồi chúng tôi nuôi bao anh. Anh đến nhà này chỉ để ăn và uống, và kể từ lúc này, anh là gánh nặng của chúng tôi. Quý ông không làm gì cả, quý ông thu xếp để sống bám vào tôi, ăn không ngồi rồi.. Không, anh sẽ không có gì cả, không một xu... Anh có muốn tôi nói gì về anh không, hử? Anh là đồ...

Và nàng bật ra tiếng đỏ. Laurent nhún vai phá lên cười. Hắn kiểm chế trả lời:

- Cô học được nhiều tiếng hay ho trong cái giới cô đang sống hiện nay nhỉ.

Đó là sự ám chỉ duy nhất hắn tự cho phép mình động chạm tới sự dạn dít tình ái của Thérèse. Nàng ngẩng ngay đầu lên và nói với giọng the thé:

- Dù sao thì tôi không sống với những tên giết người.

Laurent mặt trở nên tái mét. Hắn im lặng một chút, mắt trừng trừng nhìn vợ, rồi với một giọng run run.

- Nghe này, con diêm - hắn đáp lời - đừng chọc giận nhau, cái đó sẽ chẳng ra gì đâu, cho cả cô, cho cả tôi. Tôi đã kiên nhẫn hết mức rồi. hãy thận trọng hiểu nhau, nếu chúng ta không muốn tai họa đổ xuống đầu... Tôi yêu cầu cô năm ngàn francs bởi vì tôi cần đến nó, thậm chí tôi có thể nói với cô là tôi định dùng nó để bảo đảm sự bình yên của chúng ta.

Hắn mỉm một nụ cười kỳ lạ và nói tiếp.

- Nào, suy nghĩ đi, hãy nói lời dứt khoát đi.

- Suy nghĩ cả rồi - thiếu phụ đáp - tôi đã nói với anh, anh sẽ không có một xu.

Người chồng hùng hổ đứng lên. Nàng sợ lại bị đánh, nàng thu người thật nhỏ, quyết định không nhượng bộ dưới trận đòn. Nhưng Laurent thậm chí không tiến lại gần, hắn chỉ lạnh lùng tuyên bố là hắn đã chán ngấy cuộc sống và hắn sẽ đi kể lại chuyện giết người ở đồn cảnh sát.

- Cô đẩy tôi tới đường cùng - hắn nói - cô biến cuộc sống của tôi trở thành không chịu đựng nổi. Tôi muốn kết thúc là hơn. Chúng ta sẽ bị phán xử và bị kết án cả hai. Thế là xong.

- Anh tưởng tôi sợ sao? - cô vợ hét lên với hắn - Tôi cũng chán ngấy như anh thôi. Chính tôi sẽ đến đồn cảnh sát, nếu anh không đi! Chà! Được thôi, tôi sẵn sàng theo anh lên đoạn đầu đài, tôi không hèn nhát như anh đâu... Nào, ta cùng đi đến cảnh sát.

Nàng chồm dậy rồi đi về phía cầu thang.

Khi đã xuống dưới cửa tiệm, họ nhìn nhau, bối rối, sợ hãi. Tưởng chừng như người ta vừa đóng đinh họ xuống đất. trong vài giây bước xuống cầu thang gỗ ở lối lên một tia sáng đủ để họ thấy rõ những hậu quả của một cuộc tự thú. Cùng một lúc họ nhìn thấy hiến binh, nhà tù, toà đại hình, máy chém, tất cả hiện ra đột ngột và hiển nhiên. Và tự thâm tâm họ cảm thấy mình suy sụp, bị cảm dỗ quỳ trước mặt nhau để van xin nhau dừng lại, đừng tố giác gì cả. Nỗi sợ hãi, sự hoang mang giữ họ lại bất động và nín bật trong hai ba phút. Chính Thérèse quyết định là người đầu tiên lên tiếng nhượng bộ.

- Nói cho cùng - nàng bảo - tôi rõ là ngu dốt để kèn cựa với anh số tiền đó. Sớm muộn rồi cũng có lúc anh ăn tới nó thôi. Cũng bằng như tôi đưa ngay lập tức cho anh.

Nàng không cố gắng che đậy sự thua cuộc thêm nữa. Nàng ngồi xuống quầy và ký liền một ngân phiếu năm ngàn francs mà Laurent phải đi lãnh ở một nhà băng. Vậy là buổi tối hôm đó không có vấn đề cảnh sát nữa.

Từ khi Laurent có kho vàng trong túi, hắn say sưa ngây ngất, lui tới bọn gái làng chơi, lê lết trong cuộc sống huyền ảo và cuồng loạn. Hắn ăn quán ngủ đình, ban ngày ngủ vui, ban đêm trác táng, đi tìm những cảm giác mạnh, cố thoát khỏi thực tại. nhưng hắn chỉ đi đến chỗ suy

sụp thêm mà thôi. Khi mọi người gào thét chung quanh hắn, thì hắn nghe trong lòng mình nổi im lặng bao la khủng khiếp, khi một cô tình nhân ôm hôn hắn, hoặc khi nốc tràn ly rượu, hắn chỉ thấy trong tận cùng sự thoả thuê một nỗi ưu phiền nặng trĩu. Hắn không sẵn sàng cho thói dâm ô và tính phàm ăn nữa, con người hắn nguội lạnh như bị xơ cứng trong lòng, cảm thấy bức bối dưới những cái hôn và trong những bữa ăn. Sẵn phát ngáy từ trước, hắn không thúc đẩy nổi trí tưởng tượng, kích thích nổi các giác quan và dạ dày. Hắn chịu đựng thêm chút ít để ép mình vào truy lạc, và chỉ có thể thôi. Rồi khi trở về, khi gặp lại bà Raquin và Thérèse, sự chán chường ném hắn vào những cơn khiếp sợ tột hại, lúc đó hắn thề là sẽ không thoát ra nữa, sẽ ở lại trong nỗi đau để tập quen với nó và chế ngự nó.

Về phần mình, Thérèse ngày càng ít ra ngoài hơn. Trong một tháng, nàng sống như Laurent, trên những vỉa hè, trong các quán rượu. Buổi tối nàng trở về một lúc cho bà Raquin ăn uống, đưa bà đi nằm, rồi lại vắng mặt cho đến ngày hôm sau. Nàng với chồng mình có khi bốn ngày không thấy mặt nhau. Rồi sau đó nàng kinh tởm sâu xa, nàng cảm thấy cuộc sống buông thả cũng không thành công gì hơn trò hề sấm hối. Nàng đã hoài công lê la trong mọi ngôi nhà cho thuê ở khu La tinh, nàng đã hoài công sống một cuộc sống như nhuốc dầy tai tiếng. Những sợi thần kinh của nàng đã đứt đoạn, sự truy lạc, những thú vui xác thịt không còn khiến nàng choáng váng đến độ đủ mạnh để tìm được lãng quên. Nàng như người nghiện ngập mà vom miệng rất bỏng trở nên chai cứng dưới sức nóng của những chất rượu cay nồng nhất. Nàng đã trở lì trong sự dâm ô, không còn tìm được gì nữa những người bạn tình ngoài nỗi phiền muộn và mệt mỏi. Thế là nàng rời bỏ họ, những kẻ đã trở nên vô ích đối với nàng. Nàng đã nhiễm thói lười nhác vô vọng, nó giữ nàng ở lại nhà trong bộ váy ngủ nhếch nhác, đầu bù tóc rối với bộ mặt và đôi bàn tay lem luốc. Nàng quên mình đi trong bộ dạng cău ghét.

Khi hai kẻ giết người gặp lại nhau như thế, đối mặt nhau chán chường, kiệt quệ mọi phương tiện để trốn chạy lẫn nhau, họ hiểu rằng mình không còn sức lực để chống chọi nữa. Sự truy lạc đã từ khước họ và ném họ trở lại với những nỗi ưu phiền của mình. Một lần nữa họ tiếp tục ở lại ngôi nhà tăm tối và ẩm thấp của ngõ hẻm, nơi mà từ nay họ đã bị cầm tù, bởi càng thường xuyên toan tính thoát thân thì càng không bao giờ có thể chặt đứt sợi dây dăm máu đã trói buộc họ lại với nhau. Họ thậm chí không nghĩ tới nữa công việc đã vượt quá khả năng của mình. Họ cảm thấy mình bị xô đẩy, bị dè bẹp, bị ràng buộc với nhau bởi những sự kiện, đến nỗi họ ý thức được rằng mọi phản kháng đều trở nên nực cười. Họ trở lại cuộc sống chung, nhưng lòng thù hận của họ đã trở thành cơn điên rồ hung hãn.

Những cuộc gấu ó nhau buổi tối lại tiếp tục. Vả chăng những trận đòn, những tiếng kêu la kéo dài cả ngày. Lòng thù hận tiếp nổi bằng nghi kỵ, và sự nghi kỵ hoàn tất việc biến họ trở nên điên loạn.

Họ sợ hãi lẫn nhau. Cảnh tiếp theo sau việc đòi năm ngàn francs chẳng mấy chốc lại diễn ra cả sáng lẫn tối. Ý nghĩ khư khư của họ là muốn tố giác lẫn nhau. Họ không thoát ra được chỗ đó. Khi một người trong họ thốt lên một lời, thể hiện một cử chỉ, thì người kia tưởng tượng rằng đó là dự tính đi đến đồn cảnh sát. Thế là họ đánh đập nhau, hoặc van nài lẫn nhau. Trong cơn thịnh nộ, họ gào thét sẽ chạy đi tố giác tất cả, họ kinh sợ đến chết đi được, rồi họ run rẩy, tự hạ mình, tự hứa hẹn sẽ giữ im lặng với những giọt nước mắt cay đắng. Họ chịu đựng kinh khủng, nhưng họ không có can đảm chữa trị bằng một thanh sắt nung đỏ áp lên vết thương. Nếu họ có đe dọa nhau thủ nhận tội ác, đó chỉ là để khủng bố lẫn nhau và để gạt bỏ đi ý nghĩ đó của nhau, bởi không bao giờ họ có đủ sức mạnh để lên tiếng và tìm kiếm sự thanh thản trong hình phạt.

Đã hơn hai mươi lần, họ đi đến tận cổng đồn cảnh sát, người này theo sau người kia. Khi thì chính Laurent muốn thú nhận chuyện giết người, khi thì Thérèse chạy đến để nộ mình. Rồi bao giờ họ cũng gặp nhau trên phố và bao giờ cũng quyết định chờ đợi thêm, sau khi đã trao cho nhau những lời lãng nhục và van xin thống thiết.

Mỗi cơn kích động mới khiến họ ngờ vực hơn và hung tợn hơn.

Từ sáng đến tối, họ rình rập nhau. Laurent không rời ngôi nhà ở ngõ Cầu Mới nữa, và Thérèse cũng không để hẵn ra đi một mình. Những mối nghi ngờ, sự hoảng sợ đi tự thú nhích họ lại gần nhau, kết hợp họ lại trong một sự mật thiết thảm hại. Chưa bao giờ họ chịu đau khổ đến vậy. Nhưng cho dù nỗi lo âu phải gánh chịu, họ không rời mắt nhau, họ thích chịu đựng những nỗi đau nhức buốt hơn thay vì chia cách nhau dù chỉ một giờ. Khi Thérèse bước xuống cửa tiệm, Laurent theo sau nàng vì lo nàng sẽ bép xép với một khách hàng, nên Laurent đứng tựa cửa ngắm người qua kẻ lại trong ngõ. Thérèse đến bên cạnh hẵn để xem hẵn có nói chuyện với ai không. Buổi tối thứ năm, khi khách khứa có mặt ở đây, hai kẻ giết người gọi cho nhau những tia mắt khẩn cầu, họ lắng nghe nhau với nỗi khiếp sợ, mỗi người chờ đợi nghe lời thú nhận nào đó của kẻ đồng loã với mình, gán cho những câu được thốt lên những ý nghĩa tác hại.

Một tình trạng chiến tranh như vậy không thể kéo dài thêm được nữa. Thérèse và Laurent đi tới chỗ mạnh ai nấy mơ tưởng thoát khỏi hậu quả của tội ác đầu tiên bằng một tội ác mới. Nhất thiết phải có một người trong họ biến mất để người kia hưởng được chút yên tĩnh. Suy nghĩ đó đến với họ cùng một lúc, cả hai đều cảm thấy sự cần thiết thúc bách phải chia cách nhau, và cả hai đều muốn nghĩ đến một sự chia tay vĩnh viễn. Việc giết người hiện ra trong suy nghĩ họ có vẻ tự nhiên, tiền định, tất yếu phải đến từ chuyện đã giết hại Camille. Họ thậm chí không cần biện giải, họ chấp nhận nó như một biện pháp duy nhất để thoát nạn. Laurent quyết định giết Thérèse bởi nàng làm hẵn vương vịu, vì nàng có thể làm tiêu đời hẵn chỉ bằng một lời nói, và vì nàng gây cho hẵn những nỗi đau đớn không chịu đựng nổi. Thérèse quyết định giết Laurent cũng bởi những lý do tương tự.

Quyết định dứt khoát phải giết người khiến họ dịu đi đôi chút. Họ chuẩn bị công việc của mình. Vả chăng, họ hành động trong cơn kịch phát, không quá thận trọng, họ chỉ mơ hồ nghĩ tới những hậu quả có thể có từ một tội sát nhân phạm phải, không cần nghĩ đến chuyện trốn lánh và sự thoát khỏi trừng phạt có được bảo đảm hay không. Họ cảm thấy không cưỡng được nhu cầu giết hại nhau, tuân theo nhu cầu đó bằng bản năng của loài thú dữ. Họ đã không nộp mình vì tội ác đầu tiên mà họ che giấu khéo léo đến thế, rồi họ mạo hiểm với máy chém để phạm vào tội ác kế tiếp mà không nghĩ đến cả việc che đậy nó. Ở đây có sự mâu thuẫn về hành vi mà thậm chí họ không hề nhận ra. Họ chỉ đơn giản nhủ thầm nếu thoát được, họ sẽ ra sống ở nước ngoài sau khi gom góp toàn bộ tiền bạc. Thérèse từ mười lăm đến hai mươi ngày nay đã rút ra vài ngàn francs trong sổ hồi môn của nàng, và cất nó trong một ngăn kéo và Laurent đã biết. Họ không có được một lúc tự hỏi bà Raquin rồi sẽ ra sao.

Vài tuần trước đây Laurent đã gặp lại một trong những người bạn cũ thời trung học, bây giờ là chuyên viên bào chế của một nhà hoá học nổi tiếng, chuyên tâm nhiều đến độc chất học. Người bạn này đã mời hẵn ghé thăm phòng bào chế nơi anh ta làm việc, giới thiệu với hẵn những dụng cụ, nêu tên những loại thuốc linh tinh. Một buổi tối, khi đã quyết định việc giết người, Laurent nhìn thấy Thérèse uống một ly nước đường trước mặt hẵn, chợt nhớ mình đã bắt gặp trong phòng bào chế kia một lọ nhỏ bằng sành chứa chất acide prussique cực độc. khi nhớ lại nhà bào chế trẻ đã nói với hẵn về tác dụng kinh khủng của thứ chất độc gây chết lập tức mà ít để lại dấu vết đó, hẵn nghĩ rằng đó là chất độc hẵn đang cần. Ngày hôm sau, khi thoát ra được khỏi nhà, hẵn ghé thăm người bạn, và trong khi anh này quay lưng đi, hẵn lấy trộm lọ sành nhỏ đó.

Cũng trong ngày hôm đó, lợi dụng việc Laurent vắng mặt, Thérèse mài lại con dao bếp lớn dùng để cắt đường nay đã mòn vẹt cả. Nàng giấu con dao ở một góc tủ búp phê.

Chương 32

Thứ năm tiếp theo, buổi tối nhà Raquin, những khách mời vẫn tiếp tục gọi tên đôi vợ chồng chủ nhân mang một không khí vui vẻ hết sức đặc biệt. Buổi tối kéo dài đến tận mười một giờ rưỡi. Grivet trong lúc rút lui, tuyên bố rằng chưa bao giờ lão trải qua những giờ phút dễ chịu hơn.

Suzanne đang mang bầu, nói suốt buổi với Thérèse về những nỗi đau đớn và hân hoan của mình. Thérèse có vẻ lắng nghe cô với sự quan tâm đặc biệt. Đôi mắt dăm dăm, đôi môi mím lại, chốc chốc nàng nghiêng đầu, hai mí mắt sụp xuống phủ bóng tối lên cả khuôn mặt. Về phần mình, Laurent kiên tâm chăm chú những câu chuyện của ông già Michaud và Olivier. Các ông này nói không ngớt miệng, và Grivet phải vất vả mới chêm được một lời giữa hai câu nói của cha và con. Vả chăng, lão có một niềm kính trọng nào đó đối với họ, lão nghĩ rằng họ nói chuyện hay. Buổi tối đó, câu chuyện thay thế cho canh bạc, lão ngây ngốc la toáng lên rằng cuộc luận đàm của ông cựu uỷ viên cảnh sát khiến lão vui thích gần như một ván domino.

Gần bốn năm cha con nhà Michaud và Olivier trải qua những buổi tối thứ năm ở gia đình Raquin, họ không mệt mỏi dù chỉ một lần thôi những buổi tối đơn điệu lặp đi lặp lại với một sự đều đặn đến bất ngờ. Không bao giờ họ có thoáng nghĩ ngờ tấn tẩm kịch đã diễn ra trong ngôi nhà này, nó bình yên và êm ả biết bao khi họ bước vào. Thường khi Olivier với lối khôi hài của người trong ngành cảnh sát, khẳng định rằng phòng ăn toát ra mùi con người lương thiện. Grivet, để khỏi bị tụt lại phía sau, đã mệnh danh nó là Ngôi Đèn Bình Yên. Thời gian sau này đã hai, ba lần Thérèse giải thích những vết bầm tím hằn trên khuôn mặt với những người khách là mình bị té ngã. Vả chăng không ai trong họ nhận ra những vết đánh của Laurent, họ còn tin chắc rằng đôi vợ chồng chủ nhân là một cặp vợ chồng kiểu mẫu trong sự êm thấm lẫn trong tình yêu.

Người đàn bà bại liệt không còn cố gắng tổ giác những điều bí ối được che đậy đằng sau vẻ yên tĩnh ủ ê của những buổi tối thứ năm nữa. Chứng kiến sự sâu xé nhau của những kẻ giết người, đoán được rằng cơn khủng hoảng ngày nào đó sẽ bộc phát từ sự tiếp nối nhau tiền định của các sự kiện, cuối cùng bà hiểu rằng mọi chuyện không cần đến mình nữa. Từ đó bà lắng mình đi, để mặc hậu quả của việc sát hại Camille tới lượt nó sẽ giết chết bọn sát nhân. Bà chỉ cầu xin Thượng Đế cho bà còn đủ sống để chứng kiến hồi kết cuộc khốc liệt mà bà đã thấy trước. Điều mong mỏi cuối cùng của bà là được thoả thuê đôi mắt trước cảnh tượng đau đớn tột cùng nghiền nát Thérèse và Laurent.

Buổi tối đó Grivet đến ngồi cạnh bà và nói chuyện dông dài, như thói quen đặt ra câu hỏi rồi trả lời. Nhưng lão không lời cuốn được dù chỉ một ánh mắt nơi bà. Khi đồng hồ điểm mười một giờ rưỡi, những người khách mau chóng đứng lên.

- Ở nhà các vị sướng đến nỗi - Grivet tuyên bố - người ta lúc nào cũng quên mất chuyện ra về.

- Vấn đề là - Michaud lên tiếng ủng hộ - ở đây tôi không bao giờ thấy buồn ngủ, chứ thường là chín giờ tôi đã lên giường.

Olivier tin rằng mình có bốn phạm phải pha trò.

- Các vị thấy không - hắn nói để lộ ra mấy chiếc răng vàng của mình - trong phòng này toát mùi con người lương thiện, đó là lý do người ta thoải mái đến thế.

Grivet phật ý vì bị qua mặt, bắt đầu vẽ vờ với điệu bộ trịnh trọng.

- Gian phòng này là Ngôi Đèn Bình Yên mà.

Trong thời gian đó, Suzanne buộc lại dải mũ và nói với Thérèse.

- Tôi sẽ đến vào chín giờ sáng mai.

- Không - thiếu phụ hấp tấp đáp lời - hãy đến vào buổi xế chiều.. Chắc tôi phải ra ngoài suốt buổi sáng...

Nàng nói với một giọng kỳ lạ, rối rắm. Nàng đưa những người khách đến tận ngõ hẻm. Laurent cũng bước xuống với một ngọn đèn cầm tay. Khi còn lại một mình, đôi vợ chồng ai nấy thở phào nhẹ nhõm. Một nỗi bồn chồn âm ỉ giày vò họ suốt buổi tối. Kể từ hôm qua, họ càng u ám, bất an hơn khi đối mặt với nhau. Họ tránh nhìn nhau, lặng lẽ trở về phòng. Bàn tay họ có những cơn rung co giật khe khẽ, và Laurent buộc phải đặt cây đèn lên bàn để khỏi làm rơi nó.

Trước khi đưa bà Raquin đi nằm, họ có thói quen dọn dẹp phòng ăn, chuẩn bị một ly nước đường cho ban đêm, tối lui như thế xung quanh người liệt cho đến khi mọi thứ xong xuôi.

Buổi tối đó, sau khi đã trở lên, họ ngồi lại một lát, đôi mắt mơ màng, cặp môi tái mét. Sau một lúc im lặng.

- Mà này! Chúng ta không đi ngủ sao? - Laurent hỏi, có vẻ chột tính khỏi cơn mơ.

- Phải, phải, chúng ta đi ngủ đi - Thérèse rùng mình đáp lời, như thể nàng đang bị lạnh cóng.

Nàng đứng lên và với lấy bình nước.

- Để đó - người chồng la lên bằng một giọng cố ra vẻ tự nhiên - tôi sẽ pha nước đường... Cô lo cho bà cô của cô đi.

Hắn đổ bình nước trong tay vợ rồi rót đầy một ly. Đoạn quay nghiêng một bên, hắn trút cạn lọ sành nhỏ vào đó, bỏ thêm vào một miếng đường. Trong thời gian đó, Thérèse quỳ trước tủ buýp phê, nàng đã cầm lấy con dao bếp và tìm cách nhét vào một trong những cái túi lớn ở thắt lưng.

Ngay lúc đó, cái cảm giác kỳ lạ báo trước cơn nguy hiểm chực chờ khiến hai vợ chồng quay đầu lại theo một phản xạ bản năng. Họ nhìn nhau. Thérèse trông thấy lọ sành trong bàn tay Laurent, còn Laurent nhận ra tia sáng bạc của con dao loé ra giữa những nếp váy của Thérèse. Họ quan sát nhau như thế trong vài giây, câm nín và lạnh lùng, người chồng đứng cạnh bàn, cô vợ thì khom người trước tủ buýp phê. Họ đã hiểu. Mỗi người trong họ ớn lạnh nhận ra ý nghĩ riêng của kẻ đồng lõa. Khi đọc được dự định thầm kín của nhau trên gương mặt ngao ngán, họ cảm thấy thương xót và ghê tởm.

Bà Raquin cảm thấy kết cục đã gần kề, nhìn họ với đôi mắt trùng trùng nhức buốt.

Rồi đột nhiên Thérèse và Laurent bật lên thốn thức. Một cơn kích động tốt cùng làm tan nát lòng họ, ném họ vào tay nhau, yếu đuối như những đứa trẻ con. Dường như có cái gì đó êm ái và xót xa thức tỉnh trong lồng ngực họ. Họ khóc lóc mà không nói nên lời, nghĩ đến cuộc sống bùn lầy mà họ đang ngụp lặn trong đó và còn tiếp tục nếu họ đủ hèn nhát để sống tiếp. Trong khi đó, hồi tưởng lại quá khứ, họ có cảm giác mệt mỏi và ghê tởm chính mình, đến nỗi họ cảm thấy một nhu cầu lớn lao được nghỉ ngơi, được trống rỗng. Họ trao đổi cho nhau ánh mắt sau

cùng, ánh mắt cảm ơn đối diện với con dao và ly thuốc độc. Thérèse cầm lấy ly, uống cạn một nửa và trao cho Laurent nốt cạn một hơi. Đó là một tia chớp. Họ ngã vật lên nhau, chết tức thì, cuối cùng tìm được niềm an ủi trong cái chết. Miệng của thiếu phụ chạm hờ trên cổ người chồng nơi vết sẹo mà hàm răng của Camille đã để lại.

Hai xác chết nằm suốt đêm trên nền gạch của phòng ăn, vụn vụn, lẫn lộn, được soi sáng bởi những tia vàng vọt của ngọn đèn hắt ra từ cái chụp đèn. Và trong gần mười hai giờ, cho đến trưa ngày hôm sau, bà Raquin, cứng đờ và câm nín, lặng nhìn chúng dưới chân mình không chán mắt, nghiền nát chúng bằng những tia mắt nặng trĩu.

HẾT

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>
Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :
Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>
Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>